

Giới thiệu Kiều Thê Của Tôi

Bạn đang đọc truyện Kiều thê của tôi của tác giả Điền Tâm trên website đọc truyện online.

Nàng đối hân nhất kiến chung tình! Thân là tâm can bảo bối trong gia đình, Lâm Tĩnh Vân xinh đẹp tuyệt trần, tính tình ôn nhu, hoà thuận, nhưng lần đầu tiên nàng nhìn thấy Giang Chấn, nàng đã bị mũi tên ái thần bắn trúng vào tim. Người đàn ông này là khắc tinh của tội ác, là hoá thân của chính nghĩa, trong mắt hân toàn bộ là ngạo khí mãnh liệt, chẳng những gọi cảm mà còn mang một chút nguy hiểm nữa.

Vì thế nàng càng cố lấy dũng khí, gắng tạo ra cơ hội, bồi dưỡng cảm tình với hân nhiều hơn, không ngờ nhất thời thất thủ, nàng lại phô bày nóng bỏng trên giường. Một đêm “Tai nạn hoảng đến chết người”, hai người vội vàng đi đăng kí kết hôn, trở thành một cặp vợ chồng. Nhưng rốt cuộc cuộc sống hôn nhân không như nàng ngọt ngào tưởng tượng, hân luôn rời nhà đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, đòi hỏi sự dũng cảm, nàng lo cho an nguy của hân, nên kháng nghị lại nhưng hân lại cứ nhiên coi thường. Vậy nên nàng quyết định sử dụng tuyệt chiêu, làm “người vợ vác cái bụng bầu bỏ trốn” để hân phải đuổi theo nàng

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đình đông.

Thanh âm thanh thúy vang lên, chiếc cửa tự động của siêu thị mini mở ra.

Một cô gái trẻ măng, xinh đẹp tuyệt trần đi vào trong, đôi mắt sinh động, hai bím tóc đen nhánh buông thẳng ở bên hông.

“Hoan nghênh quý khách!” nhân viên siêu thị cao giọng chào.

Nàng lấy cái giỏ bên cạnh cửa, bước nhanh tới khu để tạp chí phía trước, nhặt một quyển tạp chí mới, một quyển tạp chí kinh tế tài chính, một quyển tạp chí lĩnh tình, và thêm một quyển truyện tranh nữa.

Rồi, nàng đi vào khu để lạnh, cầm mấy bình đồ uống lạnh, thong thả hướng tới chỗ để đồ tạp phẩm.

Ba phút hai mươi lăm giây sau, nàng chuyển đến khu mỹ phẩm phía trước, bỏ hộp phấn, giấy ướt, kem chống nắng, dầu gội đầu, đôi tất lót, dao cạo... toàn bộ đều bỏ vào cái giỏ.

Đôi mắt nàng chuyển hướng nhìn, cuối cùng dừng lại ở cái hộp nhỏ màu trắng hình chữ nhật. Ánh mắt sáng ngời, nàng vội vàng quơ xuống dưới, giấu nó vào góc khuất nhất của cái giỏ.

Rồi, nàng hít một hơi sâu, đương đầu nghênh đón gian nan mà khiêu chiến –

Tính tiền.

Tâm tình không yên, nàng đem cái giỏ lên quầy tính tiền.

“Xin hỏi có cần túi ni lông không ạ??” thu ngân siêu thị hỏi.

“Ách, dạ – được ạ.”

Đình đông.

Cửa tự động lại một lần nữa mở ra, lần này vào là một đám nam sinh trung học, vừa đánh bóng rổ xong, quần áo đầm mồ hôi.

Tên trưởng nhóm động tác nhanh gọn, cầm lọ nước khoáng, đứng ngay phía sau nàng, xếp hàng chờ tính tiền, một bên vẫn hi hi ha ha vừa nói chuyện phiếm vừa đánh rắm.

Nhân viên siêu thị lấy từng món hàng xoẹt qua cái băng mã, hàng giống nhau thì bớt được thời gian tính, vì lúc cuối nàng mới vội lấy cái hộp giấy, nó lại bị nhét ở góc khuất nhất, nên cứ nhiên thu ngân quên tính tiền.

“Cảm ơn, tổng cộng là tám trăm ba mươi hai đồng.” nhân viên siêu thị nói, đem tạp chí nhét vào trong túi ni lông.

Nàng cảm vì tiền, trong lòng lẫn tẩn không thôi, trải qua vài giây cùng suy nghĩ đối chọi, cuối cùng nàng cố lấy dũng khí, cầm cái hộp giấy ở góc giỏ ra phía trước.

“A, thật có lỗi.” Nhân viên cửa hàng đến lúc này mới phát hiện, cầm lấy hộp giấy soát qua băng mã, cũng không có tình, vô ý mất liếc nàng một cái, tuy rằng biểu cảm không thay đổi, nhưng làm cho nàng nháy mắt đã đỏ mặt.

“Đây là tôi giúp anh tôi mua, là giúp anh tôi mua mà.....” nàng thấp thỏm không yên, đôi má phẩn đỏ bừng, cái đầu nhỏ cúi càng thấp, chột thốt lên lời nói dối, đổ toàn bộ điều không tồn tại lên đầu ca ca.

Phía sau có một học sinh trung học, mắt thực sự rất tinh, ngắm cái hộp giấy trong tay nhân viên cửa hàng, lại nhìn thấy bộ dáng nàng quần cùng đang xấu hổ đến muốn chui xuống đất, liền mở miệng trên chọc.

“À há, bà chị, không phải bà chị mua nhầm đây chứ?” Hắn cười điệu bộ xấu xa. “Bảo giúp anh mình mua, hẳn là mua bao cao su nha? Sao lại thành que thử thai thế kia?”

Bốp!

Mặt nàng nóng ran.

Trước tiếng cười vang của bọn học sinh, nàng bỏ ra tờ tiền trị giá ngàn đồng, xấu hổ lúng túng cầm que thử thai, nhét vào túi ni lông đầy đồ, bất chấp lấy lại tiền thôi lại cùng hóa đơn, nàng xoay người chạy trốn chết.

Tiếng khóc.

Một bé gái vịn tay ở cầu thang đứng ngay cửa ra vào tầng ba của công ty bách hóa, chu cái miệng nhỏ ra khóc to.

“Hu hu hu, mẹ, mẹ.....”

Bé khóc rất thương tâm, đầu ngón tay mập mập trong miệng cắn thật chặt, hai hàng nước mắt rung rung, lại vội vàng tìm kiếm sự giúp đỡ, biểu hiện kinh hoàng vô cùng sợ hãi. Nhưng người qua đường thì lại chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, cùng lắm là ném lại một cái liếc mắt, thậm chí còn vội vàng tránh đi, chẳng có nhiều người để ý tới nữa.

Không tìm thấy mẹ, lại chờ không có người giúp, cô bé ngã phịch trên đất, lại càng khóc to.

“Hu hu oa, mẹ! Mẹ.....” tiếng khóc vang lên, dần dần lại chuyển thành tiếng nức nở.

Bỗng dung, một thứ thật mềm chạm vào má bé, xướt qua đôi mắt đầm lệ.

“Em bé, em làm sao vậy?”

Thanh âm người nói vang lên thật dễ nghe, giọng điệu lại dịu dàng mang theo một chút vỗ về. Cô bé chớp đôi mắt đầm lệ, phũ mờ nước mà kinh ngạc nhìn người phía trước.

Ngay sát trước mắt bé là một búp bê gấu đáng yêu nhất làm bằng vải màu nâu, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt được đính khuy, chiếc mũi được khâu, bàn chân mềm mại, cùng đôi tai lớn thực sự làm cho người ta muốn được ôm vào lòng.

“Chào em, chị là chú gấu nhỏ bé này! Em làm sao mà khóc vậy?” Thanh âm dễ nghe kia lại nói thêm, búp bê gấu lấy tay sờ bé, mềm mại dịu dàng như lông cừu lau đi dòng lệ ẩm ướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Mẹ...mẹ...”

Chú gấu nhỏ lại hỏi, đầu nghiêng sang một bên.

“Mẹ làm sao nào?”

“Không thấy mẹ.” Cái miệng nhỏ nhắn đồng thời cũng dẹt ra, nước mắt lại tuôn xuống.

Giang Chấn ghì vào tay vịn cầu thang, đi lên lầu ba công ty bách hóa, đã thấy thấy được chuyện đang xảy ra.

Dung nhan của Lâm Tĩnh Vân thật xinh đẹp tuyệt trần, lưng nàng cúi xuống một nửa, tay lắc lắc con gấu bông, nhẹ giọng nói chuyện, dỗ dành cô bé đang lạc đường.

Bên cạnh chân nàng còn đôi ba túi đồ cỡ vừa, với một mảnh ga giường còn chưa cất kín, gấp để bên trong túi chống bụi. Vì an ủi cô bé kia, mà bao lớn bao nhỏ những cái túi của nàng, đều bị nàng để trên mặt đất hết.

Dưới ánh đèn sáng, da thịt nàng lộ ra nhẵn nhụi, trắng trẻo, hồng hào, đôi mắt đen huyền thuần khiết mà chân thành, bím tóc thả xuống vai, chỉ đơn giản là càng tăng thêm vẻ đẹp thanh thuần của nàng như một sinh viên.

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra nàng.

Giang Chấn lúc trước đã gặp nàng đến giờ vẫn không quên, nhớ đến nỗi ngạc nhiên, hai bên gia đình đã từng gặp nhau bàn chuyện kết hôn. Chỉ là hắn tuy nhận ra nàng nhưng lại yên lặng không mở miệng, đôi mắt vẫn đen như cũ lãnh lẽo tựa như băng, thần sắc không thay đổi chút nào, hắn đi đến gần bên nàng, chân bước không ngừng.

Ngay phía sau, một tên thanh niên cao gầy, đang lén lút tiến đến chỗ Tĩnh Vân, lặng lẽ thò tay ra, hướng ba lô phía sau nàng mà lục lọi.

Nàng vừa bỏ con gấu nhỏ ra, nhưng lại quên kéo khóa, ba lô liền cử như vậy mà mở toang. Tên thanh niên cao gầy động tác nhẹ nhàng, rút cái bóp da bên trong ba lô ra, cứ như không có việc gì, ung dung mà mở, đem tiền trong bóp cho vào túi mình –

Bỗng dưng, một đôi tay khỏe mạnh với ra, nhanh nhẹn tóm cổ tay hắn lại, bóp mạnh như kim sắt.

Bị bắt ngay tại chỗ, tên móc túi sắc mặt xám trắng, mồ hôi trên trán ứa lạnh, kinh hãi trừng mắt nhìn người đột nhiên vừa xuất hiện, tự tay bắt hắn.

“Ê, mày –” Vừa mới mở miệng, cổ tay liền thít lại nhanh, đau đến nỗi hắn lập tức rên ra tiếng.

Giang Chấn vươn tay, còng tay hắn vào, cầm lại cái bóp da, rồi mới vặn tên móc túi kẻ đang ai ai kêu đau đớn, giao hắn cho bảo vệ ở gian tầng trệt.

Gần trong gang tấc, Tĩnh Vân chỉ chăm chú dỗ cô bé kia mà không phát hiện ra đằng sau mình có động tĩnh.

Đang đi ra chỗ rẽ thì chợt xuất hiện vẻ mặt kích động của một phụ nữ trẻ. Cô bé khóc to, nhìn lên người phụ nữ, lập tức gạt tay nàng ra lao nhào vào lòng mẹ.

“Cảm ơn cô.” Người phụ nữ ôm con gái, liên tiếp nói lời cảm tạ. “Tôi vừa mới đi một cái mà nó đã chạy đâu không thấy bóng người.”

Cô bé dựa vào đầu trên vai mẹ, nước mắt trên má đã khô dần, hai mắt lại nhìn con gấu bông, vẻ lưu luyến không rời.

Tĩnh Vân nhận ra được điều đó, hé môi cười, chủ động mở miệng.

“Em thích không?”

Cô bé cắn cắn đầu ngón tay, e lệ gật đầu.

“Đó, tặng cho em, em đừng làm đau nó nhé!” nàng đem con gấu bông mềm mại, đưa vào lòng cô bé, còn vươn ngón trỏ, gõ gõ lên chóp mũi cô bé.

Người phụ nữ ôm con gái, con gái ôm gấu bông, liên tục nói lời cảm tạ rồi rời đi.

Vui vẻ thắm lặn ám áp vẫn còn vương lại bên khoe miệng Tĩnh Vân, nàng thân mật vẫy vẫy tay, định tiếp tục lên tầng. Ai ngờ, nàng vừa mới quay người lại, liền thành linh đối mặt với người đàn ông phía sau.

Giang Chấn cầm bóp da nên đã đi theo sau nàng.

“Bóp da bị mất của cô.”

Đôi mắt to đen láy chớp chớp, nhìn lên phía khuôn mặt tuấn tú. Rồi, má hiện lên một chút hồng hồng, trắng nõn với dòng nước như mặt đào, đào mắt cái lại liền thành màu đỏ của quả táo vì xấu hổ.

Hắn đem bóp da nhét vào trong tay nàng, đối với chuyện vừa rồi một chữ cũng không nói, xoay người tay nắm vào cái vịn cầu thang định bước đi, cả tư thái lẫn động tác đều nhanh nhẹn gọn gàng.

“A, người kia — Giang — Giang tiên sinh! Anh là Giang tiên sinh đúng không?” nàng vội vàng mở miệng.

Đôi mắt đen liếc lại, thấy đôi má phớt cùng cái lúm đồng tiền đỏ ửng.

“Cảm ơn anh.” nàng cười đến mức cỡ, cổ lấy dũng khí tự giới thiệu. “Anh không nhớ tôi à? Tôi là Lâm Tĩnh Vân, em gái của Lâm Phụng Đình.” mặt càng lúc càng hồng, nàng lại bổ sung “Cái tuần trước đó, anh đi cùng Lệ tiên sinh đến nhà tôi, cùng ba mẹ tôi bàn bạc về đám cưới, hôm đó tôi đã hát —” nàng vừa nói, bàn tay nhỏ bé vừa đưa hướng đông rảo hướng tây, cầm những cái túi cạnh chân lên.

Nhưng cái túi lại hết lần này đến lần khác không theo nguyện vọng của nàng, lại cứ đổ ra, rồi đột nhiên bực ra, chợt nghe thấy tiếng roạt một cái –

Khe hở ra con gấu bông trông thật đáng yêu, cái chén bên trong thì vỡ toang, hé ra một bộ áo với những đường đăng ten hình hoa, được một lúc thì lộ ra cả bộ, trong nháy mắt đỏ rơi ra hết cả. Mấy chục con vật làm móc treo di động, càng lúc càng nhiều thêm, bỗng nhiên có tiếng như leng keng thùng thùng đi ra, cái này so với cái kia còn lẫn xa hơn.

Tĩnh Vân quần vô cùng, khuôn mặt xấu hổ đến mức nóng lên. Nàng ngồi xồm xuống, tay chân luống cuống tìm theo, đem cái này cái nọ nhét hết vào một cái túi khác.

Như kiểu trời muốn cùng nàng đối nghịch đến cùng, một lần nữa âm thanh chói tai rách xọt lại vang lên –

Một cái túi khác cũng bị bục!

Trên đất đầy những móc treo điện thoại, nhặt lại rớt, rớt lại nhặt, cứ như vĩnh viễn nhặt không xong, nàng cho dù thấp đầu, cũng có thể phát hiện được bốn phía người đến người đi không ít người đang cười trộm xem dáng vẻ chật vật của nàng.

Ngay lúc nàng một mình tự nhặt lo lắng xấu hổ ở đó đang định đứng dậy thì một đôi bàn tay to vươn tới, cầm lấy nửa số túi.

Tĩnh Vân kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Giang Chấn đang xoay người, thay nàng nhặt đầy những thứ linh tinh trên đất.

“Ách, Giang, Giang tiên sinh, anh cứ để tôi tự nhặt là được rồi.” nàng vừa mừng lại vừa lo sợ, không nghĩ tới hẳn không có xoay người tránh đi, ngược lại còn ra tay giúp đỡ.

“Không cần lãng phí thời gian.”

Tuy rằng ngữ khí của hắn bình thản, nhưng giấu trong lời nói có ý châm chọc, vẫn làm cho nàng xấu hổ không thôi.

Ôi, ông trời, nàng khẳng định hẳn sẽ cảm thấy nàng tay chân vụng về, ngay cả nhặt mấy cái đồ này cũng không xong –

Bàn tay vươn ra, động tác cực kì nhanh nhẹn, không đầy một lát đã nhặt được gần hết. Giang Chấn đem cái móc con thỏ nhỏ lần xa nhất cho vào hai cái túi còn lành lặn rồi mới đứng thẳng dậy, thân hình cao ngất.

“Cái kia cũng là của cô à?” con người đen láy nhìn, trên tay cái cầm túi chống bụi.

“Vâng”

Công ty bách hóa ở tầng một, đang ở tổ chức hội chợ chắn màn gói đệm, nàng khéo léo chọn lựa, mua được một cái chăn có lông mềm mại, màu phấn hồng, định gửi cho chị gái, coi như là quà cưới.

Giang Chấn nhắc tới túi chống bụi, mắt nhìn thẳng nàng, cả biểu tình lẫn ánh mắt đều hoàn toàn giống cảnh sát, bình tĩnh mà không lộ ra một chút xúc cảm.

“Cô muốn đi đâu?”

“Ách, tầng tám –” nàng ngoan ngoãn trả lời.

Mặt hắn không chút thay đổi, như sờn cảm, ra ý muốn nàng đi trước.

Tĩnh Vân kinh sợ gật đầu mạnh, như là linh thánh chỉ đã ban, không dám một chút chậm trễ, vội vàng tiến lên vài bước, đi trên cầu thang trượt.

Giang Chấn đi ngay phía sau nàng, nhắm mắt theo đuôi, thay nàng cầm mấy túi lớn túi nhỏ. Lúc đó khoảng cách hai người không vượt quá một mét làm toàn từng tế bào trên thân thể nàng đều cảm giác được rõ ràng cảm xúc mãnh liệt tồn tại khi bên hắn, nhưng nàng cũng không có nghe thấy hắn phát ra chút thanh âm nào.

Cho dù đang ở công ty bách hóa bình thường nhưng động tác của hắn vô cùng tư thái, vẫn như là thông dong bước chậm ở trong rừng rậm cùng với dã thú mà hắn quản.

Hai người một trước một sau, không nói chuyện với nhau, đi đến chỗ rẽ ở tầng tám, từng người đặt cái túi tạp phẩm lên quầy thu tiền, lúc đó Tĩnh Vân mới dám quay đầu, nhắc đôi mi đẹp lên, mắt đen thuần, nhìn đôi mắt lạnh như sương băng kia.

“Giang tiên sinh, tôi đi đây. Cảm ơn anh –”

Lời nói còn chưa dứt, Giang Chấn đã buông túi giấy cùng túi chống bụi xuống, vô cảm đối với những lời cảm ơn của nàng, xoay người, hướng tay vịn cầu thang mà đi mất.

Đôi mắt to đen láy nhìn theo hình hắn rời đi, thậm chí có chút luyến tiếc trong nháy mắt.

Bên trong quầy bán hàng, trưởng phòng xinh đẹp với mái tóc nhuộm hồng dừng máy may điện lại, về tràn đầy hiếu kì đi tới, thuận theo hướng mắt của Tĩnh Vân mà nhìn.

“Người kia là ai?” Nhã Đình hỏi, duỗi thẳng cổ ra để nhìn. “Là bạn trai cậu à?” Nè, người đàn ông này tuy ác bá một chút, nhưng ác bá lại pha thêm gọi cảm nha !

“Không phải đâu.” nàng vội vàng phủ nhận, lắc lắc cái đầu nhỏ, mái tóc dài cùng đó cũng lắc theo.

“Không phải à?” Nhã Đình hai mắt sáng ngời. “Vậy cậu có thể giới thiệu cho mình được không hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần hiện lên một chút khó xử, cùng với vẻ không được tự nhiên.

“Ách — thực xin lỗi, mình không quen anh ấy” Tĩnh Vân chuyển hướng nhìn, đem túi đang ôm vào quầy bên trong, bỏ những thứ cùng loại ra, đặt trên mặt bàn.

Dưới đáy túi là cái móc hình con thỏ nhỏ, nàng bỏ ra, trong đầu lại hiện lên cảnh Giang Chấn nhặt nó rồi chỉ vào con thỏ, mặt nàng phút chốc đỏ ửng lên.

Nàng cắn môi, không đem móc con thỏ để trên bàn mà bàn tay nhỏ rút lại, bỏ con thỏ vào trong túi đựng tiền, xong xuôi nàng coi nó như là trân bảo.

Nhã Đình cũng tiến đến bên cạnh bàn, cầm lấy con gấu làm bằng vải màu xanh, lẩn qua lộn lại thưởng thức nó, không chú ý tới Tĩnh Vân đã len lén “cầm lại” móc hình con thỏ nhỏ.

Cái quầy này là nơi chuyên buôn bán nhiều tác phẩm riêng mà các tác giả đã gửi bán, may các loại bộ chế phẩm bằng vải lớn thành ga giường, nhỏ thì thành móc dây điện thoại, các sản phẩm đều muôn màu rực rỡ, bày đầy bên trong quầy bán.

Nơi này sở hữu những tác phẩm được làm riêng bởi nghệ nhân, sản phẩm của Tĩnh Vân làm lại còn được khách hàng vô cùng ưu ái nên chỉ cần bày hàng ra, không đến vài ngày đã tiêu thụ hết.

“Oa, đường may của con gấu này thật tuyệt! Chắc cậu không mất ít thời gian và công sức nhen?” Nhã Đình tay cầm gấu bông, bắt luận xem qua bao nhiêu thứ, sản phẩm của Tĩnh Vân làm vẫn mượt mà nhất, làm nàng tán thưởng không thôi.”

“Mình chỉ là cố gắng hết sức để cho bà Lưu không thất vọng thôi.” Được bạn tốt khen ngợi, mặt Tĩnh Vân ửng đỏ, có chút thẹn thùng.

“Yên tâm yên tâm, cậu làm tốt như vậy, bà chắc chắn hài lòng!” Nhã Đình tươi cười, đấm ngực cam đoan.

Bà Lưu — người chủ hộ, là bà ngoại nàng cần kiem chăm chỉ, vài năm trước đã mất, để lại một tủ đã cũ chứa những bộ áo quần màu xanh. Bà đã mở ra cửa hàng này, đem quần áo màu xanh kia sửa thành gấu bông. Tĩnh Vân tiếp nối công việc của bà, mất không ít tâm huyết để tạo ra được những con gấu bông quả nhiên rất tinh xảo, mềm mại và xuất sắc cực kỳ.

Nhã Đình hướng lên cái tủ kính, dọn ra mấy chỗ rồi đem gấu bông xếp vào, xong xuôi mới tới kho hàng phía sau, ký vào tờ chi phiếu.

“Đây là tiền lãi tháng trước, cậu xem có đúng không.” nàng lấy chi phiếu nhét vào tay Tĩnh Vân, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn rót hai chén trà. “Mình cứ tưởng, cậu đã bán được nhiều sản phẩm như vậy, tháng này sẽ kiếm được hơn chút đỉnh chứ!”

Tĩnh Vân cười, yếu ớt lắc đầu.

“Tháng sau đi, tháng này nhà mình công việc bẽ bộn, có khi lần sau mình sẽ giao cửa hàng lại cho cậu đấy, mình cùng lắm có thể lui tới đây bằng một nửa ngày thường à.”

“Hả?” Nhã Đình có chút thất vọng. “Nhà có việc sao?”

“Hi sự.” Khuôn mặt diễm lệ mang theo ý cười. “Chị cả của mình ba tuần nữa sẽ kết hôn.”

“Oa! Chúc mừng chúc mừng, nhớ gửi thiệp mời cho mình nha, mình muốn đi uống rượu mừng!”

“Được.”

Hai người hàn huyên trong chốc lát, đến lúc một bình trà uống mà nhìn thấy đáy thì vừa vặn có khách tới, Nhã Đình đứng dậy bận bịu tiếp đón, Tĩnh Vân mới mang mấy lô vải ra sắp xếp, thay đổi những túi giấy mới rồi khiêng bao lớn bao nhỏ, cùng với tấm chăn lông kia rời đi.

Đi ra công ty bách hóa, trời đã trở tối, màn đêm buông xuống thành phố, bốn phía đèn nê ông sáng rực, đường thì nườm nượp đầy lấy xe và người.

Gió đêm tạt vào mặt, lại mang theo cái lạnh của mùa đông làm nàng so vai lại, nhanh tay kéo cổ áo khoác nhưng lông vào, theo đường đám đông đi, tới bến xe phía trước, chờ xe buýt về nhà.

Mấy xe buýt đến lại đi, tuyến xe nàng chờ lại chậm chạp chả thấy bóng dáng đâu. Ba mươi phút trôi qua, xe buýt dừng phía trước, nhưng lại chật đầy người nên liền muốn bỏ bến chỉ còn sót lại ở dưới hai, ba con mèo nhỏ.

Một cái xe buýt ngừng lại mở cửa, lấy đi vài người còn đọc lại mỗi Tĩnh Vân cô đơn ở đó, một mình hứng gió rét. Gió càng lúc càng lạnh, ngay cả áo khoác nhưng có lông kia cũng chẳng giữ ấm được nữa, nàng so vai, lạnh lạnh run.

“Tiểu thư, em chờ xe à?” một cái xe bốc lên mùi rượu khó ngửi từ đằng sau tiến lại gần.

Tĩnh Vân vội vàng quay đầu, chỉ thấy một tên uống say khướt, vẻ mặt người đàn ông đỏ bừng, không biết từ khi nào đã đến phía sau nàng, cười với nàng vẻ chẳng có ý tốt gì. Hắn đứng lại thật gần, chỉ cần vươn tay đã có thể đụng tới nàng.

Nàng sợ tới mức vội vàng lui ra sau, mau chóng tạo khoảng cách giữa hai người.

“Anh cùng em chờ.” Người đàn ông mắt đi bộ dạng say rượu, cố ý dựa vào lại gần.

“Không cần.” nàng nhanh chóng cự tuyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cũng không biết vì lạnh nên thế, hay là sợ hãi nữa. Mắt thấy người kia càng dựa vào càng gần, nàng để lại túi giấy cùng chăn lông không dám chờ xe buýt nữa, liền nghĩ tới rồi đi.

Người đàn ông kia tuy rằng đã say bết nhè nhưng động tác lại không hề chậm chạp, thấy nàng rời đi ngay lập tức ngăn đường đi của nàng.

“Không sao mà, đừng khách khí, dù sao anh cũng không phiền đâu!” Hắn dựa vào càng gần, đôi mắt lươn đỏ hồng vì rượu, đánh giá nàng từ trên xuống dưới. “Em là học sinh à?”

Phút chốc, một cái xe Ford từ đường đối diện, tốc độ nhanh quay lại, dừng ở bên ngoài bến xe buýt. Người trong xe nhanh chóng sắp xếp gọn gàng, tiếng nói sắc nhọn, lại vừa điều khiển vừa mắng, trong nháy mắt đã vang tận mây xanh.

Cửa xe mở ra, Giang Chấn ngồi trong ghế lái.

“Lên xe.”

Oa, cảm ơn trời đất!

Nàng cầm đồ mà mình đã mang theo, tên say rượu kia xuất hiện, nàng liền dùng tốc độ nhanh nhất có thể đi vào trong xe. Đằng sau còn vang lại giọng nói càng lúc càng chói tai, nàng ngồi xuống, nhanh chóng đóng cửa.

Ngồi phía trước rất chật chội, nàng đành phải đem cái chăn lông để qua ghế phía sau, sau khi ngồi như dáng vẽ của một thực nữ, nàng ngồi yên không dám động đậy.

“Dây an toàn.” Giang Chấn mở miệng, đôi mày rậm nhướn lên cao ngạo.

Nghe thấy hắn nhắc nhở, nàng tỉnh lại ngay, bàn tay nhỏ bé sờ sờ trên ghế ngồi, vất vả lắm mới đụng tới cái dây an toàn, lại mất một lúc lâu sau mới cài được dây an toàn vào.

Con mắt đen nửa khép hờ, mắt liếc nàng một cái, đôi mày chau lại càng nhiều.

Bởi vì nhìn dáng vẻ chật vật của nàng, hắn mới ra tay giúp nàng xách đồng hồ kia lên tầng tám, xong xuôi mới trở về tầng năm chuẩn bị đi tham dự lễ cưới của ông bạn thân, khi tham dự hắn phải mặc thêm âu phục nữa.

Ai biết được, vừa mặc xong âu phục, đang định xuống dưới tầng lái xe chuẩn bị về nhà thì hắn lại thấy nàng đang co rúm ở một góc bến xe buýt, như là cừu rơi vào miệng sói vậy, tưởng chừng như sắp khóc –

Xe cộ nườm nượp nhập thành một dòng, không khí trong xe thì âm u, Giang Chấn móc vào cái hộp bên trên, lấy ra một điều thuốc cùng một cái bật lửa.

Ánh lửa chọt lóe lên, hắn châm điều thuốc trên miệng, tay kia để lên vô lăng, chậm rãi thờ ra một luồng khói. Hương thơm của thuốc làm kín lấy xe, thỉnh thoảng điều thuốc loé ra chút ánh sáng hồng, chiếu sáng đôi mắt đen u ám của hắn.

Nàng thật cẩn thận mở miệng, giọng yếu ớt như muỗi kêu.

“Giang tiên sinh, cảm ơn anh –” Chẳng đến vài giờ mà hắn đã giải vây cho nàng những hai lần!

“Nếu cô gặp chuyện không may, cô sẽ đến hôn lễ trễ giờ.” Mặt hắn không chút thay đổi, con mắt đen chăm chú nhìn phía trước. “Tôi đưa cô trở về, bảo đảm cô có thể an toàn về tới nhà.”

Nàng hổ thẹn cúi đầu, may mà trong xe đủ tối nên có thể che giấu bộ mặt đỏ ửng của nàng. Nàng háng giọng, cố gắng giúp hắn, ít nhất là phải nói cho hắn biết địa chỉ nhà nàng.

“Uhm um, ách, Giang tiên sinh, nhà của tôi ở –”

“Tôi biết.”

Bên trong xe lại lâm vào tình trạng yên tĩnh, không thể giúp được việc gì, Tĩnh Vân chỉ phải khoá miệng lại, ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa. Nàng ngồi bên cạnh hắn, duy trì sự im lặng nhưng khóe mắt cũng không ngừng nhìn lên, nhìn cái màu đỏ của ánh lửa, phản ngược lại chiếu sáng đôi mắt kia.

Đêm của đầu mùa đông, nhưng lại không biết vì sao, trời lại không thấy rét.

Nàng ngồi bên cạnh hắn, quên mất thời gian trôi đi, dường như đã nhìn hắn thật lâu thật lâu rồi lại dường như chỉ là nhìn trong chớp mắt.....

“Đến rồi.”

Giang Chấn đột nhiên mở miệng.

“A?” nàng mù mờ lên tiếng, ngó nhìn ánh sáng tỏ phía ngoài.

“Đến nhà cô rồi.” Hấn quay đầu, nhìn thẳng nàng.

Tĩnh Vân như là một đứa trẻ bị tóm khi ăn cắp đồ, sợ tới mức chỉ thiếu mỗi nước không nhảy dựng lên.

“Ôi! a, vâng – vâng –” nàng tháo dây an toàn, dùng động tác nhanh nhất để mở cửa, bước xuống xe.

Cho đến lúc cửa xe mở, nàng mới nghĩ đến, “Chạy trốn chết” như vậy thật là chả có tí lễ phép gì. Nàng vội vàng xoay người, lấy từ trong cái ba lô mình ra một con búp bê vải đã mang theo nhiều năm bên người, tóc nó được buộc lại, chiếc váy hoa màu hồng phủ bên ngoài.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” Nàng nở một nụ cười, đem búp bê vải tới cửa kính xe. “Đây là đồ do chính tay tôi làm, tặng cho anh đó.”

Giang Chấn nhìn nàng, bàn tay to nắm đen vẫn đặt trên vô lăng như cũ, không hề nhúc nhích.

“Thứ này đối với chỗ tôi mà nói thật vô dụng.”

Hấn đậm mặt nói, thật sự rất lạnh lùng.

Nàng chưa hết hy vọng, tiếp tục thuyết phục. “Anh có thể đặt nó trong xe, trong phòng, hoặc là, hoặc là –”

“Không cần.”

Giang Chấn không hề khách sáo, đẩy dúi con búp bê vải ra ngoài xe, cự tuyệt quà cảm ơn của nàng. Sau đó, hấn giậm chân ga, lái xe rời đi.

Nàng nhìn chăm chú đèn phía sau dần dần đi xa cuối cùng biến mất vào trong bóng đêm.

Đầu đông tiết trời hiếm khi quang đãng.

Hôm nay là ngày tốt để chị cả Phụng Đình xuất giá, ngay cả ông trời cũng vui mừng làm thời tiết thật đẹp, cả vạn dặm cũng không có lấy bóng mây, nhiệt độ thì lại rất hợp lòng người.

Nghi thức truyền thống lấy chồng, công việc bề bộn, muốn nghỉ ngơi cũng chả được, Lâm gia chẳng những quen biết nhiều người, họ lại còn nhiệt tình hơn cả Lâm gia, vì Phụng Đình xuất giá, bọn họ sáng sớm đã tập trung tới, hỗ trợ từ việc lớn tới việc nhỏ.

Thân kiêm cả vai em gái của cô dâu lẫn phù dâu, Tĩnh Vân làm tới trọn cả mắt, giống y như con quay xoay trên cái bàn làm việc.

Nàng đưa chị cả đi hoá trang, thay lễ phục rồi mới về nhà đợi giờ lành đến, Lệ Đại Công tới đón dâu. Rồi, chủ rể cô dâu bái biệt cha mẹ, nàng lại chậm rãi ngồi trên xe cưới, đi tới tiệc cưới ở khách sạn trước.

Tận đến lúc cô dâu vào phòng nghỉ, Tĩnh Vân thật vất vả tìm nơi không có ai để lặng lẽ tới. Nàng ở trong khách sạn, kiếm đông tìm tây, mãi đến lúc chân đi giày cao gót bắt đầu đau đớn co rút, nàng mới bắt gặp thân ảnh cao lớn kia.

Giang Chấn đứng ở đó, một mình hút thuốc, ngón trỏ gầy ra nhưng bụi thuốc bay thật xa.

Ánh mặt trời dưới, mái tóc của hấn đen sẫm, đôi môi mỏng lạnh khốc mà gợi cảm. Bộ vết xạm trên cơ thể trắng kiện của hấn trông phẳng phiu đẹp đẽ.

Tĩnh Vân chăm chú nhìn hấn, lông mi dài đẹp nhẹ chớp chớp, tràn ra một làn sóng say mê trong đáy mắt. Nàng vừa gặp hấn đã yêu.

Hơn một tháng trước, Giang Chấn dẫn Lệ Đại Công đến Lâm gia cầu hôn, nàng vừa gặp hấn đã thương!

Trái với người đàn ông có duyên, tính tình tốt như Lệ Đại Công, thân là tiểu phó đội trưởng phi ung đặc vụ, cả người Giang Chấn lại mang vẻ ngoài xa cách, lạnh như băng, ẩn trong đôi mắt đen thẳm là một khí chất cao ngạo.

Nàng như mèo con lần đầu thấy sói, lần đầu phát hiện ra mình cũng hoàn toàn bất đồng với những sinh vật tao nhã. Đối với Giang Chấn, sự tò mò của nàng nhiều lúc làm nàng khiếp đảm nhưng mê lại nhiều hơn sợ.

Chỉ cần nhất có cơ hội, tầm mắt của nàng sẽ lại hướng theo hấn, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hấn.

Bất luận là hôm cầu hôn ngày đó, hay là ngày cưới hôm nay, hấn đều không hợp với không khí bốn phía náo nhiệt, chẳng qua vì trách nhiệm với người bạn khắc cốt của hấn, hấn mới đi xử lý hết thảy công chuyện một cách chính xác.

Những chuyện hấn xử lý, hấn đều làm nghiêm chỉnh, tuyệt không chút làm lỗi. Những chuyện hấn không xử lý thì hấn một cái liếc mắt cũng chả thèm nhìn, đừng nói tới những tay –

Giữa nhưng ngón tay dài rậm nắng, hương thuốc bay ra thành từng đợt từng đợt khói trắng. Hấn gầy tàn thuốc, quay đầu lại, con mắt đen thẳm không chút gọn sóng, nhìn thẳng về phía nàng như là đã sớm biết nàng đứng ở chỗ đó.

“Giang tiên sinh.” nàng gật gật đầu với hân ý định thanh thân chào hỏi nhưng giọng vẫn run run; trái tim nhỏ không kim được mà đập loạn.

Tầm mắt Giang Chấn thông thả lướt từng chút từng chút một xuống lễ phục phù dâu trên cái dáng người đẹp mê hồn, lưu lại vài giây trên tấm vải mỏng đang che bộ ngực của nàng.

“Cái chần của cô đang ở chỗ tôi đây.” Hân đột nhiên mở miệng, như dìm người ta xuống nước rồi lại kéo người ta ra khỏi đó.

“A, thực xin lỗi, tôi xuống xe vội vàng, có lẽ nhất thời đã quên.”

Quả nhiên! Nàng đoán ngay được cái chần kia đã bị quên ở trên xe của Giang Chấn, lại khổ vì không có cơ hội xác thực lại càng không có cơ hội tới lấy về, nàng đành phải đổi một lễ vật khác, làm một con gấu bông tặng cho chị cả.

“Xin hỏi, cái chần của tôi còn ở trên xe anh không? Tôi có thể đi theo anh tới bãi đỗ xe để lấy, đặt tạm ở phòng nghỉ của tân nương rồi đợi cho tiệc cưới chấm dứt, tôi sẽ —”

Giang Chấn ngắt lời nàng.

“Chần không ở trên xe.”

Nàng trừng mắt nhìn. “Vậy, chần đang ở nơi nào chứ?”

“Nhà tôi.”

Nàng tuy rằng e lệ nhưng cũng bởi vì đối với người như Giang Chấn, từ trước tới nay nàng chưa từng can đảm dám nói chuyện. Nàng hít sâu một hơi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt ở dưới cái váy trắng, quyết định không thể buông tha cơ hội tốt thế này được.

“Xin hỏi, chừng nào thì anh rảnh?” nàng cố lấy dũng khí, nhìn thẳng đôi mắt đen kia, khuôn mặt phẫn lại ửng hồng. “Nếu anh có rảnh, tôi muốn tới xin lại cái chần.”

Đôi mắt đen mờ sương, hơi nhú lại, chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, môi mỏng vẫn kiên định mím chặt.

Tĩnh Vân khăn trương đến nỗi không thể hô hấp.

A, có phải nàng quá lớn mật hay không?

A, chủ động xin vào nhà một người đàn ông có phải rất không biết xấu hổ hay không đây?

Ôi, hân có thể cảm thấy hay không — cảm thấy —

Vô số ý tưởng quanh quẩn trong đầu nàng cùng với dũng khí liên dần dần mất đi, cái mặt nhỏ cúi thấp xuống giống như một đóa héo rũ.

Ngay lúc nàng tinh thần xuống cấp, tưởng chừng một giây nữa là nàng rời khỏi thì tiếng nói trầm thấp, nam tính vang lên.

“Thứ Ba tôi được nghỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tĩnh Vân đứng trước toà nhà đã hơn mười lăm phút, lòng bồi hồi. Căn nhà nằm ở ngoại ô thành phố, là một nhà ba tầng đã cũ với cái cửa ra vào sơn nước hồng đã sớm loang lổ, mấy bụi tường xuân đã héo vàng, khô cong bò đầy bên tường ngoài, bên trong sân chỉ trơ lại cơ man nào là cỏ dại cùng những dây leo.

Nàng cúi đầu, nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay, xác nhận lại địa chỉ không lầm mới hít sâu một hơi, vươn cánh tay trắng nõn ra run run ấn chuông.

Tiếng chuông vang lên, nàng hoảng sợ, vội vàng thu tay lại.

Đôi mắt trong veo nhìn vào bên trong cửa, khuôn mặt phẫn nhỏ nhắn có chút khiếp đảm nhưng sự mong chờ vẫn cứ nhiều hơn.

Bên trong nhà im ắng, không một chút động tĩnh.

Nàng đứng ở ngoài cửa, đợi chờ kiên nhẫn. Bốn phía lá nhẹ nhàng rơi, cứ một lá lại một lá, nàng đếm tới cái lá thứ hai mươi mới lại vươn tay ra, cẩn thận ấn chuông thêm lần nữa.

Tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Vẫn chẳng có phản ứng gì.

Nàng nhìn cái cửa gỗ sơn hồng, bỏ qua cái sân đầy hỗn độn, đứng dưới bóng cây gần nhà, hướng lên cái cửa sổ không nhìn thấy ai cả.

Chắc, chẳng lẽ — chẳng lẽ Giang Chấn không có ở nhà à?

Nàng không chịu hết hy vọng, quyết định thử lại lần cuối cùng.

Ba tiếng chuông vang lên, vang lại vang như thúc giục lòng người, nàng ấn chặt chuông điện, tai kiên nhẫn nghe tiếng chuông, ngón trỏ ấn đến nỗi mỏi nhừ, mãi đến lúc một âm thanh rung động rầm rầm bên tai mới dừng lại —

Một tiếng mắng lớn oang oang như sấm nổ bùng từ phòng truyền ra.

“Con mẹ nó! Đừng ấn nữa!”

Hắn ở nhà!

Nghe được giọng nói của Giang Chấn, mặt nàng liền cảm thấy nóng lên. (Cam: Chị này mặt có bị làm sao không thể, mặt mòng vậy ta??) Nàng vội vàng rút ngón tay trắng trẻo lại khăn trương ngoạn ngoạn đứng chờ trước cửa.

Tiếng mắng truyền ra, một lèo xuyên qua sân đi ra phía cửa ngoài.

Cửa gỗ bị mở ra một cách thô lỗ, đánh mạnh vào tường, nước sơn hồng loang lổ hình như lại rơi ra một ít. Giang Chấn như một con mãnh sư bị chọc giận đến điên đầu, mặt tràn đầy những vằn đỏ, biểu tình đầy hung ác, tường chừng như sắp đem người ấn chuông ra bóp chết để ăn tươi nuốt sống.

“Mẹ kiếp, ai vậy?!”

Tiếng chửi bới vang âm trời, làm Tĩnh Vân phải dùng hai tay bịt lỗ tai lại, rút cổ vào, không ngừng giải thích, nhanh chóng nói rõ ý định.

“Thực xin lỗi, quý rầy anh sao? Cái kia — ách, tôi tôi lấy lại —” nói mới được một nửa, lại bắt gặp “cảnh đẹp” trước mắt, nháy mắt đã im lặng. Nàng cứng họng, ngây ngốc nhìn Giang Chấn, con mắt trong veo vừa to vừa tròn nhìn chằm chằm.

Oa, hắn không mặc quần áo!

Đứng ra mà nói thì Giang Chấn không mặc áo (Cam: Vẫn mặc quần hí hí), thân hình trắng kiêu ễ bề trần, nửa dưới chỉ mặc duy nhất cái quần đùi kiểu quyền anh màu đen để lộ ra hai bắp chân rắn chắc, khêu gợi một cách nam tính, quả thực nó có thể làm cho bất cứ người con gái nào cũng không thể chống đỡ.

Chỉ tiếc là miếng vải trắng băng từ vai phải xuống vòm ngực rộng lớn, dày đến vài lớp, phá hủy hết cả “cảnh đẹp”.

“Anh bị thương!” nàng kinh hô ra tiếng.

“Tôi biết.”

Giang Chấn mặt mang vẻ giận dữ, thân hình to lớn di chuyển vào trong nhà.

Tĩnh Vân nắm chặt cái túi vải, vội vàng đuổi theo. “Giang tiên sinh, tôi, tôi tôi tôi — tôi tôi lấy cái chăn. Anh không nhớ sao? Hôm chị cả tôi kết hôn, chúng ta đã hẹn trước đó, anh muốn tôi thứ Ba tới đây lấy.” nàng nhắm mắt theo đuôi, một đường theo vào trong nhà.

“Chăn ở góc tường ý, đi ra ngoài khi nhớ cái cửa vào.” hắn nói cũng không quay đầu lại, đi qua phòng khách thẳng tới phòng ngủ luôn.

Cảm xúc thất vọng lảng lảng hiện lên trong lòng nàng. Tĩnh Vân cắn môi, trong lòng tiếc hận, không thể có cơ hội bêm Giang Chấn nhiều hơn, lại mất đi một lần để bồi dưỡng cảm tình với hắn.

Nàng cầm túi chống bụi lên, lo lắng có nên nói với hắn một lời cảm ơn không, hoặc là nói lời tái kiến[1] —

Bịch!

Trong phòng ngủ truyền đến một âm thanh dọa cho nàng nhảy dựng lên.

“Giang tiên sinh!” Tỉnh Vân để chống bụi túi xuống, bất chấp ngại ngần, vội vàng chạy vào phòng ngủ.

Ngoài cửa sổ bóng cây che rợp cả ánh mặt trời, trong phòng ngủ mang vẻ âm u. Trong không gian rộng lớn như vậy, chỉ có hé ra một cái giường, không còn đồ đạc gì nữa, nửa thân trần của Giang Chấn nằm sấp trên giường, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi mỏng mím lại thành một đường, chịu đựng cơn đau đốn khốn cùng.

Tiếng vang vừa rồi, hình như là do hắn ngã vào giường.

May mà hắn ngã sấp trên giường. Nhưng, dù là ngã sấp vào giường, khẳng định cũng rất đau nhen?!

Tỉnh Vân đứng bên mép giường, cẩn thận cúi đầu, đoan trang nhìn sắc mặt Giang Chấn. Đôi mắt đen láy, nhìn qua gương mặt tuấn tú, bởi thấy sắc mặt hắn trắng xám, đôi mắt nàng hiện lên vẻ thật lo lắng.

Trên sàn nhà gần bên giường có mấy túi thuốc nằm lộn lác, nàng lặng lẽ nhặt lên coi, phát hiện ra mỗi túi thuốc đều như mới, chưa từng được mở.

“Giang tiên sinh, anh có khỏe không?” nàng đặt lại mấy túi thuốc, dựa vào hắn càng gần, bím tóc dài đen rủ xuống, lơ đãng vương lên lưng hắn.

Hắn mở mắt, bởi vì đang mệt mỏi cùng với suy yếu, hắn không hề che dấu ánh mắt, nó so với mắt thường còn lợi sắc bén hơn nhiều.

“Cô còn có chuyện gì à?”

“Anh không uống thuốc sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi, liếc một cái nhìn xuống gói thuốc, phát hiện đồng thuốc này hôm qua mới bóc ra.

Đôi mắt sắc bén lần nữa khép lại, Giang Chấn không thèm buồn đáp lại, làn môi mỏng khô cong mím lại càng nhanh, chia ra hàng râu đã mọc đầy bên dưới cái cằm kiên định.

“Tôi giúp anh lấy một chén nước, được không?” nàng nhẹ nhàng mở miệng, thử hỏi.

Hắn nằm trên giường, không nhúc nhích. Trong chốc lát, nàng lo lắng không yên, cứ nghĩ là hắn đang ngủ, hoặc là chỉ hôn mê thôi thì nghe thấy một âm thanh từ mũi tới miệng của hắn phát ra.

“Ừh”

Sự vui sướng ánh lên trong đôi mắt nhỏ của nàng, như linh thánh chỉ, nàng nhấc cái chân nhỏ, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ, nhìn xung quanh phòng khách một lát rồi tìm đến phòng bếp.

Phòng bếp thực sạch sẽ.

Trên thực tế, là quá mức sạch sẽ.

Trong phòng bếp không có lấy một hạt bụi, chỉ có một cái bồn rửa cùng vòi nước và một cái lò vi sóng, không thấy có nồi, bát, cũng chẳng nhìn thấy bình đựng nước, lại càng không thấy ấm đun nước, mà trên nóc lò vi sóng sáng choang, còn mới cứ như là chưa từng sử dụng qua vậy.

Nàng mở ngăn chặn ra, tìm được một ít quả mùng năm mới thường được đưa cho nhóm cảnh sát là cái bát ăn và cái cốc. Nàng bỏ một cái cái cốc ra, sau khi rửa sạch mới mở tủ lạnh ra lấy nước để uống.

Trong ngăn đầu tủ lạnh, chỉ có bia và nước khoáng, chỉ có cái duy nhất được gọi là đồ ăn, là hai quả trứng gà trên kệ. Nàng cầm trứng gà, lại phát hiện ra trứng gà lại nhẹ vô cùng, nàng nghi hoặc lắc lắc nó, không ngờ lại phát hiện bên trong nó gần như rỗng, thật không biết là nó đã “yên nghỉ” trong tủ lạnh bao lâu rồi.

Khó trách Giang Chấn lại có thể yếu như vậy, hắn bị thương, chưa uống thuốc, thậm chí còn chưa ăn gì cả!

Tỉnh Vân đổ một ly nước khoáng ra, đi về phòng ngủ, ngồi xổm xuống bên cạnh giường.

“Giang tiên sinh.” nàng nhỏ giọng kêu, đợi cho hắn mở mắt ra, miễn cưỡng ngồi dậy mới đưa cốc nước tới trước mặt hắn.

Hắn nhận nước, ngửa đầu uống một hơi.

“Anh có ăn gì không? Anh không muốn ăn gì sao?” nàng hỏi, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Giang Chấn buông lỏng bàn tay to, đặt cái cốc không xuống, xong lại nằm xuống nghỉ, sắc mặt so với lúc trước còn xám trắng hơn.

Cái cốc lẩn lẩn ở trên giường, mắt nhìn nó sẽ rơi khỏi giường, nàng cuống quýt vươn tay, giữ lại được cái cốc, tỉnh thử lại lần nữa. “Tôi làm vài món cho anh ăn nhé, được không?”

Thanh âm dịu dàng lại lần nữa vang lên, cứ như một ong mật vo ve ghé vào lỗ tai hắn kêu không ngừng, liên tục quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi.

Hắn lại mở to mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng bừng kia.

“ Cô không bận chuyện gì khác chứ?”

Tĩnh Vân cắn môi, suy nghĩ trong chốc lát.

“Ừh, buổi chiều tôi không có việc gì.” Nàng đơn thuần trả lời, lông mi dài khẽ chớp, không chút ngại ngần việc hắn nói năng thô lỗ. “Cứ như vậy đi, anh nghỉ ngơi một lát, tôi đi ra ngoài mua đồ ăn rồi lập tức trở về nhà.” Nói xong, nàng đã cầm cái túi, vội vàng chạy ra ngoài.

Giang Chấn cử động nửa thân mình bệ vệ của mình, hắn chưa kịp mở miệng, nàng đã lao ra cửa, còn làm theo lời dặn của hắn lúc trước, ngoan ngoãn đóng cửa lại.

Hắn mệt mỏi nhắm hai mắt lại, nằm lại trên giường, đôi môi mỏng phun ra một câu nặng nề.

Đáng chết, hắn còn phải dậy lần nữa để mở cửa cho nàng!

Mua một lượng lớn thức ăn xong, Tĩnh Vân dùng tốc độ nhanh nhất chạy về. Nàng xách túi lớn túi nhỏ, đi thẳng tới cái cửa lớn phía trước, rồi đột nhiên dừng lại đi bộ, nhìn chằm chằm vào cái cửa mà sững sờ.

Ai a, không xong rồi, cửa bị đóng rồi!

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể di chuyển tới ấn cái chuông có âm thanh chói tai đến mức làm cho người ta nổi cả da gà kia, rồi nhanh chóng rút tay lại, ló đầu về phía trước cửa chờ đợi thôi.

Một lát sau, trong cửa có động tĩnh, Giang Chấn vác thân mình ra mở cửa. Lần này, sắc mặt hắn xám xịt, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, người ngay cả lực để nâng cũng chả có, mở cửa xong, thân hình cao lớn mềm nhũn, như sắp ngã xuống bất động.

Tĩnh Vân hạ mấy cái túi trong tay, vội vàng tiến gần lại, người không chút nghĩ ngợi, chống đỡ thân hình to lớn của hắn, chỉ sợ hắn té xỉu.

“Giang tiên sinh, anh có khỏe không?” Hai tay trắng mềm, để trên ngực hắn, hơi thở nam tính mãnh liệt làm cho khuôn mặt nhỏ của nàng ửng đỏ, mà người hắn nặng vậy làm cho cánh tay mảnh khảnh của nàng khó có thể đỡ được.

Thân hình cao lớn lại trượt xuống một chút, hai tay nàng run lên, run càng lúc càng nhiều. Mắt thấy Giang Chấn sắp ngã sắp xuống, tình thế cấp bách nàng chỉ có thể tiến thêm một bước, đứng trong lòng hắn, làm cho toàn thân hắn đều dựa trên vai nàng.

Đầu Giang Chấn tựa vào cái gáy nhỏ của nàng, hơi thở nam tính thổi sức nóng phảng phất qua gáy nàng, qua xương quai xanh, làm cho khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo nháy mắt đã đỏ hồng như quả táo vì xấu hổ.

Nàng chưa bao giờ từng dựa vào người đàn ông nào gần như vậy. Gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, nhịp tim của hắn, cùng với cả sức nóng từ cơ thể hắn. Hắn nóng như vậy, làn da rám nắng tron hần, da thịt nóng bỏng, giống như là — giống như là —

Đôi mắt trong suốt nhỏ bé đột nhiên mở lớn.

Trời ạ, Giang Chấn bị sốt!

Tình cảm bị xáo động làm nàng có xấu hổ vài phần, nhưng đột nhiên tất cả lại lo lắng thay thế hết, Tĩnh Vân hít sâu một hơi, dùng cái lưng nhỏ bé, sức của ngực, đỡ Giang Chấn vào trong phòng. Hơn mười phút sau, Giang Chấn nửa hôn mê cuối cùng cũng được nàng đưa về phòng ngủ, để nằm lại trên giường.

Bất chấp thân thể đang mệt mỏi, nàng ngồi bên giường, cả trái tim đều nghĩ về hắn.

Ngón tay non nớt nhẹ chạm vào da thịt của Giang Chấn, phát hiện ra nhiệt độ thân hắn cao đến dọa cả người. Hai mắt hắn nhắm nghiền, vài lọn tóc đen thấm đẫm mồ hôi dính lại trên trán.

Nàng bỏ chiếc khăn tay vẫn mang theo người, cẩn thận gấp lại thành miếng nhỏ, nghiêng thân mình xinh đẹp, lau mồ hôi trên trán của hắn, hy vọng nó có thể làm cho hắn thoải mái một chút.

Lau từng giọt mồ hôi lạnh xong, nàng để khăn lại trên trán hắn, rồi cũng mau chóng đứng dậy, chạy đến trước cái cửa chính ôm một đồng thức ăn vào. Trước khi vào, nàng đóng cửa lại xong mới vọt vào phòng bếp, nhanh chóng vì hắn mà làm cơm.

Sau khi chứng kiến trạng thái “trống rỗng” của cái tủ lạnh, nàng đã hiểu, người đàn ông này hoàn toàn là loại người hay ăn bên ngoài, nàng căn bản không cần phải lo hắn tiết kiệm tiền. Vì vậy, nàng vừa ra khỏi cửa liền đi mua khắp nơi, chẳng những mua một ít thức ăn dinh dưỡng mà còn mua cả một đồng gia vị trở về.

Qua mấy lần tìm đông tìm tây, nàng cuối cùng cũng kiếm được một cái chảo ở tủ bát bên trong, cùng với một cái nồi để đun nước.

Nàng rửa sạch đồ trước rồi mới dùng nồi đun nước nấu bát cháo cá. Thừa dịp cháo đang đun, nàng bỏ nước khoáng trong tủ lạnh ra, cho đỡ lạnh đi rồi

dùng cái chảo đun nóng rau chân vịt trộn lẫn với dầu vừng cùng nước tương, xong còn thêm một quả trứng luộc.

Cháo đun nóng sôi cả bột, nài cho nhỏ lửa để tiếp tục nấu rồi bỏ một chút hành xanh mướt đem cắt cho vào.

Tuy rằng trong phòng bếp có hơi nóng, nàng làm ở đó một lúc lâu, nhưng hàn ý vẫn còn hiện hữu, đi từ lòng bàn chân đi lên, làm cho nàng không nhận được mà run run.

Làm sao có thể lạnh như thế chứ?

Vì dòng nước chảy quá lạnh hay là bởi cây ngoài phòng quá rậm rạp nên ánh mặt trời chiếu không chiếu được vào trong mà sinh ra cảm giác lạnh như băng?

Phòng bếp cũng được bài trí giống phòng khách và phòng ngủ, ít đồ đạc, đơn giản như không có người ở, trong phòng ngủ thì chỉ có cái giường, trong phòng khách thì chỉ có một cái ghế sôpha và một cái tivi không còn mới.

Một cái ghế –

Chẳng lẽ, Giang Chấn không có người thân, cũng không có khách sao?

Có một chút gì đó hơi nhói lên siết chặt lòng nàng.

Gian phòng tuy rằng sạch sẽ nhưng lại quá mức lạnh lùng trống rỗng, không mang theo chút tình cảm nào, có đồ đạc nhưng cũng chỉ chú trọng tính thực dụng, chẳng thấy gì gọi là trang trí để an ủi lòng người cả.

Giang Chấn làm sao mà lại có thể ở cái loại nhà này để nghỉ ngơi? Làm thế nào để có thể ở cái nhà này mà thư giãn cơ chứ? Hẳn cứ như một cái dao nhỏ, rất sắc bén, vĩnh viễn không chịu chui vào vỏ dao –

Ngực đau, cảm xúc lại lặng lẽ lại trào lên một chút.

Nàng tắt bếp, thêm gia vị vào, rồi múc cháo cá vào trong bát, rắc lên một chút hành đã thái; rau chân vịt và trứng luộc cũng được đặt cùng ở trên cái mâm đó.

Hương thơm của thức ăn ngào ngạt khắp nơi, nàng từng bước từng bước cẩn thận đem đồ ăn mang vào phòng ngủ.

Nửa thân trần của Giang Chấn nằm trên giường, hai mắt vẫn như cũ nhắm nghiền, trên trán còn cái khăn tay của nàng.

Tĩnh Vân để đồ ăn xuống trước rồi mới vươn tay, nhẹ chạm lên cổ tay hắn.

“Giang tiên –”

Phút chốc, thân hình cao lớn tĩnh lặng bỗng đột nhiên cử động, bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay nàng, lực mạnh như kim sắt, đôi mắt vẫn đỏ, cảnh giác từng nàng.

“Tôi, tôi tôi tôi — tôi là Tĩnh Vân —” nàng như là một con thú nhỏ bị mãnh thú bắt giữ, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn mà lạnh run, ấp a ấp úng một lúc lâu mới có thể nói được tên của mình.

Đôi mắt đen dần, sắc đỏ cũng đã rút đi, hắn nheo mắt lại, đang trong tình trạng sốt cao, choáng váng, hắn miễn cưỡng mới có được một chút thanh tỉnh, nhận ra được khuôn mặt khá ái kia.

“Tôi đang ngủ.” Giang Chấn khản khí lạnh lùng buông lời kiểm chế với nàng, thuận tay chạm lên cái khăn trên trán.

“A, không, không sao đâu.” nàng cúi đầu, che hai má đỏ bừng. “àch, tôi nấu cũng được lắm, khả năng không phải là rất tốt, nhưng anh có thể ăn một chút, ăn từ từ để lót dạ, rồi uống thuốc có được không?” nàng nói có chút dồn dập, tưởng chừng như đang che dấu xấu hổ trong lòng.

Đôi mắt đen nhìn nàng, tuy rằng đang yếu, nhưng vẫn khó giữ lại được sự sắc bén.

Bàn tay to vươn tới trước mắt nàng, hướng lên, nàng có thể thấy rõ ràng vân tay trong lòng bàn tay hắn, cùng với những đầu ngón tay thô ráp hạ xuống –

“Cô không phải bảo là nấu cũng được lắm sao?” tiếng nói trầm thấp vang lên.

Tĩnh Vân hoảng sợ, lúc này mới bừng tỉnh lại, vội vàng bung bát canh lên, giống cô phó bản nhu thuận cung kính đưa vào trong tay hắn.

“Tôi còn nấu rau chân vịt, cùng với trứng luộc nữa.” nàng đưa bát đĩa đến trước mặt hắn, tự nguyện đảm đương lấy com.

Hắn cầm đĩa, lặng yên mà ăn com, không khí trong phòng bởi im lìm, trở nên có chút xấu hổ.

Tĩnh Vân trái lo phải nghĩ, cố gắng tìm ra đề tài nói chuyện.

“Ách, Giang tiên sinh, anh cố gắng ăn nhiều một chút. Tôi mỗi lần sinh bệnh, chị cả liền nấu thật nhiều món, bức tôi ăn, nói phải bổ sung dinh dưỡng, mới có thể lực được.” nàng nói, vụng trộm liếc mắt một cái, phát hiện bát cháo cá kia đã bị hấn ăn hơn một nửa.

Vui sướng, trong lòng như có giọt nước ấm nóng nóng tuôn trào, nàng phải dùng sức cắn môi, mới có thể nhịn không mỉm cười xúc động.

Nhìn thấy bát cháo đã thấy tới đáy, rau chân vịt cùng trứng luộc cũng vào trong bụng hấn rồi, nàng thu tâm lại, bước về bếp bung ra một cốc nước mát.

“Chờ chút nha!” nàng đặt cốc nước xuống, cầm lấy gói thuốc, dựa theo hướng dẫn mà lấy ra các loại thuốc.

Tiếng nói nam tính từ phía sau nàng truyền đến.

“Vi sao cô còn chưa đi?”

Bởi vì tôi đối với anh vừa gặp đã yêu!

Trong lòng nàng hò hét như vậy, da mặt trắng mỏng căn bản nói không nên lời, chỉ cố cứng đầu, nhất thời rơi vào hoàn cảnh này liền bừa ra một lí do.

“Ách — bởi vì — bởi vì lúc trước anh giúp tôi, còn đưa tôi về nhà.” nàng xoay người, đặt cốc nước cùng viên thuốc ra không quên tiếp tục giải thích. “Chị tôi từng nói, làm người có ơn phải báo đáp, anh hiện tại đang bị thương, lại không có ai săn sóc, đương nhiên tôi phải ở lại giúp rồi.”

Đôi mắt đen ngóng nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú đẹp như tạc không lộ ra chút xúc cảm nào vẫn như cũ lãnh đạm. Một lúc lâu sau, mắt hấn rũ xuống, nhận lấy cốc nước cùng viên thuốc, không nói một tiếng mà nuốt vào.

Xác định hấn đã nuốt xong xuống viên thuốc, Tĩnh Vân mới thở dài nhẹ nhõm.

Nàng cứ tưởng là Giang Chấn sẽ cự tuyệt ăn cơm, cự tuyệt uống thuốc, nhưng không ngờ là hấn lại nguyện ý nghe theo lời khuyên của nàng. Cái này có nghĩa là nhiều hoặc ít hấn cũng đáp lại thành ý nghe theo lời của nàng sao?

Khuôn mặt kiều diễm đỏ ửng, nhuộm sang cả đôi má trắng. Nàng để cốc nước lên bàn, vội vàng như chạy nạn đi ra hướng tới phòng bếp.

Bàn tay nhỏ bé run run, vụng vụng sờ nước, nước uống rào rào chảy ra. Nàng nhìn dòng nước chảy xuống cái cốc, đôi tay trắng tự gõ vào đầu mình, trách cứ bản thân ngu xuẩn.

A, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy?!

Giang Chấn vì bị thương mà suy yếu nên mới nói gì nghe nấy, nếu đổi là những người khác hấn tám phần cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo thôi. Với lại hấn chẳng đã nói, nàng chính là cô em vợ của người bạn tốt đấy sao, cũng chẳng phải người nào đặc biệt quan trọng

Thật vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, Tĩnh Vân khẽ lau tay, nhẹ bước về phòng ngủ.

Thuốc đã phát huy tác dụng, Giang Chấn nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, đôi mày rậm giãn ra, hô hấp cũng tương đối bình thản đã bắt đầu yên lặng mà ngủ.

Ngoài cửa sổ ngày đã tàn, ánh hoàng hôn xuyên qua bóng cây, chiếu lên nửa thân trần cơ bắp tuyệt mỹ của hấn cư nhiên mà quần quít lấy không rời.

Nàng đứng ở bên giường, say mê nhìn hấn, rồi lại thẹn thùng, sợ hấn đêm khuya gió lạnh, vết thương chưa lành sẽ bị cảm lạnh.

Không được để hấn ngủ như vậy được, nàng phải giúp hấn thay cái chăn khác mới được!

Nhưng nàng ở bên giường cứ lẩn tẩn, mở ngăn tủ ra, tìm một chút phát hiện ra trong phòng ngủ chỉ có một cái chăn. Nàng sờ lên chất vải dẹt, biết ngay là loại vải mỏng, cái này thì đắp cả mùa hè còn mát làm sao có thể chống đỡ cái lạnh đêm đông được.

Tĩnh Vân quay đầu, nhìn người đàn ông trên giường.

Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng hiểu được cách sống của hấn.

Hấn không chỉ đối với người ngoài nghiêm khắc mà còn đối xử với chính mình cũng rất khắc nghiệt. Thân là tiểu phó đội Phi ưng đặc vụ, hấn buộc mình có nhiều thời gian bảo vệ cho trật tự an ninh đến nỗi không cho phép bản thân được thả lỏng, không cho phép bản thân được ngủ nhiều. (CamThế mà anh vẫn đẹp trai là được rồi chị ạ *an ủi*)

Cảm xúc đau xót như một trận sóng biển ồa tới tới, bao trùm lên sự lo sợ của nàng.

Tĩnh Vân đi tới phòng khách, lấy cái chăn lông dày màu phấn hồng của nàng nhẹ nhàng đắp lên người Giang Chấn để giữ ấm cho hấn.

Có lẽ, khi hấn tỉnh lại, hấn sẽ ngại nàng nhiều chuyện, thậm chí lại dùng cái thái độ thô lỗ, vô lễ kia để đuổi nàng về nhà. Nhưng vô luận thế nào, nàng vẫn không đành lòng rời đi, vẫn cứ lưu lại quan tâm hấn.

Trong phòng ngủ không có ghế dựa, từ nhỏ đến lớn được dạy dỗ gia giáo làm nàng không dám ngồi trên đất, chỉ có thể chần chờ xoay vòng vòng bên

giường, suy tư không biết nên ngồi làm sao bây giờ.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể vượt qua xấu hổ lấy cái túi vải ra, cùng tấm vải dệt và kim chỉ trong đó, ngồi bên giường may búp bê vải, tiện thể còn chăm sóc Giang Chấn.

Ánh chiều tà đã rút dần đi, nàng tìm một lát, sờ soạn đến công tắc cái đèn, bật nó lên, dưới thứ ánh sáng mỏng manh đó, nàng đắm một đường theo.

Sắc trời dần dần trở về khuya, bóng đêm bao phủ khắp nơi nhưng nàng vẫn ở bên hân, thật lâu không chịu rời đi.

Ấm áp.

Mùi hương .

Mùa xuân ấm áp, hương hoa hồng thoang thoảng.

Bóng tối cùng với cơn đau đớn đã rời đi, đổi lại là hương thơm cùng với tình cảm ấm áp tràn đầy giác quan của hân.

Giang Chấn mở hai mắt, hé ra một khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo.

Khuôn mặt có chút khờ dại lại kết hợp với sự mềm mại thanh thuần làm cho mọi người cũng phải động lòng, hân không thể dời tầm mắt ra khỏi khuôn mặt nhỏ bé đó, chỉ có thể chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

Tĩnh Vân bên cạnh mặt hân, ngủ ngon lành, bím tóc đen nhánh còn nằm trên giường, sợi tóc dài còn vương trên mặt nàng đẹp nữ miều, trong đó còn có mấy lọn tóc dây dưa bên hân.

Nàng cuộn mình trong cái chăn lông màu phấn hồng, ngủ bên giường, chỉ cần động vào là có thể ngã xuống ngay. Nhưng hai người ngay cả da thịt không có tiếp xúc thân cận, thì hơi thở thơm mát của nàng vẫn bao trùm lấy cái chăn lông, vờn xung quanh hân, đôi môi mọng khê cong lên, dưới ánh đèn khuya lại có vẻ non như vậy, mềm như vậy.

Giang Chấn nhìn nàng chăm chú, không thể tin vào chính mình lại ngủ sâu thế, thậm chí còn không nhận thấy được nàng đã dựa vào mình gần như vậy.

Từ trước đến nay đều cẩn thận kiểm chế, không biết vì tác dụng của thuốc hay là nguyên nhân sâu xa nào đó mà làm cho nó dần dần vỡ vụn. Không thể giữ được mình, hân vươn ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua cái má hồng.

Có cái gì nhột nhột chạm tới, nàng giống như con mèo con, ở trên giường cọ sát vào, thân mình mảnh khảnh theo bản năng muốn mượn cái nguồn nhiệt kia nên lại càng dựa thêm vào.

Ngón tay dài thô ráp dài vẫn cứ tiếp tục cọ vào má nàng.

Hơi thở của nàng nhẹ nhàng phảng phất trên mặt hân như mùi của mùa xuân ấm áp, như hoa hồng đang tỏa hương. Cho đến tận lúc này, hân mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, hân đã thân mật dựa vào nàng, gần đến nỗi hơi thở của hai người giao hòa, gần đến nỗi chỉ cần cúi đầu thôi hân đã có thể chạm tới đôi môi mềm mại hồng hồng kia.

Nhìn không được sự quyến rũ của nó, ngón tay dài hạ xuống dưới, bắt giắc vuốt lên cánh môi mềm, căng mọng.

“Mm.....”

Đôi môi hồng hé mở, khê hừ nhẹ một tiếng, như giọng của con mèo con, đánh vỡ sự yên tĩnh của đêm khuya, đồng thời cũng gọi lên sức nóng bùng.

Trong nháy mắt, lý trí hoàn toàn bị mê mẩn, hân cúi xuống, chạm tới làn môi hồng quyến rũ kia, bừa bãi hấp thu hương vị ngọt ngào của nàng. (Camr Anh cường hôn nha, phạt tiền!!! Giang Chấn: *Chìa ra cộp năm trăm!!* Camr *mắt sáng rỡ*)

“Mmm.....”

Đôi môi nhỏ bị giam hãm, một làn hơi như sương mù tỏa ra.

Tĩnh Vân đang ở trong mộng ngọt ngào phiêu lãng, nhưng lại cứ có lực nào đó, lôi nàng ra khỏi cảnh trong mơ. Nàng mở đôi mắt nhỏ đang hoang mang, lưỡi biếng khê chớp, trên môi bị hôn nồng nhiệt, mình lại bị một thân hình nam tính khác gắt gao vây quanh làm cho nàng như bị gây mê sâu, sắp mất mạng.

Nàng hoàn toàn thanh tỉnh.

Nhưng mà nàng không thể hiểu rốt cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại thế này?!

Giang Chấn hấn, hấn hấn hấn hấn hấn hấn hấn, hấn đang hôn nàng?!

Dưới cái hôn nồng nhiệt đang xâm nhập vào, nàng cố gắng hồi tưởng, sự tình thế nào mà lại tiến triển như thần tốc thế.

Mơ hồ, nàng nhớ rõ, nàng một bên chăm sóc Giang Chấn, một bên làm búp bê vải, đôi khi còn chạm vào trán để thử nhiệt độ thân thể hấn.

Căn bản là ngày hôm qua đã bề bộn lại thêm tối qua vì muốn thấy hấn, khăn trương không ngủ được, nàng ngồi vài giờ bên giường, mệt mỏi làm nàng không chống đỡ được.

Suy nghĩ sau một lúc lâu, nàng cuối cùng cũng gờ cò trắng lên hàng, chọn nơi cách xa Giang Chấn nhất để đặt thân mình xuống ngủ, thậm chí còn cố nén cơn lạnh lại, không dám cùng hấn chia xẻ cái giường, chăn ấm áp.

Cứ nghĩ chỉ ngủ một ít thôi, nhưng mà tối hôm qua không ngủ, hơn nữa hôm nay lại quan tâm hấn hết mình, càng làm cho cơn ngủ của nàng thêm say.

Đêm khuya, luồng gió lạnh thổi vào, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, nàng mơ hồ ngủ một quá, vô ý lui tiến vào chăn, rồi mới — rồi mới —

Trong trí nhớ đứt đoạn đó, giờ nàng chỉ có khả năng cảm nhận được thứ duy nhất còn lại là nụ hôn nồng nhiệt của Giang Chấn.

Đầu lưỡi bá đạo liếm khắp cả trong miệng nàng, từng tắc từng tắc non mềm một, mút lấy đầu lưỡi của nàng, khiêu khích phản ứng ngây ngô của nàng.

Thân hình nam tính to lớn, đem nàng áp xuống dưới, làm cho nàng cơ hồ không thở nổi.

Bàn tay thô ráp cứ làm càn ở trên người nàng, nhưng lực đạo lại vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang chạm vào bảo vật trân quý.

Nhiệt độ cơ thể Giang Chấn xuyên qua bàn tay truyền đến làm bùng nóng cả thân thể nàng. Khi tay hấn luồn vào áo nàng, nắm lấy bộ ngực ngọt ngào của nàng, đầu ngón tay hấn thô ráp nhẹ lướt qua nụ hoa hồng hồng làm nàng sợ hãi rên lên, bị cái cảm giác kỳ diệu kia chi phối.

“Giang, Giang Giang tiên sinh, anh, anh.” nàng cuống quýt muốn nói gì đó, nhưng lại chịu thua, đầu nàng lúc này trống rỗng.

Đôi môi mọng lại hôn lên nàng, nuốt vào tiếng rên sợ của nàng.

Một cảm giác nàng chưa từng trải qua, lại càng khó có thể kháng cự đang xâm nhập giác quan của nàng.

Làn môi cứ thông thả di chuyển xuống, vừa liếm vừa hôn qua cái cổ trắng của nàng, rồi đến xương quai xanh, đột nhiên không nhẹ không nặng cắn một cái, phảng phất trên người nàng lưu lại vết hôn của hấn.

Khoái cảm mãnh liệt như là dòng điện chạy qua thân thể nàng làm cho nàng run rẩy không thôi. Nàng bắt lực vặn vẹo thân mình, da thịt non mềm cứ thế lại ma sát với hấn, động tác này chỉ tồn tại thêm dầu vào lửa, một tiếng gừ nhẹ sung sướng ở bên tai nàng vang lên.

“Nhìn tôi.” hấn giữ lấy mặt của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng nhìn thấy sự khát khao trong mắt hấn, đôi mắt đen láy, chẳng những không bị tác dụng của thuốc làm mờ mắt mà còn sáng rực, cùng với dục vọng sâu thẳm.

Nàng cũng có biết chút ít, bản năng của con gái làm cho nàng hiểu được, hấn đang khát khao cái gì.

Đây là cơ hội cuối cùng mà Giang Chấn cho nàng để nàng kháng cự, cự tuyệt, nhanh chóng rời xa vòng ôm của hấn, thận trọng nói cho hấn, hai người phải dựa theo trình tự kết giao bình thường, chậm rãi bồi dưỡng cảm tình, cùng đi uống cà phê, vài lần hẹn hò rồi mới mới có thể cầm tay, sau đó là hôn trán, rồi hôn hai má, nũng nịu mặt y[2] xong nàng mới có thể vì hấn mà dâng môi thơm.

Thực rõ ràng, Giang Chấn không phải là một người kiên nhẫn.

Nội trong vài giờ, hấn đã nhảy qua dự định trong trình tự nửa năm mới có thể đạt được của nàng, lại còn tham lam tiến thêm một bước nữa.

Tình Vân chần chờ một lúc, môi, lưỡi cùng hai tay hấn thủy chung vẫn chưa từng rời nàng. Râu ria trên miệng hấn, bàn tay thô ráp lại chạm vào da thịt non mềm của nàng, một loại say mê trước nay chưa từng có khiến cho mở đôi môi đỏ mọng, thoát ra một âm thanh thờ gấp cùng rên rỉ.

Khi hai tay hấn bắt đầu cởi bỏ quần áo của nàng, nàng chỉ có thể bắt lực nhìn hấn, thân thể mềm mại vì khăn trương mà run run.

Nàng đã bỏ qua cơ hội cuối cùng.

Hơn thế, càng tệ hơn là, nàng đã không thể cự tuyệt hấn.

Ngoài cửa sổ không khí lạnh lẽo nhưng trong lòng hấn nàng lại nóng bùng, từ trong ra ngoài nóng như có lửa đốt vậy. Khi hấn khẽ cắn và mút, hôn triệt để lên toàn thân của nàng, nàng đã bị giam hãm trong ma lực mê quyền của hấn, khó có thể tự kiềm chế.

Dưới ánh đèn đêm mờ nhạt, nàng nửa mở đôi mắt mờ sương, nhìn hấn mạnh mẽ rộng lớn, che cả ngọn đèn, đôi mắt đen nhanh chóng nhìn nàng, mang ý nghĩ phải nhớ được biểu tình của nàng, tiếng thờ dốc của nàng.

Bàn tay to lớn thô ráp của hắn tách hai chân của nàng ra, ngón tay dài lúc trước đã nhẹ nhàng chạm vào dung mạo nàng, xác định nàng đã vì hắn mà ướt át mềm mại.

Vật nam tính của hắn cũng đã to lớn, dài mà nóng rực, chạm nhẹ nhàng tới lõi vào của nàng, thông thả mà kiên định thăm dò. Hắn tiến vào trong nàng, như là một lưỡi dao bông lửa nhưng lại mở ra nhu tình như mật bơ.

Hắn là cứng rắn, là nham thạch, là lưỡi dao sắc bén. Nàng là bông, là nhung tằm, là bơ, hai người hoàn toàn bất đồng nhưng lại kết hợp vừa vặn vô cùng tuyệt vời.

Một cơn đau đốn xảy ra trong nháy mắt, rồi tiếp đó là nóng ấm cùng no đủ, nàng lắc cái eo nhỏ, chứa toàn bộ hạt giống của hắn vào, say mê rồi khẽ nấc lên, ở trong vòng tay cuồng dã của hắn, cả đêm triển miên duyên dáng mà rên rỉ.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng sớm mùa đông, mây đen bao phủ ở phía chân trời, từng đợt mưa phùn rơi xuống. Khí hậu rét mướt nhưng từ trong ra ngoài Lâm gia lại là một không khí náo nhiệt tung bùng.

Đây chính là lệ cũ của Lâm gia, bởi vì Lâm phu nhân thân thể không tốt, không thể đi xa nhà, hơn nữa tình cảm của người thân thích trong gia đình rất tốt nên chỉ cần gặp nhau vào ngày nghỉ đã có thể thông báo được với họ, mời họ cùng với gia quyến tới Lâm gia tham dự tiệc nướng.

Tuy khí hậu ẩm ướt, lạnh lẽo nhưng lòng hứng thú của nhiều người vẫn không giảm, thân hữu[1] lục tục tới chào hỏi, người lớn người bé cứ một người lại thêm một người, ở đây ít nhất cũng phải có hai mươi mấy người rồi.

Tình Vân phụ trách khâu chuẩn bị trong phòng bếp, cả buổi sáng bận tới mất tới tối. Nàng hết rửa lại thái, xử lý hết đông rau củ mà đám thân hữu mang tới, còn làm một đồng măng xếp gọn lại như ngọn núi nhỏ vậy.

“Tình Vân à, lửa đang cháy tốt lắm, con có thể mang rau ra đây rồi.”

Nàng buông dao thái xuống, thuận tiện gạt đầu mỉm cười.

“Mẹ, con biết rồi ạ.”

Bà Lâm nhìn xuyên qua tấm màn cửa sổ làm bằng lụa mỏng, hướng về cái sân, nhìn đám trẻ con đang nháo loạn khắp nơi, bọn nó cứ chạy đi chạy lại không biết mệt là gì.

“Mau mang ra thôi, nếu không cho bọn nó ăn gì thì bọn nó tạo phản mất.” Bà Lâm vừa nói vừa hướng phòng khách đi tới, tuy miệng nói vẻ oán giận nhưng thực thì trong ánh mắt, khóe miệng lại mang ý cười.

“Dạ, con tới ngay đây.” Tình Vân đáp, tay cầm nồi nắm hương ngâm nước mang tới trước rồi mới bụng đồng măng kia lên từ trong đi ra.

Tiếng trẻ con vừa khóc vừa cười làm thanh âm nháo loạn, truyền rõ vào tai làm nàng mỉm cười, qua tấm màn cửa sổ làm bằng vải lụa mỏng, đôi mắt to trong trẻo lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đám trẻ này không cùng một tuổi nên có đứa trèo cây, có đứa đánh nhau, mấy đứa còn lại đuôi theo một con chó đen, đám người lớn thì tụ tập bên cái lò nướng, người thì sưởi ấm, người thì nói chuyện phiếm. Trong đó có một thân hình mặc áo đen, mình tựa vào cạnh cửa, miệng ngâm điếu thuốc, tay còn đang gõ máy tính.

Chiếc bóng của người đàn ông đó cô đơn không hợp với không khí bốn phía vui vẻ. Tầm mắt của nàng lưu lại trên hắn hơn hai giây, cảm thấy người đàn ông kia thực sự nhìn rất quen, rất giống — rất giống — rất giống —

Trong nháy mắt, đôi mắt ngập nước trừng lớn, nàng phát ra giọng kêu nhỏ sợ hãi, nhanh chóng ngồi xổm xuống.

Giang Chấn!

Người đàn ông kia là Giang Chấn!

Tình Vân rụt cổ lại, ngồi xổm phía dưới cửa sổ, một tay bụng khay đựng măng, một tay bịt cái miệng nhỏ nhắn lại, trên mặt tràn đầy kinh hoàng cùng

kinh ngạc.

Nàng biết, hôm nay cả gia tộc tụ tập lại, chị cả cũng không vắng mặt, thậm chí còn kéo theo cả anh rể về tham gia. Nhưng nàng vụn vụn lần không thể tưởng được, là ngay cả Giang Chấn cũng đến đây.

Vươn đầu ra ngoài cái màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nàng nhanh chóng liếc mắt một cái rồi ngay lập tức lại lui về.

Thật là hần!

Từ sau đêm hôm đó, nàng không gặp qua hần nữa, nhưng dung mạo hần, thân hình hần, lại như đóng dấu ở trong đầu nàng bám chặt không đi.

Không chỉ là trong đầu, ngay cả ở trên thân thể nàng cũng bị hần đóng dấu lên.

Đêm đó Tĩnh Vân nhớ rõ từng chút từng chút một. Nàng nhớ, Giang Chấn hôn nàng thế nào, chạm vào nàng thế nào, âu yếm nàng thế nào, lúc tiến vào nàng ra sao, cảm giác khi nó phun trào vào trong nàng như thế nào, rồi còn lúc nàng hoa mắt, thần trí mê muội trong lúc lên đỉnh nữa, hần nhanh chóng tiến vào chỗ sâu thẳm của nàng, vùi đầu bên tai nàng, phát ra âm thanh trầm thấp

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, nhớ lại phiến lửa tình liền xấu hổ đến nóng cả mặt.

Sau khi hoan ái qua đi, hần ôm nàng yên lặng mà ngủ, nhưng nàng lại mở to hai mắt, khiếp sợ, mờ mịt nhìn lên trần nhà. Một lúc lâu sau, nàng nhẹ nhàng nhấc tay, khẽ bước xuống giường, giữa hai chân vẫn còn đau nhưng nàng dùng tốc độ nhanh nhất, động tác không phát ra tiếng mặc quần áo vào, cầm lấy cái túi rồi không quay đầu lại tông cửa lao đi.

Đến nay cũng đã hơn một tháng trời qua, nàng không dám gặp lại Giang Chấn, mà Giang Chấn cũng chẳng tìm đến nàng.

Nàng trốn ở trong nhà, không ngừng miên man suy nghĩ, mỗi ngày trôi qua đều là sự bất an.

Chẳng lẽ, hần không nhớ rõ chuyện xảy ra đêm hôm đó? Chẳng lẽ vì tác dụng của “thuốc” làm đầu hần nhất thời mê muội nên mới cùng nàng trên giường, sau khi tỉnh lại thì đã quên sạch?

Tĩnh Vân trốn phía dưới cửa sổ, căn môi hồng, trong đầu kêu loạn, ý nghĩ không rõ ràng chút nào, quả thực nó cứ như là hòn len sợi bị con mèo lấy tay vòn đùa.

“Con ngồi xỏm ở đây làm gì?” Bà Lâm đi ra khỏi phòng khách, liền thấy nàng đang ngồi xỏm một chỗ, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cái khay đựng đồng mềng quần quần kia.

Tĩnh Vân nhanh chóng phục hồi tinh thần, đang định đứng lên, muốn ra khỏi màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Nàng đã phải vừa ngồi vừa đi ra bên ngoài, không thấy bóng dáng Giang Chấn, mới dám đứng thẳng người.

“Ách, mẹ — dạ — cái kia — cái khay này mẹ mang ra đi ạ!” nàng đưa cái khay đầy rau cho mẹ, nhanh chóng muốn lặp lại chiêu cũ, thừa lúc Giang Chấn còn chưa phát hiện ra, nàng mau mau thoát khỏi hiện trường.

“Cũng được.” Bà Lâm tiếp nhận khay mềng, chỉ vào cái túi rác màu đen. “Ta soạn lại hai túi quần áo cũ, rất nhiều, Phụng Đình vừa cầm một bao đi ra ngoài rồi, bao này con mang ra đi.”

“Ách — dạ, được ạ —” Tĩnh Vân tới nhắc bao cũ kia lên, cố hết sức bước ra, đi được một bước thì có người từ cửa đi đến.

Bà Lâm vội vàng gọi nàng lại.

“Đợi chút, con đi đâu vậy?”

“Ra trước nhà ạ —” Giang Chấn ở đằng sau nhà, thì đương nhiên nàng sẽ chạy tới trước nhà rồi!

Bà Lâm không hiểu được chân tướng, mở miệng ngăn lại nàng.

“Phụng Đình ở đằng sau nhà ý, con mang tới cho chị, để nó tìm người để xử lý.” Những năm gần đây, thân thể bà gầy yếu, trong nhà từ chuyện to đến chuyện nhỏ tám phần đều là chị cả đứng ra giải quyết.

“Nhưng mà, mẹ —”

“Nhưng mà cái gì?” Bà Lâm về mặt nghi hoặc.

“Không có gì —” Tĩnh Vân cúi thấp đầu, không dám kiên trì lần nữa, chỉ sợ bản thân nói nhiều sẽ làm mẹ khả nghi.

Không thể dây dưa nữa, nàng chỉ có thể cứng đầu, hít sâu một hơi, xác định phương hướng, xách cái túi đựng đầy quần áo cũ, đi về phía sau cửa. Mỗi bước đi, nàng càng khẩn trương, tim đập cũng đập loạn cả lên.

Đẩy cửa phụ ra, nàng nhìn không chớp mắt, thẳng hướng chị cả mà đi, căn bản không dám liếc mắt một cái với Giang Chấn.

Nhưng cảm xúc với hấn vẫn còn tồn tại mãnh liệt như trước, cho dù là không nhìn hấn, từng tế bào của nàng, vẫn có thể cảm nhận được sự hiện diện của hấn.

“Chị à, quần áo cũ này mẹ thu về chị muốn để ở đâu?” Tình Vân làm ra vẻ như thường, có thể giọng nói duy trì được sự bình tĩnh nhưng thân mình không khỏi khấn trương run run.

Phượng Đình quay đầu, nhướn đôi mày liễu.

“Oa, đặt xuống đặt xuống, để tí nữa anh rề em cùng Giang Chấn mang đi cho.”

Anh rề không nữa câu kháng nghị, phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của phu nhân lại còn hỏi rõ ràng vị trí chị muốn để ở đâu mới ngoan ngoãn đi ra cửa.

“Có phải chuyện liên quan tới tôi đâu?” Giang Chấn ngồi cạnh cửa, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, lạnh như băng hỏi.

“A, đường đường là đội phó đội trưởng đội đặc vụ, sang nhà tôi uống bia thì phải chịu giúp gia đình tôi đổ rác chứ?” Phượng Đình liếc hấn, đôi mắt đẹp lộ vẻ bất mãn.

Giang Chấn mặt không chút thay đổi, lấy tiền trong ví ra, cả một tờ nghìn đồng giá trị lớn. (Camr Em đã bảo là anh Chấn đại gia mà ị. Giang Chấn: *thêm một cộp năm trăm nữa*. Camr Edit truyện mà được nhiều tiền quá ha!! ^^)

“Tôi trả tiền.”

Chị cả liền trở mặt !

“Ê, tính cái gì vậy? Anh nghĩ nhà tôi là cửa hàng ăn sao?”

Nhìn thấy không khí dần trở nên khó chịu, Tình Vân cũng vội vàng nhảy ra hoà giải, cầm túi đựng quần áo cũ kia đi ra ngoài, miệng đề xuất. “Chị à, em em cầm đi là tốt rồi.” Chà, đây chính là cơ hội nàng cầu còn không được a!

Nhưng mà, cái túi quần áo cũ đầy quá nặng, hơn nữa trong lòng nàng khấn trương, đôi chân nhỏ bước không ngừng, đường đào tẩu mới chạy không đến hai bước, nàng đã mất trọng tâm, thân mình bé nhỏ đột nhiên ngã về phía trước.

“Oa ái—”

Nàng kích động hô lên, âm thanh buồn rầu vang lên bỗng dưng tắt lịm.

Giang Chấn ngồi cạnh cửa, động tác nhanh đến không thể tưởng tượng được, khấn trương chạy tới, ôm nàng vào lòng nên nàng mới không bị quỵ rạp trên mặt đất, da thịt không bị đau.

Hơi thở nam tính vừa xa lạ vừa quen thuộc, nháy mắt vây lấy nàng. Nàng cảm nhận được hô hấp của hấn, vòng ôm của hấn bằng hai tay đang đặt trên bộ ngực rắn chắc kia.

“Thật có lỗi, thực xin lỗi.....” Tình Vân vội vàng thoái lui, lấp bắp giải thích, mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Giang Chấn cúi xuống, ánh mắt lạnh lùng, lãnh đạm nhìn nàng một cái, tay cầm cái túi quần áo cũ kia đi.

“A, không cần, cái này tôi mang đi thì tốt rồi.....” nàng vốn cứ nghĩ sẽ kiên trì, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt của hấn, liền sợ tới mức buông tay, không dám tranh giành cùng hấn.

Giang Chấn thuận thế nhấc túi rác lên, tiêu sái thẳng hướng đi ra ngoài.

Nàng đứng ở tại chỗ, ngây ngốc nhìn bóng dáng hấn dần dần đi xa, vẫn như cũ chút không nhúc nhích, tựa hồ còn cảm giác được nhiệt độ cơ thể hấn, hương vị hấn.

Phượng Đình đang nổi giận lôi đình thì thấy Giang Chấn như anh hùng cứu mỹ nhân, giúp muội muội bảo bối của nàng không bị đau, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút.

“Được rồi, Tình Vân, đừng đứng đực ra ở đó như vậy, đi vào trong phòng gọi mọi người ra đi.” nàng vừa nói vừa đẩy Tình Vân vào trong phòng. “Nói cho bọn họ, đem cả đồ nướng ra nữa — a, đừng quên còn có khăn giấy, chén, bát đĩa đã rửa sạch nữa, tất cả đều mang ra nghen.”

Từ trong ra ngoài Lâm gia, dưới sự chỉ đạo của Phượng Đình, lập tức bận rộn, bất luận là người lớn hay trẻ nhỏ, tất cả đều ngoan ngoãn phục tùng theo chỉ thị, chịu khó làm việc, đem đồ dùng chuyển ra bên ngoài.

Đám người thân cùng với bạn chí cốt cao hứng khác thường, tất cả đều chụm vào xung quanh lò lửa, bắt đầu vui vẻ chăm chỉ nướng đồ, phòng trong cũng dần yên tĩnh lại, trống vắng, ở đó chỉ còn lại Tình Vân, một mình trốn ở phòng bếp cắt nắm hương, đã để đầy trong cái hộp phía trên có in hình cái dao.

Tay thái nắm hương nhưng trong lòng nàng vẫn còn nhớ tới Giang Chấn.

Về mặt cùng thái độ của hắn, vẫn giống như trước, lãnh đạm. Chỉ là không biết có phải do nàng khấn trượng nên hoa mắt không, mà lúc hắn ôm lấy nàng, bốn mắt giao nhau, nàng nhìn thấy đằng sau đôi mắt sắc bén kia loé ra thứ ánh sáng, như mang theo một chút cảm xúc vậy—

“Em đang trốn tôi à?”

Giọng nói trầm thấp bỗng dựng vang lên bên tai nàng. Không biết khi nào, Giang Chấn đã xử lý xong cái túi quần áo cũ kia, không nói không rằng tiêu sái đi vào nhà, tới sau nàng.

Tĩnh Vân giật mình, nhẹ buông tay thái nắm hương, đang tò mò lặn vào bồn nước.

‘Ách, không, không có ngại...’ nàng chợt dạ trả lời, khuôn mặt vẫn thủy chung cúi xuống, không dám ngẩng lên, lại càng không dám nhìn hắn.

Bàn tay to của hắn đặt xuống vai nàng, dùng sức làm cho nàng không thể phản kháng, chậm rãi xoay người nàng lại. Rồi hắn giữ lấy cái eo của nàng, kẹp nàng giữa hắn và cái bồn nước, buộc nàng đứng yên một chỗ.

‘Ngẩng đầu.’ Giang Chấn nói.

Nàng về mặt đỏ bừng, hàm răng cắn chặt lại, chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhưng mà, nàng ngẩng lên, đôi mắt nhỏ lại xem mấy củ khoai bên cạnh chứ không chịu nhìn hắn.

‘Em đang trốn tôi sao?’ hắn hỏi lại một lần nữa.

‘Không có mà!’ nàng đáp lại vẫn như cũ, nhưng mà chợt dạ nhiều hơn, thanh âm càng nhỏ đi.

Bàn tay to lớn nâng khuôn mặt nàng lên, con mắt đen nhìn thẳng vào nàng, làm cho nàng rớt cuộc trốn cũng không thoát.

“Nhìn tôi.”

Giang Chấn từ từ nói, hơi thở nóng bỏng phất nhẹ qua môi nàng.

Hắn nhìn chăm chú, động tác cũng như lời nói của hắn tái hiện lại cảnh giống đêm hôm đó, vô cùng thân thiết. Da nàng từ đầu đến tận ngón chân, đều xấu hổ mà biến thành màu hồng phấn, ngực như có con nai con đang chạy loạn, hơn nữa không phải một con mà là một đoàn ở trong ngực, phang vào nàng những cú sốc như sét đánh.

Ngón tay hắn dài thô ráp, giống như đêm đó lướt qua đôi má trắng hồng của nàng.

“Vì sao hôm đó em bỏ đi?” hắn hỏi trúng tim đen.

“Hôm nào cơ?” nàng trả lời, âm lượng nhỏ đến mức cơ hồ nghe không thấy.

Con mắt đen nheo lại, phát ra tia nguy hiểm.

“Không cần phải giả vờ với tôi như thế.” hắn cảnh cáo, dựa vào nàng càng gần, đôi môi mỏng mỗi lần mở ra đều nhẹ nhàng xướt qua môi nàng. ‘Em nghĩ rằng chuyện giữa chúng ta, tôi không nhớ rõ sao?’

Hơi thở ấm áp, như một thứ chất lỏng nóng bỏng, len lỏi qua tứ chi nàng, làm toàn thân nàng như nhũn ra, ngay cả khí lực cũng không có. Nếu hắn không dùng tay để giữ nàng thì chắc nàng đã ngã xuống rồi.

Bị Giang Chấn ép hỏi, kể sách chạy trốn của nàng chính thức thất bại. Hàng mi run run, nàng ngược mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú kia, biểu tình vừa e lệ vừa bất lực.

“Đêm đó anh uống thuốc xong, lại phát sốt.....”

“Nhưng nó không hề ảnh hưởng tới trí nhớ và sức phán đoán của tôi. Tôi vẫn nhớ rõ hết thảy.” Hắn tiến tới môi nàng, dùng bàn tay mon trớn gáy nàng.

“Hết thấy.” Hắn vừa nói vừa xướt qua xương quai xanh của nàng, làm nàng mẫn cảm mà run rẩy.

“Hết thấy.” Bàn tay to lại tiếp tục xướt đi, qua làn áo mỏng manh, siết lấy bộ ngực mềm mại của nàng, hâm nóng thứ ngọt ngào, thơm mát đó bằng tay.

Dù có ngăn cách bởi lớp áo lông, hắn vẫn khơi được cảm giác kích thích của nàng, mãnh liệt đến nỗi nàng khó có thể không thừa nhận. Nàng không còn chỗ để trốn, chỉ có thể khép hờ mắt lại, ngoảnh ngoảnh ở dưới làn môi hắn, tùy ý để bàn tay to kia nhẹ nhàng âu yếm, đôi lúc nàng còn hừ nhẹ ra một tiếng, một tiếng nữa, mê mụ bất lực mà yêu kiều.

Môi hắn nhẹ xướt qua môi nàng, đôi mắt đen sắc bén lạnh như băng nhận ra được sự mê loạn ở nàng cũng dần thay bằng ngọn lửa nóng bỏng.

“Em nhớ tôi không?” hắn dùng giọng nói nhẹ nhất hỏi.

Lúc này thì nàng rót cuộc không thể nói dối được nữa, chỉ có thể nói cho hắn biết được câu trả lời thực sự.

“Nhớ”

Anh cũng nhớ em chứ?

Vấn đề này vừa hiện lên trong đầu Tĩnh Vân, còn chưa mở miệng hỏi hắn đã hôn nàng.

Môi hắn mỏng, nóng như lửa, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng lướt qua, rồi nếm tư vị ngọt ngào của nàng, nuốt lấy tiếng ưm run rẩy của nàng, hắn đem nàng ôm vào lòng, giam nàng trong ngực, càng lúc càng hôn sâu. Môi và lưỡi hắn linh hoạt trong miệng nàng, bá đạo quyền lấy cái lưỡi đỉnh hương, dụ nàng hưởng ứng lại.....

Phía sau nhà không khí náo nhiệt tung bừng, không ngừng truyền đến tiếng cười nhưng hai người vẫn thùy chung mắt điếc tai ngơ, say mê hôn nhau trong phòng.

Tiệc nướng của Lâm gia vì một trận mưa mà bị gián đoạn, mọi người dời khỏi tiệc vào trong phòng trú mưa. Đám đàn ông ở trong phòng khách, uống bia nói chuyện phiếm, còn đám phụ nữ thì vào phòng bếp, bận rộn thu dọn thức ăn.

Tuy rằng nói, tiệc nướng dùng chén giấy, bát giấy (Cái loại ăn xong là vứt ý a) để đựng thức ăn, nhưng số người tham gia lại vượt quá dự định, bát giấy không đủ dùng, đành phải dùng cả bát mà Lâm gia thường dùng cho đủ số.

Phượng Đình bưng lấy một đồng bát, mang đến bồn rửa, liếc Tĩnh Vân đang tình nguyện rửa chén, thấy trên mặt nàng đỏ ửng.

“Em bị sốt à? Sao mặt lại hồng như vậy?” nàng kinh ngạc hỏi, còn vươn tay chạm lên trán của em gái, kiểm tra nhiệt độ.

‘Không có, không có, em không sao mà!’ Tĩnh Vân vội vàng né tránh.

Phượng Đình nghi hoặc nheo mắt, định hé miệng hỏi vài câu thì chuông đúng lúc vang lên.

“A, chị đi mở cửa.” nàng xoa xoa tay, bước ra khỏi phòng bếp.

Tĩnh Vân thở dài nhẹ nhõm, nhấc chồng bát kia lên, cúi đầu kì sạch. Nghĩ lại vừa nãy, nàng cùng Giang Chấn hôn nồng nhiệt ở đây, nàng liền thẹn đến muốn chui xuống đất, không dám để cho người khác tới gần nơi này.

Nụ hôn mãnh liệt kia, đến giờ vẫn còn làm cho nàng rung động không thôi.

Giang Chấn bá đạo mà cuồng liệt hôn nàng, hôn cho nàng đến mơ mơ màng màng thậm chí còn làm cho nàng vô ý vươn hai tay, vòng tay qua cổ hắn bám chặt, trức trặc đập lại hắn. Trước tình thế sắp không khống chế được mình, hắn kết thúc nụ hôn, nhận thấy nàng có thể tự mình đứng được mới xoay người rời đi, trở về phía sau nhà.

Nàng ngây ngốc một lúc mới tỉnh táo thoát ra khỏi trận kích tình kia. Đợi cho tâm tình bình tĩnh trở lại, nàng mới vội vàng chạy đến phía sau nhà, tham gia vào nhóm thân hữu.

Cũng may, mọi người đều chăm chú vào việc nướng thịt, nói chuyện vui đùa ầm ĩ nên không ai phát hiện nàng cùng Giang Chấn vừa đồng thời biến mất mà cũng không ai phát hiện ra, mỗi nàng mong nước, đã bị hôn nên có chút sung phòng –

Nhớ tới nụ hôn đó, sắc mặt nàng đỏ hồng, tay lại càng đỏ ra nhiều nước rửa chén, tự làm mình thêm bận bịu, ra sức rửa chén hy vọng những suy nghĩ miên man trong đầu có thể theo dòng nước kia được rửa trôi sạch đi.

Những cái bát bị dính mỡ nàng phải vất vả lắm mới rửa được sạch sẽ, nàng đang lo lắng, có nên tới phòng khách không thì bên cửa lại truyền đến âm thanh của một cuộc tranh chấp.

“Đám người đó được các anh áp tải về Mỹ, giờ các anh còn muốn chúng tôi phối hợp thế nào nữa?” Chị cả giọng nói cao truyền lan ra khắp phòng, trong giọng nói còn tràn đầy sự phẫn nộ.

Tĩnh Vân vội vàng đuổi theo, phát hiện rõ ràng nhóm thân hữu cũng đang vây quanh ở trước cửa, anh rề thì ôm lấy chị cả đang nổi giận dưng dưng ngăn không cho chị đi ra ngoài cửa để nói chuyện với ba người ngoại quốc.

Trong đó có một người ngoại quốc, trên mặt vừa hồng vừa sung, bộ dạng thì chật vật, khẳng định là vừa bị chị cả ‘thăm hỏi’ qua.

‘Lệ đội trưởng, có thể bước ra đây nói chuyện không?’ hắn nói, cơ mặt hoạt động nên cứng nhắc, đau đớn.

‘Có chuyện gì, nói ở đây cũng được.’

Sắc mặt đối phương càng thêm khó coi, chần chờ một lúc lâu sau hắn mới cứng đầu mở miệng.

‘Lệ đội trưởng, công tước bỏ trốn rồi.’

Lời vừa nói ra, Lâm gia từ nam tới nữ, từ già tới trẻ, nhất thời phát ra tiếng kêu sợ, mọi người tranh nhau mở miệng, dùng hết bài chỉ trích này đến bài chỉ trích khác chất vấn, ném vào đám người ngoại quốc.

Công tước?

Tĩnh Vân há hốc mồm vì kinh ngạc, nhớ tới cái ngoại hiệu của lão công tước kia, vì tên tội phạm này mà anh rể cùng Giang Chấn phải mất một công sức lớn lắm mới bắt được. Mỉm cười mọi biện pháp mạnh tay bắt họ giao ra tội phạm để FBI dẫn về Mỹ, ai mà hiểu được, họ vừa mới giao ra thì hắn đã lập tức bỏ chạy rồi.

Nàng lập tức nhìn về phía Giang Chấn, phát hiện mặt hắn vẫn yên lặng, trao đổi ánh mắt với anh rể xong, liền cất bước ra khỏi phòng, tới phía sân nói chuyện với đám người ngoại quốc.

Hắn nhíu mày, nàng đặt mọi chú ý lên người hắn, căn bản nghe không thấy giọng nói bên cạnh. Một lát sau, ngay cả anh rể cũng đi ra ngoài, tham gia thảo luận.

Nhìn thấy biểu tình của Giang Chấn càng lúc càng ngưng trọng, lòng của nàng cũng trầm xuống theo.

Tội phạm nguy hiểm bỏ chạy, trong lòng hắn nhất định khổ sở. Lần này, là FBI đến cửa xin giúp đỡ, tuy rằng thêm cơ hội hắn để một lần nữa bắt được công tước nhưng cũng vì điều này mà hắn lại đem mình dẫn thân vào nguy hiểm.

Một lúc lâu sau, cuộc nói chuyện trong sân chấm dứt, anh rể đi tới, Giang Chấn cũng không quay đầu, xoay người ngồi lên xe FBI.

Hắn phải rời đi để bắt tội phạm. Lần này, hắn có lại bị thương như lần trước không? Hay còn bị thương nặng hơn? Có bị sốt cao, một mình nằm ở trong gian phòng lạnh như băng đó không?

Anh rể trở về, nói với chị cả vài câu, rồi sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn chị một cái mới lại xoay người đi tới phía xe đang chờ ở ngoài.

‘Đại Công!’

Chị cả đột nhiên hô lớn, vội vàng chạy đến lao vào lòng anh rể. ‘Đừng bị thương nhé!’ nàng nói, còn dâng lên môi thơm.

Tình cảm sâu đậm của vợ chồng ở trước mặt mọi người mà biểu lộ, nhìn chị hôn anh rể, Tĩnh Vân trong lòng hâm mộ không thôi, hâm mộ đến mức ngực mình cũng phát đau, nhiều lúc nghĩ hay mình cũng xông lên phía trước, dặn Giang Chấn hết thấy đều phải cẩn thận.

Nhưng mà nàng vừa mới xúc động chạy ra khỏi phòng, mưa phùn đã rơi xuống, đập vào khuôn mặt nàng. Không khí lạnh như băng làm cho nàng tỉnh táo lại, nháy mắt chân đã chần chờ dừng lại.

Không được!

Lúc này đám bạn và người thân hữu đều ở đây, mấy chục ánh mắt đều nhìn vào Giang Chấn và Lê Đại Công, nàng mà xông lên phía trước, liệu linh nói chuyện với Giang Chấn thì quan hệ bọn họ lúc đó sẽ không giống quan hệ bình thường, sẽ làm cho mọi người nhận được ra.

Dù cho, bọn họ đã từng ăn nằm với nhau trên giường. Dù cho, hắn còn vừa mới hôn nàng. Nhưng mà kể cả trong lời nói cực nhỏ của Giang Chấn căn bản cũng chưa từng đồng ý điều gì, nàng vẫn không đoán được tâm tư của hắn, không biết được trong lòng hắn nàng rốt cục là cái gì.

Suy nghĩ hỗn loạn ở trong óc nàng cứ lần đi lần lại, nàng do dự không dám bước tới, chỉ trơ mắt nhìn anh rể ngồi lên xe FBI và đóng cửa.

Xe dần dần đi xa, biến mất trong cơn mưa nhỏ. Sau cùng cũng không nhìn thấy bóng dáng cái xe nữa nhưng mà nàng vẫn đứng yên một chỗ, nhìn xa về hướng xe đi lo lắng cho an nguy của Giang Chấn.

Phượng Đình xoay người định đi vào nhà, nhìn về mặt lo lắng của nàng còn tưởng rằng nàng đang lo lắng cho anh rể.

“Ai a, yên tâm yên tâm, đừng lo lắng cho anh rể em, anh ấy sẽ không có việc gì đâu.” Phượng Đình giữ vững tinh thần, đẩy nàng vào nhà.

‘Chị chắc vậy sao?’ nàng nhíu đôi mày thanh tú, nhìn không được quay đầu, cho dù nàng nhìn không thấy bóng dáng xe vẫn luyến tiếc thu hồi tầm mắt lại.

Ô, nếu anh rể không có việc gì thì Giang Chấn cũng sẽ không sao phải không?!

‘Đương nhiên.’

Chị cả trả lời thế nhưng cũng không thể trấn an được sự lo lắng của Tĩnh Vân. Lo lắng của nàng giống như là một tảng đá lớn, sau khi rời tầm mắt ra khỏi Giang Chấn, đã đè nặng trong lòng nàng.

Sau tiệc nướng, không có chút tin tức nào về Giang Chấn.

Bắt tội phạm phạm lớn, sự tình không phải là việc nhỏ, toàn thể người trong đội đặc vụ phi ứng đều căng thẳng, toàn lực truy bắt công tước, bận tới mảy

tối mắt.

Tĩnh Vân lo lắng, thậm chí còn gọi điện thoại cho đại tỉ hỏi thăm, phát hiện ra ngay cả anh rể cũng không liên lạc với chị cả.

Sầu lo cùng suy nghĩ cứ dày vò nàng làm nàng không muốn ăn, mà ăn cũng không vào. Lịch mỗi ngày đều xé nhưng tin tức về Giang Chấn vẫn không có.

Rồi, một ngày nào đó, nàng lại xé lịch và phát hiện ra một sự việc.

Nguyệt sự chậm.

Nàng nhìn vào ngày trên lịch, một trận rét run đập vào lưng.

Chuyện này chưa bao giờ phát sinh như thế, nguyệt sự của nàng luôn luôn chuẩn xác, chưa bao giờ chậm. Nàng lo việc hôn sự của chị cả, làm chuyện đó với Giang Chấn, tâm hồn thiếu nữ cũng không yên, nhưng đến lúc này mới giật mình thấy nguyệt sự đã muộn hơn một tháng.

Những ngày kế tiếp càng gian nan.

Nàng mỗi ngày xé lịch ngoại trừ cầu nguyện cho Giang Chấn bình an, còn phải cầu nguyện cho ‘bác Nguyệt’ của mình nhanh tới thăm. Nhưng trời cố tình không theo nguyện vọng của nàng, vô luận nàng cầu nguyện thế nào, khổ sở chờ đợi thế nào, Giang Chấn cùng ‘bác Nguyệt’ vẫn không có một chút tin tức.

Ngày hai mươi lăm, nàng vì phiền lòng mà khâu hỏng một con gấu, nổi nhâm tay nó vào chân.

Ngày hai mươi bảy, nàng phụ trách nấu cơm, lại không yên lòng, thiếu chút nữa thiếu cả phòng bếp.

Ngày hai mươi tám, nàng quyết định chờ thêm ba ngày nữa, nếu ‘bác Nguyệt’ vẫn không đến, nàng sẽ kiên quyết đi xác nhận lại.

Ngày ba mươi mốt, nàng cả đêm không chợp mắt, sáng tinh mơ đã ra khỏi cửa, bắt ba lần xe buýt, đến một làng thật xa, vào một siêu thị mini, mua một que thử thai. (Chỗ này chính là tiết tử này các nàng)

Về nhà, nàng trốn vào trong phòng tắm, hai tay run run, theo hướng dẫn sử dụng trong hộp giấy, đọc từng chữ một, lại dựa theo chỉ thị, làm xong trình tự trong giấy, liền nín thở tập trung lo lắng chờ đợi kết quả.

Một vạch màu lam xuất hiện trên que thử.

Khoảng năm giây sau, một cái vạch hồng cũng chậm rãi, chậm rãi hiện lên.

Hai vạch!

Nàng cảm tò hương dẫn, run run mở ra, xác nhận dòng chữ trên đó.

Bất luận là vạch thăm màu hay nhạ màu hiện ra, nếu có hai vạch xuất hiện thì đều thể hiện bạn đã mang thai.

Miệng nàng nửa mở, nhìn lại bản hướng dẫn, lại cầm que thử, nhìn vào hai vạch trên đó, không ngừng dụi mắt để xem xem mình có bị hoa mắt nhìn lầm hay không. Nhưng mà bất luận nàng xoa bao nhiêu lần đi chăng nữa, hai vạch vẫn cứ rành rành ở đó, mãi không biến mất.

Trận đá kích này làm toàn thân nàng như nhũn ra, vô lực ngồi than thở ở trong phòng tắm, ngăn người nhìn que thử thai.

Thảm rồi, cái này có thể gây ra ‘án mạng’ đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau khi kiểm tra, biết mình mang thai, Tĩnh Vân lại càng đứng ngồi không yên.

Nàng nhạ que thử thai, bản hướng dẫn cùng với hộp giấy lại, mang tới gần phòng mình, giấu ở nơi kín đáo nhất, không dám lưu lại một chút dấu vết nào trong phòng tắm.

Trời ạ, mang thai! Nàng thế mà lại mang thai !

Hoá ra không muốn ăn, với thân thể không khoẻ không phải do suy nghĩ quá nhiều, mà là do trong thân thể nàng, đã xuất hiện thêm một sinh linh nhỏ nữa.

Nàng đương nhiên biết rõ, phụ nữ không phải dựa vào một cái dấu chân lớn để có tiểu bảo bảo mà là do không phòng tránh khi làm chuyện đó nên mới mang thai. Nhưng nàng không thể lường được là mình vừa mới nếm thử trái cấm một lần đã ‘trúng thưởng’ ngay.

Tay chân Tĩnh Vân hoàn toàn hoảng loạn.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu đề cho ba mẹ biết, cho em trai mình biết, cho chị cả biết thì.....

Nhớ tới chị cả, Tĩnh Vân nhin không được rùng mình một cái.

Mẹ thân thể gầy yếu, thường xuyên vào bệnh viện, mấy chục năm cũng chỉ như một ngày ba luôn cẩn thận che chở cho mẹ nên từ việc lớn tới việc nhỏ trong nhà, bao gồm cả việc quan tâm tới em trai em gái đều là một mình chị cả ôm lấy hết.

Từ nhỏ đến lớn, chị cả luôn chăm sóc tỉ mỉ cho nàng, chỉ cần có ai dám khi dễ nàng, chị cả sẽ vì nàng đi lấy lại công đạo, đánh cho kẻ đó đến mặt mũi bầm dập.

Lúc này mà chị ý biết, nàng sớm đã bị Giang Chấn ‘ăn’, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, giận hằn mãi mất thôi.

Sau cả một đêm suy nghĩ, Tĩnh Vân quyết định, tạm thời bảo vệ bí mật này, đi tới bệnh viện phụ sản cẩn thận kiểm tra trước đã.

Sáng sớm mùa đông, ngoài cửa sổ gió lạnh thổi vù vù, phủ lên người cái áo khoác nhung dương, lại đeo thêm một cái khăn quàng cổ, từ đầu đến chân bao ấm áp nàng mới cầm túi vải lên, thay đôi giày vải đi cho thoải mái.

Trong phòng khách không có một bóng người, ba mẹ hẳn là còn trong phòng ngủ, nàng âm thầm thấy may mắn, bàn tay nhỏ bé cầm cái chốt cửa, đẩy cửa chính ra, nhanh chóng chuẩn bị rời đi –

Nhưng ngoài cửa lớn, lại gặp một người.

Một người đàn ông.

Người mà nàng luôn nhớ, luôn mong nhưng hiện tại lại không muốn gặp nhất, là người đàn ông này.

Giang Chấn!

Tĩnh Vân toàn thân cứng ngắc, hai mắt mở to ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đã cắt không còn một giọt máu.

Vài giây tiếp theo, nàng kinh hoàng muốn thoái lui không thích chạm mặt Giang Chấn, đóng phịch một tiếng cái cửa lại.

Làm sao có thể là hắn được?

Hắn tới làm cái gì chứ?

Hắn tìm đến nàng sao?

Hay hắn biết nàng mang thai? Không không không, hắn không có khả năng biết. Thế, hắn tới làm gì? Tới hỏi nàng có nhớ hắn không à, hay là đến hôn nàng?

Tĩnh Vân dựa lưng vào cửa, ôm chặt lấy cái túi vải, kinh hoàng không nghĩ được gì.

Cốc!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, mạnh đến nỗi làm nàng sợ nhảy tung lên, xoay người nhìn vào cái cửa.

Cốc, cốc!

Giang Chấn gõ cửa.

Nhà nàng rõ ràng có chuông mà hắn lại không ấn, cố ý muốn gõ cửa. Tiếng gõ cửa cực kì có quy luật, không nhanh cũng không chậm, lực gõ có nặng có nhẹ, một tiếng tiếp nối một tiếng, cứ như nếu nàng không chịu mở cửa thì hắn cũng sẽ vĩnh viễn đứng đó mà gõ vậy.

Cốc, cốc, cốc, cốc, cốc, cốc, cốc, cốc, cốc!

Tiếng đập cửa vang lên, gõ vào đầu nàng làm nàng run run, dạ dày siết chặt lại. Cái tiếng đó cứ quanh quẩn trong phòng khách, nếu nàng không mở cửa thì chỉ một lát sau, khẳng định ba mẹ đi ra xem mất.

Không thể làm gì được nữa, nàng đành vuron bàn tay nhỏ bé lạnh như băng ra nắm lấy chốt cửa, chậm rãi mở ra.

Giang Chấn vẫn đứng ở ngoài, cuối cùng cũng buông tay, không gõ cửa nữa. Cặp mắt đen nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú có mấy phần giận dỗi.

“Làm sao mà em vừa thấy tôi tới liền đóng cửa lại vậy?” hấn mở miệng trước, chất vấn nàng với vẻ bất mãn.

Sau khi bắt được Công tước, tổ đặc vụ lại mất một chút thời gian nữa để cùng FBI thảo luận, thẩm vấn quá trình đã xảy ra. Lần này cuối cùng FBI cũng nhận lỗi, không cam tâm tình nguyện giao lại quyền ưu tiên thẩm vấn.

Hắn cố gắng nhanh chóng xử lý xong công việc để đến tìm nàng. Ai ngờ, người phụ nữ nhỏ bé này vừa thấy hắn đến, cứ làm như nhìn thấy quỷ vậy, sợ tới mức mặt trắng bệch ra còn đóng cửa mạnh vào, làm cho hắn cảm tưởng bị một cái bát úp chặt không nhấc ra được.

Tĩnh Vân thấp thỏm không yên, cái đầu nhỏ cúi thấp xuống, hai tay ôm chặt cái túi vải, mười ngón tay mềm mại bám vào lớp vải dệt. ‘Ách. Ách. Em.’ nàng ấp a ấp úng, vì chứng cứ rành rành ra đó nên nói không được nữa lời giải biện.

Giang Chấn nheo mắt lại, nhìn vào cái áo khoác ngoài cùng với cái túi vải trong tay nàng.

‘Em muốn ra ngoài à?’ hấn hỏi.

Cái đầu nhỏ gật gật, rồi đột nhiên nàng tỉnh lại, mặt trắng bệch, lại bắt đầu ra sức lắc lắc. ‘Không có, không có, em không muốn đi ra ngoài!’ nàng vừa nói, vừa lui về một bên.

Lời nói dối tồi như vậy tất nhiên không thể gạt được Giang Chấn, đôi mày rậm của hắn chau lại, bàn tay to vuron ra, bá đạo cầm tay nàng, không phân trần thêm mà đi ra ngoài.

‘Tôi đưa em đi.’

Sức lực người đàn ông bao lấy nàng, không những thế hắn còn là một người cường tráng nữa nên Tĩnh Vân căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể như một chú gà con đáng thương bị con điều hầu quắp một lèo ra phía trước nhà, ngồi trên xe hấn.

Một bước của Giang Chấn rất dài, hấn bước một bước thì nàng phải bước vài bước mới theo được. Hơn nữa hấn lại bá đạo quá mức, không cho nàng cơ hội bỏ chạy, đi nhanh hơn bình thường nên chỉ có đoạn đường ngắn ngủn tới xe mà nàng vấp ngã đến mấy lần.

Lên xe xong, nàng chỉ cảm thấy dạ dày khó chịu, không thoải mái. Một tay để trước ngực, nàng cố gắng hít sâu nhưng sắc mặt vẫn càng lúc càng tái nhợt.

Giang Chấn ngồi vào chỗ lái, theo thói quen lấy thuốc cùng với cái bật lửa ra. Mùi hương của thuốc tràn ngập trong xe, xộc vào mũi nàng.

‘Muốn đi đâu?’ Hấn khởi động xe, thông dong hít một hơi vào rồi phun ra một đám khói thuốc.

Tĩnh Vân trả lời bằng một tiếng khó chịu buồn nôn.

Mùi hương của thuốc với tình trạng sức khỏe của nàng giống như đổ thêm dầu vào lửa. Dạ dày của nàng đột nhiên xoắn lại, bên trong như có cái gì trào dâng, lại giống như đang có người đào núi lấp biển, xao động mạnh làm nàng giữ lấy ngực, khó chịu không ngừng nôn ọe ra.

Vài phút trôi qua, cơn nôn đã tạm ngưng, nàng xụi lơ trong chỗ ngồi. Mồ hôi lạnh ướt hết trán nàng, cảm giác khó chịu cũng dịu đi nhưng vẫn chưa biến mất hẳn.

‘Em khó chịu à?’

Giọng nói trầm đã gần hơn so với lúc trước, tờ khăn giấy cũng bị nhét vào trong tay nàng. Nàng nhắm mắt lại yếu ớt gật đầu, dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán.

Dưới ghế ngồi truyền đến chút rung động, tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại liên tục không ngừng. Nàng mơ hồ biết Giang Chấn bắt đầu cho xe chạy lại không biết hấn muốn đưa mình đi nơi nào.

Một lát sau, nàng cuối cùng cũng vượt qua được cơn cảm giác khó chịu kia, dạ dày cũng không quặn lại nữa, nàng mới mở hai mắt ra, phát hiện ở ngoài cửa sổ xe, nhà cao tầng cứ lui nhanh về phía sau, xe đã đi vào nội thành.

‘Anh muốn dẫn em đi đâu?’ nàng đột nhiên cảnh giác đứng dựng lên.

‘Bệnh viện.’

Bệnh viện?!

Đúng là hôm nay nàng ra ngoài để chuẩn bị tới nơi đó. Nhưng nàng không nghĩ sẽ đi cùng hấn a!

Tĩnh Vân khôi phục được một chút thể lực mới đứng lên lắc đầu, vội vàng nói: ‘Không cần không cần, không cần đi bệnh viện, em, em em em— em

muốn về nhà.....’

Giang Chấn bắt đi bất dịch, đôi mắt đen liếc nàng một cái, nhìn vẻ mặt như có người âm theo đuôi của nàng, hấn vẫn cho xe đi như cũ, căn bản không có ý quay đầu.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, hoảng không biết nên làm sao bây giờ, hơn nữa mùi thuốc vẫn chưa bay hết, điều thuốc trên tay hấn còn chưa tắt làm nàng cảm thấy dạ dày co rút nhanh, cái cảm giác khó chịu đó tựa hồ lại rục rịch bên trong nàng.

Thật vất vả lắm đèn đỏ của ngã rẽ phía trước sáng lên, xe cuối cùng cũng ngừng lại.

Một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu Tình Vân. Nàng chớp đôi mi dài, trộm ngắm Giang Chấn bên cạnh, bàn tay nhỏ bé đã đụng tới chốt cửa xe, thừa dịp đèn đỏ sáng muốn đẩy cửa xe ra.

Nàng sớm hay muộn cũng phải nói cho hấn, nhưng — nhưng — nhưng mà hiện tại, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Chỉ có một kế sách duy nhất này thôi, thừa dịp đèn đỏ còn sáng phải mau mau xuống xe đào tẩu.

Nhưng mà nàng vừa mới có động tác thôi Giang Chấn đã mở miệng.

‘ Em dám.’

Hấn không hề cao giọng, nhưng cái giọng trầm thấp đó đã có thể làm cho người ta sợ hãi uy nghiêm. Hai tay của nàng, phục tùng còn nhanh hơn cả đầu óc, nhanh chóng rời khỏi cái chốt, bị giọng nói cảnh cáo của hấn dọa tới mức co rúm lại, ngồi yên, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Ồ ô, hấn đều dựa vào giọng nói đáng sợ vậy để dọa chết tội phạm, rồi mới bắt bọn họ sao?

‘ Em, em, em em không cần đi bệnh viện.....’ mưu kế không thành Tình Vân chỉ cảm thấy ủy khuất cực kỳ. Nàng cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, cắn cắn môi hồng, hai tay cứ xoắn lấy cái túi vải.

Đôi mắt đen liếc tới nàng, bên trong nó tiềm tàng một tia sáng khó có thể nhận ra đó là ý cười.

‘ Lớn như vậy mà còn sợ gặp bác sĩ.’

Đôi môi nhỏ bĩu lại, cảm thấy mình đang bị hấn vu oan. ‘Em không phải sợ nhìn thấy bác sĩ.’ nàng cường điệu.

‘ Thế vì sao không đi bệnh viện?’ hấn hỏi.

‘ Em biết chuyện gì đang xảy ra với mình.’

‘ Thật không?’

Hấn không đếm xỉa tới câu nói của nàng, rõ ràng không tin. Nàng nhất thời nhịn không được thốt ra.

‘ Em không ốm, chỉ là em nghi —’

Mới nói được một nửa lời vừa phát ra, còn chưa toát được hết ý, nàng đột nhiên tỉnh ngủ, kích động ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, không dám mở miệng lên tiếng.

Xe đang lăn đều về phía trước, chợt đổi phương hướng, lái sang lối đi bộ bên đường, phía đằng sau lắc lư rồi đột nhiên ngừng lại.

Ngoài cửa sổ âm thanh chói tai vang lên, chiếc xe đi phía sau mạo hiểm né tránh, đi qua còn hạ cửa kính xe xuống, bỏ lại vài câu mắng tức giận.

Giang Chấn mất điếc tai ngơ dừng xe lại, quay đầu dùng đôi mắt đen sáng quắc nhìn thẳng vào nàng, gần từng tiếng hỏi: ‘Em nói gì cơ?’

‘ Ách — em nói, em nói — em sợ gặp bác sĩ.....’ nàng cúi tầm mắt xuống, vội vàng sửa lại lời đáp, trong lòng cầu nguyện hấn không nghe ra câu mình chưa nói hết và ý tứ che dấu đằng sau nó.

Chỉ tiếc, Giang Chấn là cảnh sát, trực giác vốn nhạy bén hơn người bình thường, hấn vừa mới chỉ nạt nàng, nàng đã tự nhận tội, tuy lời không được nói hết nhưng hấn vẫn coi đó như là thừa nhận tám phần rồi, còn hai phần kia, khẳng định là hấn đoán ra được.

Ngồi trên xe chưa đến mười lăm phút, nàng đã ngoan ngoãn đem bí mật kia nói cho Giang Chấn. Nghĩ đến bản thân mình ngu xuẩn, bỗng dưng hốc mắt nàng đỏ lên, cảm xúc chuyển biến cực nhanh, ngay cả nàng cũng trở tay không kịp.

‘Em muốn trở về.’ Tình Vân nhỏ giọng nói, trong mắt đã ngập nước.

‘ Không được.’

Hấn trả lời giọng như chém đinh chặt sắt.

Nước mắt lăn xuống má, như là những hạt trân châu rơi không ngớt, cứ một viên lại một viên. Nàng đau lòng khóc, ai oán nhìn hấn.

‘ Vì sao không được?’ nàng nức nở hỏi.

‘ Bởi vì đây là trách nhiệm của tôi.’ Giang Chấn như nín thở, dùng khẩu khí thô lỗ quá mức trả lời.

Hắn nhớ rõ tất cả trong đêm đó, nhớ rõ nàng thẹn thùng cùng với thiếu kinh nghiệm thế nào, trước khi hấn có nàng, nàng chưa từng có người đàn ông nào khác. Nàng là một xử nữ, mà hấn lại là người đã có kinh nghiệm thành thục, chuyện dự phòng đáng nhẽ phải là việc hấn làm.

Nhưng mà đêm đó là lần đầu tiên hấn mất đi lý trí, đánh mất tự chế vốn có của mình. Khi ôm nàng vào lòng, hấn cảm giác được ngọn lửa của khát vọng đang thiêu đốt, ngoại trừ muốn chôn sâu vào trong cơ thể nàng, cảm thụ sự mềm mại ngọt ngào của nàng ra thì trong đầu hấn rốt cuộc không thể nghĩ được gì khác.....

Tiếng khóc nức nở ứ khuất, thỉnh thoảng lại vang vào trong tai hấn.

Xem nàng khóc thật đáng thương, trên đôi má phơn trần đầy nước mắt, đáng vẽ làm cho người khác phải đau lòng. Hấn âm thầm mắng một tiếng, đôi mày rậm không như nín thở, hấn nghiêng thân mình, dùng động tác nhẹ nhàng nhất, lau giọt lệ ở khóe mắt nàng.

Hàng mi đầm lệ chớp chớp, nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hoa cả mặt lên, xuyên qua đôi mắt đầm lệ, hoang mang nhìn vào điều khó có thể tin được, khuôn mặt nghiêm khắc tuấn tú của hấn ở gần nàng, bàn tay to thô ráp đang vì nàng mà lau đi từng giọt nước mắt.

Từ lúc gặp nhau đến giờ, thời gian hai người ở bên nhau ngắn ngủi, hấn lúc thì lạnh lùng, lúc thì bá đạo, nhưng hành động đơn giản chỉ là lau nước mắt cho nàng lần này đã lộ ra vẻ dịu hiền.

Kỳ thật, ở lòng sâu trong lòng, nàng lo lắng nhất là phản ứng của Giang Chấn. Ngay cả mộng đẹp xa xỉ nhất, nàng cũng không dám cầu xa, không nghĩ hấn sẽ ôn nhu như vậy, bưng lấy mặt của nàng, kiên nhẫn vì nàng lau nước mắt.

Sầu lo nhất của nàng cuối cùng vì hành động Giang Chấn mà tiêu tan hết, Tình Vân thở dài nhẹ nhõm, ngừng khóc rồi nhưng không ngờ nó vẫn còn chảy ra nữa.

Giang Chấn rút ra mấy cái khăn giấy, nhẹ nhàng đặt trên mặt hấn, rồi khởi động xe một lần nữa.

‘ Đừng khóc.’ hấn nói, hai mắt nhìn thẳng phía trước. ‘ Tôi cùng em đi tới khoa phụ sản kiểm tra.’

Nàng không hề phản kháng, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, nhưng mà nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống. Hấn cũng không mở miệng nữa, chuyên tâm lái xe, trong xe lại rơi vào yên lặng.

Nước mắt trong suốt lã lã thấm ướt mặt giấy. Tuy rằng nàng khóc không ngừng, nhưng trong lòng nàng lại có cảm giác ấm áp ngọt ngào, cảm thấy thật cao hứng, cao hứng.....

Giang Chấn mang nàng đi, không phải bệnh viện lớn, mà là một phòng khám của khoa phụ sản cũng khá nổi danh.

Phòng khám từ trong ra ngoài được trang hoàng xa hoa, sàn nhà làm bằng gỗ thô, còn bài trí mọi thứ bằng màu phấn hồng. Màu phấn hồng của hoa hồng toả hương, màu phấn hồng của cái sofa mềm mại thoải mái, trên bàn nhỏ còn bày ra tạp chí cho phụ nữ có thai số mới nhất, lại còn có vài con búp bê vải tinh xảo nữa.

Thời gian còn sớm, không có nhiều người đến chẩn đoán, hộ sĩ thân thiết hướng dẫn nàng điền vào tờ chẩn đoán. Lúc điền vào phần tình trạng hôn nhân, mặt nàng nóng hồng, cứ như là làm chuyện xấu vậy, chột dạ khoanh vào từ ‘ chưa kết hôn’ mới đặt đó đi ra ngoài.

Hộ sĩ thay công việc đăng ký của nàng, lập tức mời nàng vào khám bệnh.

Tình Vân đứng dậy quay đầu, nhìn Giang Chấn bên cạnh, phát hiện ra hấn cũng đứng lên theo. ‘ Ách, cái kia – em tự đi vào được rồi.....’ nàng mặt đỏ bừng, nhanh chóng ngăn cản hấn.

‘ Tôi cùng em vào.’ hấn lời ít mà ý nhiều, bàn tay to lớn cầm tay nàng dắt đi, cất bước vào trong phòng. Lúc này, hấn không còn cứng rắn kéo nàng nữa mà ngược lại cố ý thả chậm, phối hợp với bước đi của nàng.

Nàng cắn môi, nhận mệnh lệnh đi theo hấn, hiểu được người đàn ông này có ý chí cứng như sắt thép, một khi đã quyết định, thì không người nào có thể cự tuyệt.

Trong phòng khám cũng là màu phấn hồng, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng, nhả nhặn nho nhai ngồi cạnh máy tính, kiểm tra tư liệu vừa điền, còn có một hộ sĩ nữ nữa đứng bên cạnh.

‘ Lâm tiểu thư sớm an, mời ngồi.’ bác sĩ nói, thái độ thân mật. ‘ Cô cảm thấy không thoải mái sao?’ ông nhẹ giọng hỏi.

Nàng xiết chặt túi vải, xấu hổ đến mức không dám ngược đầu lên.

‘ Tôi. Giống như mang thai. ’ nàng trả lời bằng giọng thật nhỏ.

Bác sĩ giọng điệu vẫn không thay đổi, ôn hòa thân mật. ‘ Lần nguyệt sự trước là hôm nào? ’

‘ Ngày mùng 4 tháng trước. ’

‘ Bình thường vẫn đúng ngày chứ? ’

‘ Vâng. ’

Vấn đề này tư mật quá mức, làm cho nàng xấu hổ cực kỳ. Mà đứng phía sau nàng, Giang Chấn thủy chung không nói gì, lại càng làm nàng khấn trương, tay đổ mồ hôi.

‘ Cô có dùng qua que thử thai rồi à? ’

Nàng đỏ bừng mặt, gật gật đầu.

‘ Kết quả thế nào? ’

Bên trong không khí yên lặng, cả ba người đều đồng thời nhìn vào nàng, chờ nàng trả lời. Nàng cố lấy dũng khí, sợ hãi mở miệng.

‘ Dương tính. ’ nàng dùng từ ngữ ít nhất để trả lời.

Bác sĩ gõ bàn phím, ghi lại tình trạng thân thể của nàng, dùng giọng nói ôn hòa thân mật kia một lần nữa để đưa ra vấn đề. ‘ Đây là lần đầu tiên cô mang thai sao? ’

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, như lửa đốt vậy. Nàng xấu hổ đến mức không thể trả lời, mười đầu ngón tay ghì chặt vào cái túi, một lúc lâu sau cổ họng vẫn không phát ra tiếng gì.

Giang Chấn từ phía sau, chủ động mở miệng thay nàng trả lời.

‘ Vâng. ’

Bác sĩ gật gật đầu, thông dong tiếp tục ghi lại, mỉm cười hỏi: ‘ Không tránh thai à? ’

‘ Không có. ’

Người trả lời vẫn là Giang Chấn.

Tĩnh Vân đã thẹn đến mức muốn chui xuống đất, tường chừng sắp tông cửa xông ra đến nơi rồi.

Bác sĩ cười cười. ‘ Lại là lần bắt trắc, tốt lắm. ’ ông quay đầu sang cô hộ sĩ nói: ‘ Cô Lí, cô dẫn Lâm tiểu thư đi làm kiểm nghiệm đi. ’

‘ Xin theo tôi. ’ hộ sĩ thân thiết nói, thay Tĩnh Vân dẫn đường, tới phòng thay đồ.

Nàng nắm chặt túi, theo cô hộ sĩ tới phòng thay quần áo phía trước, nhận que thử thai của cô ấy đưa cho.

‘ Cô có biết sử dụng thế nào không? ’ hộ sĩ cẩn thận hỏi.

‘ Biết. ’ nàng gật gật đầu, bước vào phòng thay đồ, trong lòng thầm may mắn, nàng có thể tạm thời tránh được đôi mắt sắc nhọn như mắt chim ưng của Giang Chấn, một dự cảm xấu đột nhiên nảy lên trong lòng nàng. Nàng dùng cước bộ, tâm tình không ngừng bất an, chậm rãi quay đầu –

Quả nhiên!

Giang Chấn cũng đang đi theo, lúc này đã đứng ngay phía sau nàng, hay tay khoanh trước ngực, trong mắt còn che giấu ý nghĩ, khó có thể thấy đáy.

Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. ‘ Cái kia — này — anh, anh anh anh anh anh, anh trở về đi, không cần đi theo chờ em đâu ! ’ Hai tay nàng vung loạn, nhanh chóng muốn đuổi người.

‘ Mau vào đi, không cần lãng phí thời gian. ’ Hắn không hề lui đi mà còn tiến tới, tiến lên vài bước, dùng thân hình cao lớn bức nàng tiến vào phòng thay đồ, rồi mới đứng yên một chỗ, không nhúc nhích, chờ xem quá trình kiểm tra trực tiếp cùng với kết quả.

Tĩnh Vân mặt đỏ tai hồng đóng cửa lại, rồi ngồi xổm xuống, đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay, ngậm nga kêu khổ.

A, nàng có phải may mắn hay không, Giang Chấn không kiên trì muốn theo nàng vào đây để xem toàn bộ quá trình sử dụng que thử thai?

Nàng ngồi xổm ở chỗ cũ, chờ con sóng triều đi qua xong, mới chậm rãi đứng lên, làm theo cách lúc trước, thực hiện các bước làm. Tuy đây là lần thứ hai thử thai, nhưng tâm tình của nàng vẫn khấn trương như trước, nhất là khi nghĩ đến, Giang Chấn đang chờ ở ngoài cửa, nàng càng khấn trương đến mức

bàn tay nhỏ phát run.

Kiểm tra, kết quả giống lúc trước.

Tĩnh Vân cắn môi, xiết chặt que thử, hai chân nàng run rẩy, chậm rãi đến trước cửa. Mở cửa phía trước ra, nàng quay đầu nhìn xung quanh, mong chờ phòng thay đồ có cửa sổ, để nàng có thể ‘cùng cái que lẫn trốn’, không cần đi ra ngoài đối mặt với Giang Chấn.

Thực đáng tiếc, phòng thay đồ không có cửa sổ. Nàng thất vọng thở dài một hơi, trong lòng kỳ thật cũng hiểu được, đuổi bắt là nghề của Giang Chấn, cho dù hôm nay nàng thoát được nhưng dù là đuổi tới chân trời góc biển đi chăng nữa hẳn vẫn sẽ bắt được nàng trở về.

Vạn bất đắc dĩ, nàng nhẹ nhàng đi ra cửa, đập vào ánh mắt nàng là khuôn mặt tuần tú ngăm đen. Nàng còn chưa kịp phản ứng, bàn tay to đã tham lam cướp đến, dễ dàng lấy đi que thử thai trong tay nàng.

Giang Chấn cầm que thử thai, mắt nghiêm túc nhìn, sắc mặt Tĩnh Vân không phải đỏ bừng, mà là trắng bệch. Nàng bắt đầu hoài nghi, có người nào vì xấu hổ cực độ quần đến mức mà chết đi không.

Trời ạ, hẳn cầm que thử thai của nàng! Trên đó còn dính ... của nàng — của nàng — của nàng —

“Thế này là thế nào?” Giang Chấn hỏi, khuôn mặt nghiêm túc nhìn que thử, như kiểu nó là vật chứng mấu chốt của một vụ án quan trọng vậy.

Hộ sĩ đi tới, nhẹ nhàng giải thích.

‘Xuất hiện hai vạch thể hiện đang mang thai.’ hộ sĩ mỉm cười. ‘Làm ơn đưa que thử cho tôi, mời hai vị quay lại phòng khám’

Giang Chấn giao ‘vật chứng’ ra, Tĩnh Vân xấu hổ đến mức không muốn sống nữa, quay trở về phòng khám. Vừa mới bước vào phòng khám, tầm mắt bác sĩ rời khỏi màn hình máy tính, nhả nhận cười.

‘Lâm tiểu thư, cô được xác định là đã mang thai.’ Bác sĩ lại nhìn nhìn màn hình, bổ sung một câu. ‘Theo dự đoán, trước mắt cô đã mang thai tám tuần rồi.’

Hai chữ cuối cùng, làm cho nàng phục hồi tinh thần, đôi mắt đen láy tràn đầy nghi hoặc.

‘Tám tuần á?’ Nhưng bọn họ ước chừng mới chỉ khoảng sáu tuần trước thôi mà.....

‘Tuần mang thai được tính từ khi nguyệt sự của cô chấm dứt.’ Bác sĩ nhìn ra sự hoang mang của nàng, chủ động giải thích, lại ngẩng đầu nhìn hộ sĩ vừa đi vào miệng phân phó. ‘Cô Lí, làm ơn mang Lâm tiểu thư sang phòng sát vách để chuẩn bị siêu âm’

Cái gọi là phòng sát vách, chính là gian phòng kế đó được ngăn cách bởi một tấm rèm hồng. Bên trong có hé ra một cái giường đơn, cạnh đó có một màn hình cùng với dụng cụ siêu âm.

Chẳng nghi ngờ gì là Giang Chấn cũng sẽ theo vào. Nàng không hề có ý đuổi hắn đi, biết là kháng nghị nhiều cũng chỉ tốn phí công sức thôi.

‘Mời nằm lên giường, rồi kéo quần ngoài và đồ lót xuống.’ hộ sĩ đi tới, nhẹ giọng hướng dẫn.

Nàng cắn răng, nằm trên giường, kéo quần xì líp, cả quần phía ngoài xuống nữa. Ngay cả khi đã chuẩn bị tâm lý, nàng nằm trên đó vẫn xấu hổ đến mức ngoảnh đầu sang một bên, không dám nhìn biểu hiện của Giang Chấn.

‘Như vậy vẫn còn cao, dụng cụ không chiếu được tới tử cung.’ hộ sĩ nói thêm. ‘Làm ơn kéo xuống một chút nữa.’

Màu đỏ lan sang hai bên má, nàng cứng cỏi tụt quần xuống thêm một chút nữa.

‘Làm ơn kéo thêm một chút nữa.’ ”<)

Nàng lại dùng hai tay kéo quần xuống thêm, vì xấu hổ quá mà tay hơi run run.

Trời ạ! Giang Chấn đang nhìn! Hắn nhất định đang nhìn, hắn nhất định đang nhìn, nhìn nàng..... Nhìn nàng.....

Trời ạ!

Thấy nàng luôn không ngừng vận vẹo, hộ sĩ liếc mắt nhìn người đàn ông đang im lặng bên cạnh, nhin không được lời nói mang ý cười, trực tiếp làm rõ. ‘Cô có thể kéo khoảng mười phân xuống dưới nữa không.’

Quên đi, sao lại cảm thấy then chuyện này được, nàng đã từng trải qua truyện này rồi mà! Nàng hít sâu một hơi, vững tâm, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nàng kéo quần xuống để lộ ra phần bụng trắng nõn.

Hộ sĩ cuối cùng cũng vừa lòng, cầm một miếng vải nhỏ, phủ lên bụng dưới của nàng, sắp xong hết mới mời bác sĩ vào.

Bác sĩ đi đến bên giường, cầm lấy một dụng cụ như đồ xoẹt mã vạch, xoa loại chất lỏng trong suốt lên nàng. ‘Cái này sẽ có chút lạnh.’ ông cẩn thận nói,

đem dụng cụ nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng. ‘Mời nhìn lên màn hình.’

Tình Vân theo lời quay đầu, tầm mắt dừng ở trên màn hình, trong nháy mắt, nàng khản trương đến mức quên cả thở.

Trên màn hình ảnh đen trắng không ngừng hiện ra. Thầy thuốc hoạt động tay, lướt máy trên bụng nàng, cuối cùng dừng lại một chỗ vùng bụng dưới. Trên màn hình, xuất hiện một vật thể tương đối rõ ràng, bên quanh nửa trong suốt bao lấy đốm đen nhỏ đó, cứ như là bánh đậu xanh có nhân vậy.

‘Đây là thai nhi.’ thầy thuốc nói, kế tiếp ấn cái nút. ‘Tôi sẽ chụp lại ảnh, cho hai người lưu làm kỷ niệm.’

Nàng chỉ cảm thấy choáng váng, nhìn chăm chăm vào màn hình, hoàn toàn không thể dời đi, cảm giác chân thật sắp được làm mẹ hiện lên trong nàng thật mạnh mẽ.

‘Con gái hay con trai vậy?’ nàng xúc động hỏi, muốn biết giới tính của đứa nhỏ.

Bác sĩ mỉm cười. ‘Bây giờ vẫn chưa nhận ra được.’

‘Vâng,’ nàng có chút thất vọng, hai mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình.

Dụng cụ được mang đi, hộ sĩ mang khăn tay tới, lau thuốc trên bụng nàng. Nàng tự sửa lại quần áo, đang định đứng dậy thì Giang Chấn đã tới đỡ lấy vai cùng eo của nàng, lực đạo ôn định mà nhẹ nhàng, giúp nàng ngồi dậy mà không phải tốn chút sức nào.

‘Cám ơn,’ nàng nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

Hắn gật đầu, coi như đã đáp lại, ngoài miệng tuy không trả lời nhưng hai tay vẫn chưa buông ra, nâng nàng như là nâng bảo vật vậy, dìu nàng về phòng khám.

Một dòng nước ngọt ngào len lỏi vào tim nàng. Hắn đối xử nhẹ nhàng với nàng vậy, nàng đã cảm động tới muốn khóc.

Bác sĩ chìa ra một quyển sổ tay cho phụ nữ có thai. ‘Sau hai tuần thì tới khám lại, khi đó hẳn đã có thể nghe thấy nhịp tim đập của thai nhi. Nhớ mỗi lần đi kiểm tra thì mang theo quyển sổ này nhé.’ Nói xong, ông đưa tấm ảnh đen trắng, cùng sổ tay giao cho nàng. ‘Đây là ảnh chụp siêu âm.’

Tình Vân tay có chút run run, nhận lấy sổ tay và tấm ảnh. Nàng vươn bàn tay nhỏ bé ra, dùng đầu ngón tay chạm vào tấm ảnh, không kim lòng được môi cong lên.

‘Thời kì mới mang thai, phụ nữ thường có cảm xúc không ổn định, cố gắng quan tâm cô ấy nhiều hơn.’ Bác sĩ nhìn Giang Chấn, qua cử chỉ và lời nói đã sớm đoán ra hẳn chính là cha đứa bé.

‘Trước khi tới bệnh viện cô ấy từng buồn nôn rất nhiều.’ Giang Chấn vận môi mở miệng, vẻ nghiêm túc như là đang thăm vấn nhân chứng. ‘Nó có sao không?’

‘Đó là hiện tượng nôn oẹ, không tổn thương tới phụ nữ có thai và cục cưng đâu.’ Bác sĩ bình tĩnh trả lời, còn ân cần dặn dò. ‘Về vấn đề ẩm thực, cố gắng tránh những đồ ăn có chất kích thích, tốt nhất là ăn đồ nhiều vi-ta-min B11 ý, ăn nhiều rau có màu xanh đậm, rau dưa, nó sẽ giúp thai nhi phát triển não bộ ở thời kì mới mang thai.’

Tình Vân như một học trò ngoan, nghe chăm chú, liên tục gật đầu, đem từng câu từng chữ của bác sĩ nhớ kỹ trong lòng.

‘Mặt khác, còn có chuyện này rất quan trọng.’

Nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, đang muốn đặt câu hỏi, không nghĩ tới Giang Chấn bên cạnh đã mở miệng nhanh hơn.

‘Chuyện gì?’

Bác sĩ vẫn tươi cười, nhìn Giang Chấn. ‘Anh hút thuốc à?’

Khuôn mặt tuấn tú cứng đờ, một lúc lâu sau đó hắn mới gật gật đầu.

‘Thuốc lá rất độc hại với thai nhi và phụ nữ có thai.’ Bác sĩ cười ôn hòa và thân mật hơn. ‘Anh hãy cai thuốc đi.’

Rời khỏi phòng khám, Tình Vân lại ngồi lên xe Giang Chấn.

Bên trong xe một mực im lặng, hẳn thủy chung không nói một lời. Nàng cũng không dám nói lời nào, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào cái ảnh trong tay, rồi nàng mở túi ra, đặt tấm ảnh vào đó thật cẩn thận.

Vừa mới mở túi ra, nàng may mắn thế nào lại thấy trong đáy túi có dây đeo con thỏ nhỏ.

Nàng vươn tay, bỏ nó ra, gắt gao nắm ở trong tay. Dây móc hình con thỏ nhỏ này là thứ Giang Chấn tự tay thay nàng mang về hôm ở công ty bách hoá. Từ đó trở đi, nàng luôn đem nó theo người, như là bảo vật trân quý nhất.

Động tác hấn nhắt dây móc hình con thỏ cho nàng, đưa nàng về nhà, về mặt hấn khi hấn gầy tàn thuốc, hiện lên mòn một trong đầu nàng. Đôi mắt trong trẻo sợ hãi vòng quét qua người đàn ông bên cạnh.

Lần đầu gặp hấn nàng đã cảm thấy yêu, hơn nữa mỗi lần gặp lại, tình yêu đó càng lúc càng mạnh mẽ. Bây giờ, thậm chí nàng đang mang thai đứa nhỏ của hấn nhưng ngay cả ý nghĩ và cảm xúc của hấn đều không rõ ràng một chút nào.

Hấn suy nghĩ gì vậy?

Vì sao hấn không nói lời nào?

Nghĩ vấn ở trong đầu nàng nhiều loạn, nàng khăn trương vuốt ve dây móc con thỏ, trong lòng càng lúc càng bất an.

Giang Chấn nhìn thẳng phía trước, đôi mày rậm nhú chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì. Theo thói quen hấn bỏ thuốc ra, châm thuốc, hít được một ngụm, đột nhiên như nhớ ra được cái gì, đập mạnh xuống.

Thấy điều thuốc bị đập tắt, nàng rút cổ, nhớ tới lời bác sĩ nói trong bệnh viện, yêu cầu hấn cai thuốc.

Có phải vì chuyện này mà Giang Chấn tức giận không?

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn, không ngừng xoa xoa con thỏ, tiếp tục im lặng, không khí thất chặt làm cho nàng trở nên khó chịu.

Cuối cùng, nàng rút cuộc cũng không chịu nổi nữa, lấy tất cả dũng khí mở cái miệng nhỏ nhắn ra, hỏi cho rõ ràng, có phải hấn đang tức giận không ..

‘ Anh —’

Nàng vừa mới nói một chữ, Giang Chấn đã quay đầu lại ngay lập tức, nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng trầm xuống: ‘Chúng ta lập tức kết hôn đi.’

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ba ngày sau, họ kết hôn.

Giang Chấn nói được làm được, hôm rời khỏi bệnh viện, hấn theo Tinh Vân về nhà, gặp cha mẹ nàng, không lãng phí một chút thời gian nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Không chuẩn bị tâm lý nên ông bà Lâm bị dọa đến thất thần. Chỉ có thể ngồi ở trên sofa, sửng sờ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Chấn, và khuôn mặt đỏ bừng của con gái.

Trước đó không lâu, bà mới cho Phụng Đình thành công lớn, bà còn hưng trí nói, phải khai triển luôn để tìm một người chồng tốt cho Tinh Vân nữa, làm cho bọn họ cũng mong muốn đứa con gái mình thương có thể nhanh chóng tìm được lương duyên.

Không nghĩ tới bà mới còn chưa tìm được người thích hợp, Giang Chấn đã tìm tới cửa, mở miệng đã nói muốn kết hôn với Tinh Vân.

Sự khiếp sợ ban đầu qua đi, ông bà Lâm trấn định tinh thần, còn thật sự lo lắng.

Việc này tuy tới vội vàng, nhưng mà gả đứa con gái đầu cho Lê Đại Công, một vốn người thân cận gia đình, hôn sự chỉ cần chuẩn bị trong vòng một tháng đã hoàn tất, gia đình còn cực kì vừa lòng với anh con rể ngoan ngoãn này.

Mà Giang Chấn đang ở trước mắt này, lại là anh em tốt của con rể, là bạn tri kỉ, vào sinh ra tử với nhau, tuy rằng hơi ít lời một chút, nhưng bất luận thế nào nhân phẩm và bề ngoài, đều rất tốt.

Lại nhìn Tinh Vân ngồi một bên, thính thoảng trộm dò xét Giang Chấn dáng vẻ thẹn thùng, trong lòng ông bà Lâm đều biết, con gái bảo bối của mình sớm đã bị người đàn ông này chiếm được lòng rồi.

Huống chi, lúc này Tinh Vân đang nghi là mang thai, nghĩ đến cháu mình đang dần hình thành, ông bà Lâm càng mềm lòng, nói chuyện với Giang Chấn hơn một giờ, cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý hôn sự của hai người.

Ngày chị cả xuất giá, tục lệ rườm rà làm cho người ta đến phải ngất nhưng hôn sự của Tinh Vân đơn giản hơn nhiều. Xin công chứng kết hôn cần ba ngày, ba ngày sau đó, cha mẹ nàng đã gả nàng cho Giang Chấn.

Hôm đó, thủ tục kết hôn xong, đã là lúc giữa trưa.

Giang Chấn trở về gặp cha mẹ vợ trước, rồi mang nàng về nhà hấn –

Hiện tại, đây là nhà của họ.

Nàng mang theo túi vải, đứng trước cái cửa son hồng đã sớm loang lổ, nhìn Giang Chấn mở cốp xe, giúp nàng xách hai túi hành lý.

‘ Vào đi. ’ Nhìn thấy nàng sững sờ một chỗ, hấn héch cảm hướng tới cái cửa, xách hành lý vào bên trong.

Tĩnh Vân xấu hổ ngọt cười, ngoan ngoãn theo hấn, lần đầu tiên dùng thân phận ‘Giang phu nhân’ đi vào nhà.

Bên trong sân, cỏ dại vẫn mọc um tùm như trước, màu xanh che lấp cả trời; bên trong phòng khách, cũng chỉ có cái tivi và cái ghế da. Nàng nhìn quanh phòng, phát hiện người đàn ông này vẫn giống như lúc trước, nhà sạch sẽ những trống rỗng, bao quanh nhà chỉ có bốn bức tường, xem ra nó cũng thoáng đáng ghê.

Giang Chấn mang hành lý nàng vào phòng ngủ. Một lúc lâu sau đó, hấn đi ra khỏi phòng, quần áo mặc hàng ngày đã đổi thành bộ âu phục màu xám.

‘ Tôi đi đi làm ’ hấn hơi hột nói.

‘ Đi làm?’ Tĩnh Vân mở to mắt, không thể tin được, hôm nay vừa mới kết hôn, mà hấn vẫn muốn đi làm.

‘ Tôi chỉ xin nghỉ nửa ngày thôi. ’

‘ Vâng. ’

Nàng lên tiếng, cái đầu nhỏ rũ xuống, khẩu khí khó nén được thất vọng.

‘ Đây là chìa khóa dự bị. ’ Giang Chấn đi tới trước mặt nàng, đưa một xâu chìa khóa giao cho nàng, rồi rút cái thẻ trong chiếc ví da ra, bỏ vào trong tay nàng. ‘ Đây là tài khoản ngân hàng, mật mã là 662571, cần cái gì thì em tự mua. ’ Nói xong, hấn đi về phía cửa.

Mất thấy hấn đã đi tới sân, gần ra đến cửa rồi, Tĩnh Vân cầm cái thẻ, vội vàng đuổi theo.

‘ Ách, cái kia — cái kia — ’ nàng đứng ở trước cửa phòng khách, vội vàng mở miệng. ‘ Cái kia — ’

Ba tiếng liên tiếp ‘ Cái kia ’ , cuối cùng cũng làm cho Giang Chấn dừng cước bộ, quay đầu nhìn nàng, chờ nàng nói hết câu.

Nàng thở hổn hển, nắm chắc cơ hội đặt câu hỏi.

‘ Chúng nào thì anh về?’

Mây rậm nhấn lại, hấn nheo mắt, suy nghĩ trong chốc lát. ‘ Không biết được, khả năng phải vài ngày!’

‘ Mấy ngày không về ư?’ nàng không dám tin, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp. Hấn chẳng những hôm kết hôn muốn đi làm, mà mấy kẻ tiếp đó, còn muốn để nàng một mình ở lại người này?

Giang Chấn gật đầu.

Nàng cắn cắn môi hồng, mười ngón tay thon dài trắng nõn vô ý vịn vẹo dưới chiếc váy âu phục tinh xảo, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất, nhưng lại không dám nói ra.

‘ Em không thích một mình ở đây thì, tôi đưa em trở về. Ba mẹ em có thể chiều cổ em, chờ tôi xử lý xong công việc, sẽ tới đón. ’ hấn đề nghị. < Camr *đám phát thứ hai* Anh đi chết đi!!>

‘ Không không không, em muốn ở đây mà. ’ nàng lắc đầu mạnh, cự tuyệt về nhà mẹ đẻ, kiên quyết muốn ở lại.

Giang Chấn liếc nàng một cái, không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, xoay người bước đi, chuẩn bị ra ngoài.

Phía sau lại truyền đến một giọng nói thanh thuy mềm mại.

‘ Em, em muốn mua một số đồ dùng, thay đổi bố trí trong nhà một chút, có thể chứ?’ Tĩnh Vân nấn nấn cái thẻ, từ trong nhà vọng ra tiếng xin phép.

‘ Được. ’

Hấn trả lời đơn giản, cũng không quay đầu tiêu sái đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa chính lại.

Đứng yên một chỗ Tĩnh Vân lặng lẽ thờ dài một hơi, cảm thấy cô đơn cùng phiên muộn trong nháy mắt biến mất theo Giang Chấn, trong lòng đột nhiên

nảy lên vài ý nghĩ.

Ai, không có biện pháp, ai bảo nàng đi yêu người là khắc tinh của tội ác, là hoá thân của chính nghĩa cơ chứ?

Thân là đội phó đội phi ưng đặc vụ, chức vụ của hấn nặng nề, tuyệt đối không thể thoải mái như đội trưởng Lê Đại Công được. Hơn nữa, bọn họ vừa bắt giam được công tước, không có ít chuyện chờ hấn tra hỏi, hôm nay khẳng định là hấn mất không ít sức lực mới có thể bỏ ra nửa ngày để mang nàng đi công chứng kết hôn.

Nhưng mà, lý trí thì có thể tự biện bạch như vậy nhưng trong lòng nàng, cô đơn phiền muộn vẫn mây may không giảm.

Nàng đi vào phòng khách, ngồi xuống cái ghế da, đối mặt với căn phòng trống rỗng, ngày đầu tiên của tân hôn đã phải nếm mùi của cô độc.

Trong phòng im ắng, không có chút tiếng động nào cả. Nàng uể oải trong chốc lát, mới hít sâu một hơi, buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Được rồi, nếu Giang Chấn phải đi làm việc, không rảnh đi với nàng, thì nàng sẽ tự kiếm việc để làm vậy!

Tĩnh Vân đứng dậy, nhìn quanh phòng khách lần nữa, dùng nửa giờ kiểm tra, cả ba tầng của căn nhà cũ, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, tỉ mỉ từng tí một.

Quan sát xong, trong lòng nàng đã nảy ra chủ ý, biết mình nên làm gì, phải dùng thời gian mấy ngày này để sắp xếp lại.

Nàng muốn đi mua đồ, mua một chút dụng cụ gia đình vừa tiện vừa đẹp, đem bố trí từ trong ra ngoài phòng sao cho nó thật ấm áp và thoải mái, làm cho nhà của hấn — không, nhà của họ — thoát nhìn phải giống một cái nhà đã!

Hạ quyết tâm, nàng đi vào trong phòng, thay bộ quần áo đơn giản, đi đôi giày vải vào, mới cầm chìa khóa cùng thẻ tín dụng bỏ vào trong túi, vội vàng đi ra cửa.

Thế này là thế nào?

Hấn đi nhầm nhà sao?

Năm ngày trôi qua, Giang Chấn mệt mỏi mang thân mình về, đứng ở trước nhà, bởi vì ngủ không đủ mà đôi mắt đen tràn đầy tơ máu, khó lộ ra sự khiếp sợ và kinh ngạc trong đó.

Nguyên cả cái cửa loang lổ lúc trước, giờ được sơn lại hồng sáng, bên cạnh cái cây um tùm còn có một hòm thư kiểu cách đứng đó, bên trên còn có một con chim làm bằng gỗ, tinh xảo đến mức tuy từng lúc trông nó như thể sắp bay đi vậy. Hộp thư phía dưới, còn có một tấm gỗ rú xuống, trên đó viết chữ: Người phát thư, vất vả cho tiền sinh rồi!

Hấn dùng khóa mở cửa, phát hiện cô đại trong sân cùng với dây leo đều biến mất, thậm chí được cắt tỉa chỉnh tề, ngay cả bụi trường xuân ngoài tường cũng được thanh trừ sạch sành sanh. Trên thảm cỏ xanh biếc, còn có một cái xích đu nữa!

Bước vào phòng khách, cảnh tượng trước mắt hấn, càng làm cho hấn hoài nghi trầm trọng có phải mình thực sự vào nhầm phòng rồi không.

Đấng ten.

Trong phòng này, nơi nơi đều có đấng ten!

Không khí bên trong phảng phất hương hoa hồng, còn có hương vị của đồ ăn nữa. Tĩnh Vân ngồi trên ghế sofa bên cạnh, cầm kim chỉ, cẩn thận may một con gấu bông hình chim cánh cụt màu xanh.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng dừng động tác lại, ngẩng đầu lên. Bất gặp Giang Chấn, nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên, đôi mắt trong veo ngập tràn vui vẻ.

‘A Chấn, anh đã về rồi à?!’ nàng cực kì cao hứng, bỏ lại kim khâu cùng con gấu bông hình chim cánh cụt, giẫm lên cái dép thêu đấng ten, mau mau chóng chóng ra đón tiếp.

Hấn cúi đầu, nhìn khuôn mặt mềm mại kia, bản thân còn chưa kịp khôi phục sự khiếp sợ.

Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, cảm xúc phấn chấn cao hứng của nàng trở nên e dè hơn, nàng tưởng rằng hấn không thích nàng xưng hô với hấn như thế.

‘Ách, em có thể gọi anh là A Chấn không?’ nàng sợ hãi hỏi, đôi mắt to chớp chớp.

Hấn lo lắng vài giây, mới gật gật đầu. Chưa từng có ai kêu to tên hấn như thế, nhưng mà nghe giọng nói ngọt ngào, vô cùng thân thiết của nàng gọi hấn thì, cảm giác nó cũng không phải xấu, thậm chí còn rất thoải mái.

Nụ cười tươi lại bùng sáng trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, phô ra hai lúm má đồng tiền đáng yêu, nàng kéo tay hấn, dẫn hấn vào nhà, còn sẵn sàng giúp hấn cởi áo khoác.

‘A Chấn, chắc anh phải mệt chết rồi?’ nàng đề cho hắn ngồi xuống trước, mới đem áo khoác vắt lên. ‘Anh nghỉ ngơi một chút đã. Trong phòng bếp có một nồi thịt bò hầm, trong nồi cơm điện còn có cơm, giờ em đi đun thêm một ít rau, lát nữa thôi là có thể ăn cơm rồi.’ nói xong, nàng nhanh chóng vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho hắn.

Ngồi ở trên salon, Giang Chấn kinh sợ không nói gì nhìn quanh bốn phía.

Đây là phòng ở của hắn, phòng khách của hắn, vậy mà chỉ trong vòng năm ngày ngắn ngủi đã thay đổi hoàn toàn.

Thân dưới của sofa mềm mại thoải mái, còn được phủ lên tấm vải, trên đó in đầy lấy hình của hoa tử dương. *Dựa trước ghế sofa là cái bàn gỗ cao hơn đầu gối, cũng được phủ tấm vải hoa lên, trên bàn còn đặt một cái hộp thủy tinh, bên trong nó tràn đầy tấm vải dệt nhiều màu, đăng ten, ruy băng, chỉ cùng một chút tài liệu về may vá.*

Cách sofa đó không xa, là một cái tủ đựng tivi.

Tủ Tivi được sắp xếp cẩn thận, trên tấm đệm kê là cái ti vi đã ở cùng hắn nhiều năm. Trên đầu nó là một lớp đăng ten màu bạc, đăng ten càng làm nổi bật hơn cho hai con búp bê nhỏ, một nam một nữ đều mặc lễ phục kết hôn, một con giống hắn, một con giống nàng.

Hai con búp bê dưới ngọn đèn ấm áp, cùng sống vai ngồi bên nhau, thật phần nào đáng yêu.

Ngọn đèn ấm áp?

Giang Chấn dựa lưng vào sofa, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cái đèn phía trên.

Thực chất là đèn huỳnh quang, nhưng đã được tạo hình thành một bông hoa nghệ thuật, ánh sáng nhẹ nhàng mà ấm áp, bài trí rất hợp với căn phòng.

Nhìn kỹ thì nàng mua đồ đạc không nhiều, hầu hết đồ trang trí, đều là tự tay nàng làm.

‘A Chấn!’ giọng nói ngọt ngào lại vang lên, Tình Vân lau tay vào khăn tay, thử kêu to. ‘Có thể ăn cơm rồi! Em mang đồ ăn tới phòng ăn, thừa dịp thức ăn đang nóng, anh nhanh đến ăn đi!’

Hắn đứng dậy khỏi cái sofa mềm mại, đi qua phòng khách được bài trí như ảo mộng, tiến vào bên trong phòng ăn.

Bên trong phòng ăn, bài trí bàn và ghế gỗ, trên bàn có bình hoa, cắm trong đó mấy bông hoa tươi, trên ghế còn kê một cái nệm êm.

Trên bàn cơm là đồ ăn thơm ngào ngạt, nóng hổi, Tình Vân giúp hắn lấy một bát cơm đầy, rồi ngồi cái ghế bên cạnh, cười cười nhìn hắn ăn.

Thịt bò hầm mềm cực kì, vừa vào miệng đã tan ra, rau cũng xanh biếc trông đến ngon miệng, tận đến khi ăn những món này, Giang Chấn mới biết, mình đã đói đến thế nào.

‘Ăn ngon không?’ nàng dường như muốn tranh công hỏi, tuy rằng tay hắn đã ngừng động tác, đoán được thức ăn rất vừa lòng với hắn, nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng hắn trả lời.

Nhưng hắn lại không mở miệng, chỉ gật gật đầu, rồi tiếp tục tấn công vào đĩa thức ăn.

Không nghe được đáp án của hắn, Tình Vân có chút thất vọng, nhưng mà xem hắn ăn ngon lành như vậy, nàng lại thấy rất vui vẻ.

A, có lẽ, do hắn mệt muốn chết rồi, đợi lát nữa sau khi ăn no, không chừng hắn có khí lực, có thể mở miệng khích lệ nàng!

Nàng chống tay lên nâng mặt, đôi mắt ẩn dấu ý cười, trong cõi lòng tràn đầy hy vọng, chờ khi hắn ăn xong, miệng cũng không rảnh, không ngừng liên miên báo cáo công việc mấy ngày nay.

‘Bố trí trong phòng khách như thế anh có thích không? Những đồ này, đều là Nhã Đình giúp em chọn đấy!’ nàng dừng một chút, còn không quên giới thiệu. ‘Nhã Đình là bạn của em, cô ấy rất thích thiết kế nên vừa nghe em muốn bố trí nhà, cô ấy không nói hai lời, liền đưa em đi khắp nơi mua đồ.’

‘Nhã Đình nhiệt tình quá, chẳng những giúp em chọn đồ, còn giúp em ép giá, tất cả đều mua vừa đẹp vừa rẻ. Còn có a, cái ông bán hàng đó cũng là người tốt lắm nhé, ngày hôm sau bọn em chọn mua xong đồ rồi, ông ý giúp riêng chúng em chuyển tới đây, còn chuyển vào hắn trong nhà nữa, thế mà không lấy phí vận chuyển cơ!’

Đôi mày rậm nhíu lại, Giang Chấn mở miệng, từ lúc vào nhà đến giờ đây là câu đầu tiên hắn nói.

‘Sau này, một mình ở nhà, đừng cho người lạ vào.’

Nói xong sự cao hứng của Tình Vân như bị rót vào bồn nước lạnh, cả người như bông hoa héo rũ, cái đầu nhỏ khổ sở rũ xuống.

‘Vâng.’ Nàng nhỏ giọng trả lời, ủy khuất cắn môi mềm, làm cho người khác đau lòng cực kỳ.

Giang Chấn ngừng tay lại, một lát sau mới bổ sung thêm một câu. 'Như vậy không an toàn.'

Hóa ra, hấn đang lo lắng cho sự an toàn của nàng!

Về mặt vui mừng quay lại, Tình Vân chỉ cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào, khóe miệng không giấu được ý cười.

'Dạ.' nàng lại lên tiếng, mặt ửng đỏ, hạnh phúc gât đầu liên tiếp, tuy rằng đáp án vẫn giống như lúc trước nhưng biểu tình thì lại khác một trời một vực.

Giang Chấn lặng yên, nàng xê dịch ghế lại gần hấn mấy bước, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

'Hôm kia nhé, bác Trương cạnh nhà mình gọi em, còn mời em vào nhà bác ấy uống trà, ăn bánh bích quý, bánh bích quy bác ý làm ngon lắm ý!' nàng như là nhớ tới chuyện gì đó rất thú vị, nhẹ giọng nở nụ cười. 'Em kể cho anh nghe, bác Trương đó không biết anh là cảnh sát, bác ấy còn tưởng rằng, anh là lão đại của băng đảng nào đó cơ, tại anh chỉ nói thôi không cười, em giải thích cho bác ý, bác ý rất ngượng ngùng, còn rớt rít xin lỗi.'

'Sau khi em đến, bác Trương còn mời tới thật nhiều người, rồi giới thiệu em với hàng xóm. Các bác ý rất hiền lành, nói chuyện với em, còn tặng em thật nhiều rau xanh, với lượng đó phải đủ cho chúng ta ăn vài ngày đó.' nàng chỉ bát canh rau trên bàn sắp bị ăn gần hết. 'Anh đang ăn lá khoai lang, nó là do bác Cổ đưa, đằng sau núi nhà bác ý có trồng một lượng rau lớn, loại rau xanh này, hoàn toàn không sử dụng thuốc hoá học đâu!'

Tình Vân càng nói càng cao hứng, cẩn thận kể lại cái mình đã thuộc lâu lâu, cho hấn biết trong tủ lạnh có bao nhiêu thức ăn dự trữ đều là do hàng xóm nhiệt tình đem tặng.

Giang Chấn yên lặng nghe, không hề nói chen vào.

Hấn mua căn nhà này, chuyển tới ở, đến nay đã gần mười năm. Mười năm liền, hấn chưa bao giờ cùng xuất hiện, nói chuyện với hàng xóm. Thứ nhất là do công tác bận rộn, thứ hai là do hấn đã thói quen ở một chỗ, chẳng muốn giao tiếp với ai cả, càng không học được sống chung với một người là như thế nào.

Vậy mà người phụ nữ bé nhỏ này, mới chuyển đến có vài ngày đã lập tức được sự tín nhiệm của hàng xóm, còn có được không ít 'quà gặp mặt'.

Đó chính là ma lực của nàng, có thể tín nhiệm người khác, cũng có thể được người khác tín nhiệm. Kể cả là người trầm tính, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt thanh thuần kia, cùng với nụ cười ngọt ngào của nàng, đều trở nên bất tri bất giác hết, đều vì nàng mà dỡ bỏ bức tường phòng bị –

Đôi mắt thâm u, tĩnh lặng nhìn nàng, trong đó hiện lên một tia ánh sáng cực kì nhỏ bé có vẻ nhu hòa.

Nàng không phát hiện ra, vẫn quay lại đề tài trang trí nhà. 'A, đúng rồi, từng gian phòng một em đều đều bố trí thỏa đáng hết rồi đấy, chờ anh ăn no, em với anh đi ngắm một chút, để xem anh có thích không.'

Giang Chấn giải quyết xong đồ ăn, đột nhiên cứng đờ người.

Từng gian phòng một?!

Đôi mắt đen nheo lại, hấn chứng thực.

'Bao gồm cả cái phòng trên tầng ba bên tay phải à?' Gian phòng đó là nơi hấn để đồ sưu tầm. Trên tường treo vô số khung gỗ, ở đó trưng bày mã tấu, chủy thủ[2] mà hấn đã kiếm trong nhiều năm, được bày biện rất ngăn nắp, chỉnh chu, chỉ lúc hấn nghỉ ngơi hấn mới đem ra thưởng thức.

Đôi mắt to đen, tròn chớp chớp.

'Đúng vậy!'

Người hấn cứng đờ, mở to mắt trừng trừng nhìn nàng hấn một lúc lâu. Rồi thân hình cao lớn mờ rờ khỏi bàn ăn, phóng về hướng cầu thang, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy lên tầng ba, mở gian phòng bên tay phải ra, cất bước đi vào coi.

Đặng ten. <đến chết="" với="" cái="" chị="" này="">))">

Ngay cả trong gian phòng này, tất cả đều trang trí bằng đặng ten hết!

Kể cả mặt của một kẻ bất cộc tối tăm nhất, hung ác nhất, hoặc là một kẻ đang mạo hiểm chạy trong mưa bom bão đạn cũng không thể bằng được sắc mặt Giang Chấn bây giờ, đối mặt với cái tường treo những thanh đao yêu dấu của mình, hấn nhìn không được ngâm ra tiếng.

Chỉ thấy trên tường, những khung gỗ đặc chế vẫn còn đó, mã tấu cùng chủy thủ cũng không thiếu cái nào. Nhưng trái ngược với lúc trước, cả phòng lúc nào cũng ánh đao loé sáng, giờ đều bị dài đặng ten, vài mảnh, vài chắp, che lại hết.

Vũ khí phải làm cho người ta sợ hãi, giờ cứ như một đồ trang sức, bộ đao tình xảo lại đi so sánh với một giấc mộng hão huyền.

Hắn vươn tay, cầm lấy cái đao chiến đấu mà hắn yêu quý nhất. Đây là cái đao chỉ được trao cho đội hải bảo của nước Mỹ thời, giờ lại bị dây đăng ten phủ lên, chạm vào lớp đăng ten mỏng, mơ hồ có thể cảm nhận được lưỡi đao, nhưng chuôi đao thì bị treo thêm một con búp bê nhỏ, hiển nhiên nó là hình ảnh của nàng được thu nhỏ lại.

Tĩnh Vân cũng đã bước vào phòng, nhìn hắn cầm đao, đứng thẳng bất động, còn vui vui vẻ vẻ nghĩ, có lẽ hắn chưa kịp nhận ra sự giúp ích của nàng mà cảm động.

‘Em nói cho anh biết nha, cái đao nhỏ này là em giúp anh rửa sạch đây.’

Giang Chấn chau mày lại, chậm rãi chậm rãi quay đầu, con mắt đen trùng trùng.

‘Rửa sạch?’ hắn ngẩng khi mềm mại nhất để hỏi.

Nàng không nghe ra trong giọng nói hiền hoà đó còn giấu tia nguy hiểm vô cùng, gật đầu mạnh.

‘Vâng!’

Hắn quả thực không thể tin được sự tình sẽ phát sinh thế này, tuy rằng đã nhẫn nại cực lực, nhưng gân xanh trên thái dương vẫn không nhin được, co rút đau đớn.

Thật tốt quá! Cái này, hắn tìm mất bao nhiêu thời gian, mỗi cái đều phải thoa dầu lên để giữ được độ sắc, vậy mà số đao nhỏ hắn sưu tầm nhiều năm này lại bị nàng đem ra cọ rửa hết, chỉ sợ rửa xong tất cả đều han gỉ mất!

Tĩnh Vân mở to mắt nhìn, chăm chú vào thần thái của hắn, rồi mới từ từ phát hiện ra, hắn nắm chặt con búp bê ở chuôi đao, lông mày nhíu chặt, sắc mặt âm trầm uất giận, giống như — giống như — giống như không phải ở cảm động nha —

‘A Chấn, anh làm sao vậy?’ nàng đến gần hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên. ‘Anh không thích con búp bê em treo à? Thế thì, em đổi con khác tốt hơn nhé.’ nàng cong đôi môi đỏ mọng, cười tiểu Tĩnh Vân xuống, thay tiểu Giang Chấn vào.

Búp bê tinh tế, vừa giống người thật vừa rất đẹp, lại còn cùng với người thật biểu tình giống nhau như đúc.

Giang Chấn nhỏ, Giang Chấn lớn đều đồng thời trùng trùng.

Tĩnh Vân giữ lấy ngực, thoáng lui về phía sau từng bước một, chịu đã kích lớn hỏi: ‘Chẳng lẽ, anh cũng không thích nó à?’ đôi môi nhỏ phát run, mắt nàng cũng đỏ ửng, ngập nước, cứ như chỉ cần hắn gật đầu một cái là rơi xuống luôn.

Làm sao hắn có thể thích cho được?!

Giang Chấn siết nhanh hàm răng lại, phải dùng hết khả năng kiềm chế của mình cộng với sự nhẫn nại đến kiệt lực, mới có thể cố gắng nuốt hết ý định vọt lên, tới bên nàng hò hét vào bụng.

Hắn chính là người đồng ý cho nàng đi mua đồ, đáp ứng cho nàng thay đổi bố trí trong nhà ‘một chút’, nhưng nàng lại dùng đăng ten cùng vải bông, bao phủ nhà của hắn, đem phòng bố trí vật tâm đắc của hắn trang trí như là phòng triển lãm của một đứa trẻ vậy.

Đối mặt với sự ‘thay đổi’ lớn như vậy, ngực Giang Chấn bốc lên, chứa đầy cảm xúc bất mãn. Đối là một người bình thường thì hắn đã sớm phân nộ rít gào, lật cả nóc nhà người đó lên rồi.

Nhưng mà, nhìn thấy Tĩnh Vân cắn môi, hai mắt đầm lệ, dáng vẻ đau khổ khóc, cảm xúc bất mãn này lại từng giọt từng giọt rút đi, thay thế bằng một cảm xúc trước nay chưa từng có, cứ như là hắn làm điều ác vậy.

Nàng đang có bầu, lại vừa mới gả tới đây, đã bị hắn ném một mình cô đơn vào nơi hoàn toàn lạ lẫm. Năm ngày tới giờ, nàng làm hết việc đồng việc tây, thay đổi toàn bộ bố trí trong ngoài các phòng, một số phòng còn đỡ hiu quạnh hẳn.

Đối mặt với một phụ nữ đang mang thai, nhất là người mang thai đứa con của hắn, hắn không thể dữ, không thể mắng, đương nhiên lại càng không thể đánh rồi.

Chuyện tới nước này, Giang Chấn chỉ còn một cách lựa chọn.

Bàn tay to lớn, ngấm đen đặt cái đao nhỏ lại trên bàn. Rồi hắn nhanh chóng vươn tay ra giữ hai bả vai mảnh khảnh của nàng, bá đao kéo vào lòng, cúi đầu hôn trụ lấy đôi môi mềm đỏ mọng.

Đột nhiên bị hôn, Tĩnh Vân cứng người sững sốt một lúc lâu. Nhưng nụ hôn của hắn xâm nhập vào sâu trong nàng làm cho dục hỏa bốc lên, nàng run rẩy đáp lại, hai mắt như mờ sương, không phải là do khóc, mà là do hắn dẩy lên kích tình trong nàng.

Đôi môi nóng bỏng chà xát, dẩy đưa với cái lưỡi non mềm của nàng, vừa bá đạo, vừa nhẹ nhàng.

Nàng nhẹ ngâm ra tiếng, lông mi như cánh của hồ điệp run run cảm giác được bàn tay to của hắn đang luồn xuống dưới áo nàng, dùng ngón tay dài thô ráp, chà lên núm hoa mềm mại trên ngực nàng.

Bởi vì mang thai, thân thể của nàng càng mềm cảm hơn so với lúc trước, cử chỉ nhẹ nhàng âu yếm này làm cho toàn thân nàng như nhũn ra, dựa vào trước ngực hắn thờ dốt không thôi.

‘Chờ, chờ một chút……’ nàng yêu kiều, giãy dụa mở miệng. ‘Mm…… anh, anh còn chưa tắm mà……’ trong lúc ý loạn tình mê, nàng vẫn cố kiếm một cái lý do để tranh thủ tạm ngưng hình phạt hắn thi hành với nàng.

Giang Chấn đáp lại, một phen ôm lấy nàng.

‘A!’ nàng thờ nhẹ một tiếng, theo bản năng vươn hai tay ra, vòng trụ lấy cổ hắn.

Hắn bước đi vững vàng, nàng nhẹ như lông chim vậy. Hai bàn tay rắn chắc, vững chãi ôm nàng xuống lầu, đi vào phòng tắm.

Ngày kết hôn, Giang Chấn không ôm nàng vào cửa, nàng đã cảm thấy có chút tiếc nuối. Nay, hắn ôm nàng vào phòng tắm thì nàng lại xấu hổ đến mức mặt nóng hồng. Trong lòng nàng cảm thấy rất vui, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được một chút hạnh phúc của tân nương.

Vòi sen phun xuống những giọt nước ấm áp. Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước.

Nàng thờ gấp liên tục, cơ hồ không chịu nổi nộ hân nồng nhiệt cùng âu yếm của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn làm nước càng lúc càng nóng. Hắn dùng cả hai tay cời quần áo vốn đã bị nước thấm vào, gần như trong suốt của nàng để lộ ra vùng thân thể trắng trẻo mềm mại đang run rẩy trước ánh mắt nóng rực của hắn.

Hắn dùng một tay khóa chặt hai cổ tay nàng lại, nhẹ nhàng đặt trên tường, thân hình trần trụi trắng kiêu kẻ sát lại, rất hiệu nghiệm để ngăn sự chống cự e thẹn của nàng.

Rồi ngay trong làn nước ấm áp đó, hắn cắn nhẹ nàng, hôn nồng nhiệt nàng, âu yếm nàng, thẳng đến khi nàng rên tiếng cầu khẩn, hắn mới bỏ đạo mà ôn nhu yêu nàng……

Một dòng nước lạnh chảy qua nơi này, nhiệt độ không khí giảm xuống nhanh.

Tình Vân làm theo lời dặn của bác sĩ, mặc áo khoác bên ngoài, thời gian mang thai ngực phải được giữ ấm đặc biệt. Nàng kéo túi vải lại, ngồi trên xe buýt, nhìn quang cảnh mùa đông lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Đi xe buýt xóc, mấy lần dịch vị dạ dày nàng trào lên. Nàng toát mồ hôi, cố gắng hết sức nhẫn nại, không để người bên cạnh bị phiền.

Trên cả đoạn đường, tuy thân thể nàng khó chịu nhưng trong lòng nàng vẫn thầm hy vọng, xe buýt có thể dừng lại lâu một chút, dừng vừa mới đến bến đã vội đi luôn.

Sau hai tuần kết hôn, nàng cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, đi nói cho chị cả biết, nàng đã kết hôn với Giang Chấn.

Chị em đã ở với nhau nhiều năm, nàng quá rõ tính tình nóng nảy của chị cả, biết chị cả có thể ‘Sốt ruột hộ em’ thế nào, Giang Chấn dám ‘ăn com trước keng’ chị cả nhất định rất giận dữ, nếu không âm ỉ với Giang Chấn một trận lớn thì cũng phải đổ một xô máu chó lên đầu hắn.

Vì tránh xung đột trước khi kết hôn, nàng đặc biệt năn nỉ cha mẹ, đừng nói cho chị cả vội, đợi mọi việc dần xếp xong xuôi, nàng sẽ tự đi nói.

Đợi mọi việc dần xếp xong xuôi –

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ- tiếng thờ dài lặng lẽ bật ra khỏi môi.

Nàng công nhận nhà của Giang Chấn đã được sắp xếp thỏa đáng. Nhưng không biết vì sao, trong lòng của nàng vẫn có chút cảm giác mất mát mà không thể nói rõ là thiếu cái gì.

Lại nói, cuộc sống hôn nhân của nàng thật sự rất yên bình, mới cưới được hai tuần, nhưng mọi thứ đã đi vào nề nếp.

Công việc của Giang Chấn bề bộn, đi bắt tội phạm ngẫu nhiên thì tan ca sớm, hoặc là được nghỉ ở nhà nhưng thật sự hắn rất ít lời, nàng thì nói không ngừng, hắn đôi lúc mới trả lời nàng được một, hai câu. Chỉ khi ở trên giường, hai người triền miên hết sức, nàng mới có thể cảm giác được, hắn kiềm chế được cảm xúc……

Hôn nhân là thế sao?

Hôn nhân chính là thế sao?

Hôn nhân của Giang Chấn và nàng khác so với cha mẹ nàng. Nàng đương nhiên hiểu được, mỗi đôi vợ chồng đều có những hình thức ở chung khác nhau, nhưng nó không đáng là mấy.

Bởi vì công việc của hắn cực bề bộn, thời gian hai người ở chung rất ít, những lời nói với nhau rất ít ỏi. Nàng rất muốn hiểu hắn một chút, tiếp cận hắn một chút, nhưng trong lúc đó hai người lại như bị ngăn cách bởi một bức tường, dù cho thân kẻ sát thân thiết nhưng vẫn không có cách nào để tâm thông hiểu nhau

Nhất là mấy ngày nay, tình trạng nôn nghén của nàng đột nhiên trở nên nghiêm trọng, mỗi ngày đều choáng váng, tay chân như nhũn ra. Lúc nàng khó chịu nhất thì Giang Chấn vẫn vui đầu vào công việc, vài ngày liên tiếp chẳng thấy bóng dáng đâu.

Nếu nàng nôn đến mức xỉu đi, hoặc là không cẩn thận té ngã, hắn có đủ tài để phát hiện ra nàng đang ở đâu không? Hắn có lo lắng không, có bối rối không?

Đủ loại suy nghĩ miên man trong đầu nàng, thay phiên nhau luân chuyển. Đến lúc nàng hồi phục tinh thần, mới phát hiện được mình đã đi quá bên!

Tĩnh Vân đợi cho gió lạnh lặng bớt, mới chuẩn bị nhấn đèn. Lần này, nàng không dám phân tâm như lần trước, chờ xe buýt đến bến, liền xuống xe.

Bến xe này nằm ở trước khu cao cấp ở vùng ngoại thành, nhà nào cũng là biệt thự lớn, có tuần tra ngày đêm đúng giờ giấc, chẳng những không phải lo an toàn mà cuộc sống lại vô cùng tốt đẹp.

Nàng đi trong gió lạnh, lòng không ngừng tự nói cho chính mình, không được nhớ tới Giang Chấn, nếu nàng nhớ, thì làm sao nàng dám nói cho chị cả biết, nàng đã kết hôn ; Lại làm sao nói cho chị cả biết, cuộc sống của nàng rất khá, rất hạnh phúc, rất khoái nhac.....

Vài phút sau, Tĩnh Vân đứng trước một ngôi nhà lớn, liên tục hít sâu.

Thẳng đến khi dừng khí kiểm được kha khá, nàng mới đẩy cửa sắt ra, đi tới trước cửa lớn, ấn cái chuông bên cạnh.

“Đến đây đến đây!” giọng của chị cả từ phía trong cửa truyền ra.

Hô, xem ra, nàng chọn ngày không sai, theo cái giọng vừa nghe, tâm tình chị cả hôm nay có vẻ tốt lắm.

Phượng Đình mặt mày hớn hở mở cửa, nhiệt độ trong, ngoài chênh lệch làm hai vai nàng run lên.

Nhìn thấy chị cả nháy mắt, dừng khi Tĩnh Vân vất vả lắm mới kiểm được lập tức như tám vãi bị thổi bay qua chín cái thành.

‘Chị à, ách, là em –’ nàng nhỏ giọng nói, không tự chủ được run run, thậm chí còn co rúm lại từng bước rút lui.

‘Tĩnh Vân à, sao em lại tới đây?’ Phượng Đình vừa hỏi, vừa mặc cái áo khoác nhung mỏng bên cạnh cửa vào.

‘Chị, em..... Em.....’ nàng cắn môi, mấy lần muốn nói lại thôi, không biết nên mở miệng thế nào. Mấy câu đọc thuộc trong đầu lúc trước, khi gặp mặt chị cả, đều quên hết sạch.

‘Làm sao vậy? Mẹ hầm canh gà, bảo em mang lại đây sao?’ chị cả hỏi, thuận tay bắt nhét đi động vào túi trước.

‘Không phải.’ nàng ngược khuôn mặt nhỏ lên, bắt gặp ánh mắt của chị cả, lập tức lại giống một con thỏ nhát gan, lùi về phía sau. ‘Cái kia..... chị à, em có việc muốn nói cho chị

Ừ?’

‘Em.....’

‘Làm sao vậy?’

‘Em..... Em.....’ Tĩnh Vân đã ‘em’ hơn nửa ngày mà vẫn không nói được câu hoàn chỉnh.

Ngay lúc đó, ở phía sau nàng, một tiếng nói mềm ngọt đến phát ngán truyền tới. ‘Xin hỏi, đây có phải là nhà của Lệ Công không?’

Hai chị em đồng thời quay lại nhìn, phát hiện ra một mỹ nhân nước ngoài, không biết đã đi vào cửa từ lúc nào, vẻ mặt tươi cười nhìn các nàng.

Phượng Đình trầm mặt xuống, sắc mặt vui vẻ lúc trước đã biến sắc, trực giác biết được, đối phương là ‘vũ khí bí mật’ của FBI phái tới để dụ dỗ chồng của nàng.

‘Nè, không cần hao tâm uổng phí, tôi nói cho cô biết, loại xiếc này vô dụng thôi, chồng của tôi sẽ không mắc mưu đâu.’ nàng thận trọng đưa ra lời cảnh cáo, tuyên bố ‘quyền sở hữu’ của mình.

‘Ha, cô hiểu lầm rồi, tôi không phải đến tìm Lệ đội trưởng.’ Long mi dài đẹp khẽ chớp. ‘Tôi tới tìm cô.’ Mỹ nhân nước ngoài thản nhiên cười.

‘Tìm tôi?’ Trong mắt Phượng Đình hiện lên một tia hoang mang.

‘Đúng vậy.’ Mỹ nhân cười làm cho người khác nghi hoặc. ‘Chính xác thì tôi chỉ định mời Lệ phu nhân đi làm khách thôi, nhưng nếu vị tiểu thư này cũng trùng hợp ở đây thì đành phải mời hai vị nhận lời mời chiêu đãi của tôi thôi.’

‘Vẫn chỉ một câu thôi, cô không cần phải hao tâm uổng phí.’ Phụng Đình mặt lạnh, liên tục xua tay, không chút lo lắng cự tuyệt. ‘Nhân viên làm cho nhà nước thì không thể lên nhận chiêu đãi được.’

‘Ấy, xin đừng cự tuyệt tôi nhanh vậy.’ Nàng ta dùng âm thanh mềm mại nói.

Tĩnh Vân đứng một bên, mắt không biết làm sao lại nháy, trong lòng tự nhiên hiện lên một tia dự cảm xấu. Nàng vừa định mở miệng, nhắc nhở chị cả cẩn thận một chút thì chị cả đã không để ý tới đối phương nữa, đẩy nàng ta ra ngoài.

Đang đấy, chị cả còn không quên mở miệng nhắc lại lời cự tuyệt.

‘Tôi đã nói rồi, không có khả năng –’ vài giây tiếp theo, tay của chị cả ở trên lưng nàng ta cứng lại. ‘Làm cái quỷ gì vậy?!’

Câu chất vấn tức giận này làm Tĩnh Vân tò mò quay đầu lại, không ngờ nhìn thấy, mỹ nhân nước ngoài đang chĩa súng vào các nàng. Mà cửa ở phía ngoài, cũng xuất hiện hai người đàn ông mặc áo đen, ánh mắt gian tà nhuốm đầy sát khí, làm cho người ta không rét mà run.

Chị cả nhanh chóng đem nàng kéo ra phía sau, giống như mỗi lần trước, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, chị sẽ dùng thân mình che chở cho nàng.

‘Các người là ai?’

Mỹ nhân nước ngoài vừa cười, Tĩnh Vân nhìn thấy, không tự chủ được run run, cảm thấy nụ cười tươi kia đáng sợ như rắn rết vậy.

‘Tôi rất kiên trì, mời hai vị đi theo tôi một chuyến.’ Mỹ nhân nước ngoài ghéch đầu một cái, ý bảo hai người đàn ông mặc áo đen ngoài cửa xông lên. ‘Bịt mắt bọn họ vào.’

Tĩnh Vân sợ tới mức mặt trắng bệch, nàng rất muốn chạy trốn, nhưng lại không muốn bỏ lại chị cả, lại càng sợ mình trốn không đủ nhanh, đến lúc đó nói không chừng có thể té ngã, hoặc làm đám người này sinh ý giết người. Nàng có thể không để ý tới bản thân mình, nhưng không thể không để ý tới sinh mệnh bé nhỏ trong bụng nàng được.

Không còn lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói.

Một miếng vải đen bịt mắt nàng lại, cả thế giới của nàng lâm vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trong vòng hai mươi tư giờ, nàng đã được cứu trở về.

Đêm khuya nhân tĩnh, ánh trăng len lỏi vào nhà, rọi xuống khuôn mặt nhỏ hình trái xoan ở trên giường, làm nó càng thêm vẻ tái nhợt.

Giang Chấn ngồi cạnh giường, sắc mặt u trầm, con ngươi đen chăm chú cả đêm chưa từng rời khỏi Tĩnh Vân đang ngủ say.

Cho dù nàng đã bình yên vô sự, cho dù nàng đã trở về nhà, cho dù nàng đã từng trải qua sợ hãi cùng với kinh hoàng, nhưng khi ở bên hắn vẫn chìm vào được giấc ngủ, trong lòng hắn phần nộ không ngừng.

Sau khi biết được tin Tĩnh Vân bị bắt cóc, có một thứ cảm xúc gì đó cứ quanh quẩn trong ngực hắn, thủy chung nán ná không đi. Hắn nôn nóng, hắn phiền muộn, hắn lo lắng cho an toàn của nàng –

Thứ cảm xúc như vậy, đối với Giang Chấn mà nói rất xa lạ.

Hắn là cô nhi.

Hắn luôn chỉ ăn một mình, ngủ một mình, một mình đọc lai độc vãng. Cho đến khi hắn gặp Lệ Đại Công, một người đàn ông cương nghị, chất phác và người nhà của hắn, được song thân Lệ gia quan tâm cổ vũ, hắn mới dần dần buông bỏ bọc xuồng, làm mất đi vẻ hung dữ thời thơ ấu, đi đường hoàng trên con đường chân chính.

Trước khi gặp Tĩnh Vân, hấn căn bản không cần phải lo lắng cho bất cứ kẻ nào.

Tuy rằng, Tĩnh Vân lọt vào bàn tay đầm máu của bọn Mã Ly, bị giam nhốt chưa đến một ngày nhưng mà chỉ cần nghĩ đến trong khoảng thời gian đó, nàng bị nhốt trong căn hầm tối tăm, sợ tới mức rơi lệ đã làm cho hấn cảm thấy không thể chịu đựng được.

Khó có thể tưởng tượng được, nàng chống đỡ qua bằng cách nào. So với chị cả mạnh mẽ, dũng cảm của nàng thì nàng mảnh mai, yếu đuối như một đoá hoa nhỏ.

Hấn kiên trì ôm nàng về, ôm nàng vào nhà, ôm nàng tiến vào phòng tắm.

Tĩnh Vân không ngừng cam đoan, mình không bị thương. Nhưng đôi bàn tay to này vẫn vô cùng kiên trì như cũ, cời từng cái quần cái áo trên người nàng.

Mắt thấy kháng nghị không được, nàng đành thẹn thùng ngồi trong bồn tắm lớn, ngoan ngoãn đón nhận chăm sóc của hấn, để hấn tùy ý giúp nàng rửa sạch từng tác da thịt một, kiểm tra thật sự nàng có bị thương hay không.

Đôi mắt đen u ám, quét ánh nhìn lên cánh tay nàng, thấy đằng sau vai phải nàng có vết máu thâm lại, trong mắt hấn bỗng dưng hiện lên tia lửa giận.

Nàng bị thương!

Vết sưng đỏ cùng với vết thâm ở trên da thịt mềm mại trắng nõn của nàng có thể làm cho người khác thấy ghê người.

Nàng ngồi trong bồn tắm, giật lấy cái khăn tắm bằng bông, bận bịu che lấp xuân quang trước ngực và giữa hai chân. Ngón tay dài ngăm đen, lại nhẹ nhàng mon trón vai phải của nàng, lưu luyến ở chỗ bị thương không đi.

“Đau không?” hấn hỏi.

Tĩnh Vân rũ mắt xuống, cái đầu nhỏ lắc lắc, trong mắt xuất hiện tầng nước mỏng. Tuy rằng lúc này nàng đã bình an, nhưng mà cứ nghĩ đến chuyện lúc trước bị bắt cóc, nàng vẫn thấy sợ hãi.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, cùng với lệ quang trong mắt, Giang Chấn mím môi mỏng, không mở miệng.

Hấn dùng khăn mặt mềm mại, ở trong bồn tắm lớn ấm áp, giúp nàng rửa sạch tro bụi trên người, lại còn giúp nàng lau khô thân thể, sấy tóc, xong xuôi mới ôm nàng lên giường.

Cái mệt phá bình Tĩnh Vân, như cứ như do có Giang Chấn bên cạnh nên nàng vừa đặt mình xuống liền ngủ ngay.

Mà hấn, trong cơ thể như lưu lại chất adrenalin, toàn thân cứng chặt, đến giờ vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ được, chỉ có thể ngồi bên giường, nhìn nàng nắm tay nàng.

Thê tử của hấn.

Nàng là thê tử của hấn, hấn phải chiếu cố nàng, bảo hộ nàng. Nhưng mà, hấn đã không hoàn thành được trách nhiệm đó, làm cho phần tử khủng bố kia có khả năng bắt cóc nàng.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hấn có cảm xúc phẫn nộ, lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, hấn không thể không thừa nhận, người phụ nữ nhỏ bé này có thể làm hấn mất bình tĩnh. Hấn cũng phải tự nhắc nhở mình bây giờ đã không còn độc lai độc vãng, an nguy của người phụ nữ nhỏ bé này từ nay về sau là trách nhiệm của hấn.

Con người đen sâu thẳm, chăm chú nhìn Tĩnh Vân trên giường, ánh mắt không dè dặt được, phát ra tia lo lắng.

Nàng nằm ở trên giường mỏng manh yếu đuối.

Ngoài cửa sổ gió lạnh lại nổi lên, làm tung bức rèm đăng ten ở cửa sổ. Trong con ngủ say, tác động của cái lạnh làm nàng không tự giác được hơi co rúm lại.

Giang Chấn trong đêm đen đứng dậy, đóng cửa sổ.

Rồi đi trở về bên giường, hấn cời áo, nằm xuống bên cạnh nàng.

Hơi thở ấm áp, xua tan khí lạnh ban đêm. Nhiệt độ đó, mùi hương đó, đều là thứ quen thuộc nhất đối với nàng, cho dù đang ở trong mơ nó vẫn làm nàng quuyếnuyến không thôi.

Như cảm giác được thân thể ấm áp của hấn, nàng vô thức rúc vào gần hấn, thân hình nhỏ bé cọ sát lấy hấn, chọn được tư thế thoải mái nhất mới cam lòng thở dài.

Đầu nàng gối trên vai hấn, hơi thở mỏng manh như là một ngón tay vô hình, phe phẩy chạm vào bên gáy hấn. Một bàn tay nhỏ bé mềm mại non nớt đặt ở

trên giữa bụng và ngực hần, cả cái chân trắng nõn cũng kè sát bắp chân của hần, bộ dạng của nàng quả thực rất giống một con mèo con đáng yêu, đang làm nũng.

Có lẽ, nhiệt độ cơ thể hần hơi cao nên mỗi đêm đi ngủ, một bên nàng chơi cò với chu công, một bên lăn vào lòng hần, đến lúc đó nàng mới vừa lòng không cọ xát nữa, ngoan ngoãn ngủ tới tận hừng đông.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của nàng trắng như tuyết, hần vươn tay, mon trón dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, bàn tay to chạm vào vai nàng, vuốt ve những khối máu bầm trên cánh tay trái.

Không khí trong phòng không tự giác được co rút nhanh, ánh mắt Giang Chấn sâu thẳm, trong đó như chiếu lên tia quyết tâm sắt đá.

Hần không muốn lại nhìn thấy nàng bị thương.

Tĩnh Vân mang thai, thật là một điều ngoài ý muốn. Cho tới bây giờ hần vẫn còn chưa nghĩ là mình sẽ chung sống với một phụ nữ, càng không nghĩ tới sẽ kết hôn sinh con. Nhưng sự tình xảy ra, chỉ trong vòng khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng đã trở thành thê tử của hần.

Trong lúc vô thức, nàng đã tiếp cận hần, gần đến nội tâm hần, một nơi mà chưa có người nào chạm đến, một nơi mà hần chưa từng chia sẻ cùng với bất kì người nào.

Với hần mà nói, nàng đã biến thành một người quan trọng, một phần thân thể của hần.

‘ A Chấn, hôm nay anh không phải đi làm à?’

‘ Tôi nghỉ.’

‘ Thật vậy?’

‘Ừ’

Ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Tĩnh Vân quăng cái chân nhỏ, chạy đến bên người trượng phu, cười đến mức mắt mày hớn hở. ‘Vậy hôm nay anh muốn ăn gì, em nấu cho anh ăn.’

‘ Tùy.’

Giang Chấn cúi đầu đọc báo, cũng không ngẩng đầu đáp trả một câu.

Nàng cũng không có ý định bỏ qua, cố ý muốn hỏi ra bằng được đáp án. “Vậy anh thích cà ri gà à?”

‘Ừ’

“Thế thịt bò nấu rau cải được không?” phát hiện trượng phu quen miệng, nàng chu miệng ra hỏi.

‘Ừ’

‘ Thế ăn cá sống nhé?’ nàng nheo mắt lại.

‘Ừ’

Nàng chống hai tay vào eo, nhìn vào người đang chuyên tâm xem báo, căn bản không chú ý nghe nàng nói chuyện. ‘ A Chấn, hay là làm ba bát thịt chuột cho anh ăn nhé?’ nàng cười ngọt ngào hỏi.

Đáp án giống y như trước.

‘Ừ’

Được!

Hần muốn ăn chuột chứ gì? Nàng đi làm thịt chuột!

Tĩnh Vân tức giận đến mức hai má phồng lên, đi dép vào, đứng dậy định ra khỏi cửa.

Bỗng dung, Giang Chấn đột nhiên vươn tay, kéo nàng trở về, cái móng nhỏ liềm rơi vào đùi của hần.

‘ Buông, em muốn đi mua một con chuột thật lớn về làm thành ba bát cho anh ăn!’ nàng tức giận nói, má phồng lên như đang bị nhồi hạt dưa Thiên Trúc vào, nói đáng yêu cũng có nhiều điểm đáng yêu.

Nhìn thấy biểu tình của nàng, khoe miệng Giang Chấn khẽ nhếch lên.

Phát hiện hân vẫn chưa biết đường tình lại, Tình Vân càng giận.

‘ Anh thích ăn ba bát thịt chuột chứ gì? Không thành vấn đề, em đi hỏi bà Lư, bà ấy hay bán đồ ăn, chắc chắn sẽ biết chỗ nào bán một con chuột đại phi!’ nàng thúc vào ngực hân, mặt nhăn, mũi thờ phi nói, giầy dựa muốn xuống khỏi đùi hân.

Lực giữ trên lưng nàng đột nhiên tăng vài phần, ngăn không cho nàng cựa quậy.

‘Tôi không thích ăn chuột.’

Nàng vẫn mặc kệ hân có thích hay không, quyết tâm muốn đi làm mấy lạng thịt chuột mang tới, cương quyết bức hân ăn. Nàng vươn tay, còn muốn đẩy hân ra, không ngờ phát hiện, hân đã cúi đầu xuống, gần chạm tới môi hồng của nàng.

A, hân lại muốn dùng nụ hôn nồng nhiệt để làm nàng mất chú ý!

Chiều này thực hèn hạ, nhưng đáng buồn là nó vô cùng hữu hiệu đối với nàng.

Việc nàng bị Huyết tinh Mã Ly bắt cóc, như một chất xúc tác đẩy Giang Chấn đến với nàng. Có một thời án kiện công tước rất gian truân vất vả làm hân tổn không ít công sức, nhưng sau đó mọi chuyện trở về bình thường, thời gian hai người được ở chung tăng lên không ít.

Cưới đã được gần bốn tháng, nàng vẫn cố gắng dung nhập vào gia đình này, cố gắng thích ứng cuộc sống của hai vợ chồng. Giờ thì nàng không hề sợ hân, thậm chí còn phát hiện ra đôi môi hân hay mím chặt cũng đang dần dần biết cong lên, cho dù số lần như thế cực kì ít ỏi.

Nhưng trong cuộc sống hôn nhân khó tránh khỏi có chút tranh chấp nhỏ. Chỉ cần nàng tức giận, Giang Chấn sẽ ngay lập tức hôn nàng, hôn đến mức làm cho nàng ý loạn tình mê, cho nàng quên cả họ của chính mình, càng làm cho nàng quên nguyên nhân mà mình tức giận.

Lúc này Tình Vân khôn ra rồi! Hiểu rõ ‘chiến thuật’ của hân, nàng nhanh chóng di chuyển thân mình, dùng tay giữ chặt khuôn mặt tuần tú, không cho hân dựa vào thân cận quá.

Nàng kiên quyết ép hỏi ra đáp án.

‘Vậy anh thích ăn gì nào?’

Hân trả lời đơn giản nói vắn tắt.

‘Em’

‘A Chấn!’ nàng xấu hổ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa quần vừa giận. ‘Em nói là đồ ăn cơ mà, đồ ăn!’

Nhìn thấy tiểu thê tử đang xấu hổ mặt đỏ bừng, hân mới sửa lại. ‘Tôi không chọn, ăn cái gì cũng được.’

‘Trừ cà tím ra sao?’ Tình Vân chớp mắt hỏi.

Hân sững sờ một chút.

‘Làm sao em biết?’

‘Lần trước em có nấu nhưng anh không đụng tới một miếng nào’. nàng chu cái miệng oán giận, buông mặt hân ra, giờ tay phải lên bắt đầu từng bước từng bước tính cho hân nghe. ‘Trừ cà tím, còn có mướp đắng, cà rốt, ớt xanh, ngô, chân gà. Có lẽ cái gì người ta không ăn, anh mới ăn mất! Xem nè, nói bữa ra thôi mà đã phải dùng tới sáu ngón tay rồi.’ Mặc dù mới cưới không lâu nhưng đối với thức ăn ưa thích hay ghét của hân, nàng đã sớm nhớ rành mạch.

Giang Chấn nhìn nàng, một lúc lâu sau vẫn không nói gì, con ngươi đen sâu trong ở chỗ nào đó tựa hồ có chút gọn sóng. Hân mau chóng vòng tay qua cái eo nhỏ, nhanh nhưng nhẹ nhàng.

‘Tôi chưa hề nói không ăn ngô hay chân gà cả.’ hân chậm rãi mở miệng.

‘Rõ ràng là anh không ăn mà!’

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhíu mày lắm bầm.

‘Chẳng qua là không có thời gian ăn thôi, mấy cái loại này phải cần, gặm từ từ, quá lãng phí thời gian. Bình thường thì tôi vẫn ăn.’

‘Thế còn cà tím, mướp đắng, cà rốt và ớt xanh thì sao?’ thấy hân ít khi nói được một chuỗi dài như vậy, nàng thực sự nghi ngờ câu trả lời của hân, Tình Vân không khỏi tiến lại gần, tò mò tiếp tục truy vấn.

‘Tôi không thích vị của chúng.’

‘Ừm, vậy anh thích ăn gì?’

‘Tôi không để ý lắm.’ (Cam: Thiên a, anh này điên mất rồi, huhu mẹ ơi!)

Nàng ngây người ngẩn ngơ, thốt ra. ‘Lại có khả năng như thế –’ về mặt của Giang Chấn làm cho nàng không thể nói thêm gì nữa.

Hắn nói thật. Người đàn ông này thật sự chưa từng để ý qua mình thích ăn cái gì.

Hắn ở một mình lại bề bộn nhiều việc, đối với hắn mà nói, đồ ăn chỉ là thứ lấp đầy bụng, cung cấp dinh dưỡng đầy đủ thôi sao?

Lòng của nàng có chút đau.

‘Không sao, em sẽ giúp anh tìm ra món mà anh thích.’ nàng nhìn không được vòng tay siết chặt thắt lưng hắn, gất gao ôm hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình chôn vào lòng hắn.

‘Ừ.’

Tiếng nói trầm thấp của hắn, truyền qua vòm ngực làm rung động màng tai của nàng. Đáp án này, tuy rằng giống với thói quen hắn vẫn hay trả lời nhưng lần này, nàng rõ ràng cảm giác được, trong giọng nói của hắn có quan tâm.

Nàng ỉ ỏi ở trong lòng Giang Chấn, nhẹ giọng hỏi: ‘Nếu vậy, hôm nay em nấu cá hấp cho anh ăn, được không?’

‘Được.’

Tình Vân ngẩng đầu lên, ngọt ngào mỉm cười, rồi vui vẻ nhảy khỏi đùi hắn, nhanh chóng vào bếp nấu cá hấp, bỏ ý định ra ngoài mua một con chuột lớn.

Bóng dáng nhảy nhót biến mất ngoài tầm mắt, phòng khách lại trở về với yên lặng, Giang Chấn lại cúi đầu, tiếp tục đọc báo.

Nhưng ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, đôi môi mình đang khẽ cong lên, và trong mắt hắn còn ý cười, thủy chung chưa từng nhạt đi.

A, trời đã sáng.

Tình Vân lười biếng trở mình, phát hiện ra Giang Chấn cũng vừa mới rời giường, còn chưa đi làm. Nàng lên tinh thần, vội vàng rời giường đánh răng rửa mặt, xông xuôi mới xuống dưới lầu vào phòng bếp.

Trình trạng mang thai sơ kì cuối cùng cũng dần dần giảm xuống, mấy ngày hôm nay, nàng không hề nôn hay choáng váng, cũng không tham luyến giường, thậm chí còn có thể sáng sớm rời giường.

Trong phòng bếp, nàng ba chân bốn cẳng pha sữa, làm bánh kếp, để giúp hắn có thể ăn trước khi ra khỏi nhà.

Mau mau mau, trước khi Giang Chấn đi làm, nàng phải chuẩn bị tốt bữa sáng.

Từ hồi kết hôn tới giờ, do nàng mang thai nên toàn ngủ dậy muộn hơn so với hắn, cứ mỗi lần nàng mở mắt ra thì bên ngoài mặt trời đã lên cao, nàng chưa bao giờ tiễn hắn đi làm!

Giúp trọng phụ làm bữa sáng dinh dưỡng, còn nữa ... trọng phụ đi làm thì hai vợ chồng có thể hôn ở cửa chào ngày mới, đây là vẫn là giấc mộng của con gái từ trước tới nay.

Hôm nay, nàng vất vả sáng dậy sớm, trong lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối phải dựa theo giấc mộng trong lòng là một thê tử chuẩn mực, tự tay làm bữa sáng, rồi mới đứng ở trước cửa tiễn hắn đi làm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chờ nụ hôn triền miên của hắn –

Giọng của Giang Chấn đột nhiên từ phía sau truyền tới.

‘Sao hôm nay em dậy sớm vậy?’ (Cam: Anh hỏi đều à? *xì xì*)

Mặt nàng đỏ lên, ảo tưởng trong đầu vụt biến mất, nàng tắt bếp, đem hai con trứng mềm, đặt lên bàn.

‘Em ngủ no rồi mà.’ nàng cong môi cười yếu ớt. ‘Vừa đúng lúc anh chưa đi làm, em đã đi xuống bếp, làm bữa sáng cho anh rồi này.’ nàng bỏ bánh mì nướng mềm ra, cho sa lát, tương và trứng vào, rồi hạt tiêu, gia vị làm thành hai phần bánh kếp với một cốc sữa nóng, đưa đến trước mặt hắn.

Giang Chấn đặt tờ báo xuống, ngồi bên cạnh bàn, dưới ánh nhìn chăm chú của tiểu thê tử ăn sạch hai phần bánh kếp ngon lành, rồi uống hết cốc sữa nóng.

Nàng âm thầm kêu may mắn khi đã giúp hắn ‘làm nội trợ’: Ở với nhau lâu như vậy, nàng sớm đã biết sức ăn của hắn. Vậy nên nàng mới làm hai phần bánh kếp lớn để hắn có thể ăn no.

‘Ăn ngon không?’ nàng hỏi.

Giang Chấn gật đầu.

Ánh nắng rơi ngoài cửa sổ, nàng theo Giang Chấn đi qua phòng khách, thẳng đường ra tới cửa. Rồi khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, đôi mắt trong veo chớp chớp, chờ mong hân hôn tạm biệt nàng để hoàn thành giấc mộng bao năm của nàng.

Nhưng mà Giang Chấn lại chỉ đi tới lấy cặp tài liệu, mặc áo khoác vào rồi không ngừng bước thẳng ra cửa.

‘Chờ một chút!’ nàng vội vàng gọi hân.

‘Làm sao vậy?’ hân quay đầu, nhìn nàng một cái.

Tĩnh Vân cắn cắn môi, đi đến bên người hân, rồi nàng ngẩng đầu, nhắm mắt lại, chu cái miệng nhỏ ra, mặt đỏ ửng, ám chỉ thấy rõ.

Chính là, đợi một lát rồi mà Giang Chấn vẫn thủy chung không có phản ứng. Nàng vùng trộm mở mắt ra, chỉ nhìn thấy hân đang nhìn nàng, căn bản không có ý định hôn.

Vì mục tiêu muốn hoàn thành giấc mộng, nàng chỉ có thể cố lấy dũng khí, kiễng mũi chân, dâng lên môi thơm. Chỉ tiếc rằng, so với Giang Chấn cao to cường tráng, nàng chỉ là một thân hình nhỏ bé thấp lùn, cho dù đã kiễng mũi chân, nàng mới chỉ có thể hôn tới cổ hân, không chạm được tới môi.

Nàng thẹn thùng, vừa mới khẽ chạm vào cổ hân đã ngay lập tức lui trở về.

Giấc mộng này, này này này này, này chẳng dễ làm tí nào, chẳng những không ngọt ngào giống như ảo tưởng của nàng, mà còn làm cho tâm tình nàng loạn hết cả lên.

Nàng giữ ngực, thấy hân vẫn đang nhìn nàng, ánh mắt sáng rõ khác thường. Nàng xấu hổ, mặt càng đỏ, vội vàng nói sang chuyện khác.

‘Hôm nay anh có về không?’ nàng hỏi.

Giang Chấn gật đầu.

‘Thế mấy giờ về?’

‘Tầm bảy giờ gì đó.’

‘Được, vậy em sẽ làm một ít đồ ăn, chờ anh về ăn cùng.’

Giang Chấn gật đầu, cất bước đi ra ngoài, đảo mắt đã ra tới cửa.

Nàng đứng ở chỗ cũ, trong lòng không biết thế nào, đột nhiên cảm thấy có chút mất mát. Từ lúc tỉnh ngủ đến giờ, nàng làm hết đông việc tây, tuy đã giúp hân ăn no, ngon miệng, đã giúp hân thuận lợi đi làm, nhưng mà tâm tình nàng giảm xuống không ít so với lúc đây.

Công việc nàng làm hình như không được hân đáp lại. Thái độ của hân đối với nàng, tuy có dịu hơn một chút so với lúc trước, nhưng vẫn có cảm giác xa cách.

Nếu hôn nhân là một sân khấu, nàng muốn nhập vai diễn trên đó thì hân hình như chỉ muốn đưa bôn ở bên ngoài.

Ôm ấp thất vọng, nàng xoay người đi vào trong phòng, cầm hai con búp bê vải bên cạnh tivi lên, rồi ngồi xuống ghế sofa.

Hai con búp bê vải này, có thể cho là sản phẩm đặc ý nhất của nàng, bất luận là ngũ quan hay tay chân, hay lễ phục kết hôn trên người chúng, tất cả đều được nàng tỉ mỉ chăm từng đường, cẩn thận khâu. Hai con búp bê vải, một con giống nàng, một con giống Giang Chấn.

Nàng nhện không được đánh một cái, miệng không ngừng lầm bầm.

‘Trước khi anh đi làm, sao lại quên hôn em?’ nàng cầm hai con gấu bông ghé vào nhau, miệng bọn chúng cũng chạm theo, rồi nàng thận trọng nhắc nhở. ‘Ngươi phải nhớ hôn nàng nha!’

Gấu bông nam vô tội bị nàng đùa nghịch, cúi đầu giải thích với gấu bông nữ, thân thủ còn ôm lấy gấu bông nữ. Tĩnh Vân tiếp tục nói.

‘Ngươi phải đối xử tốt với nàng một chút nha!’

‘Ngươi phải thường thường cười với nàng này, hoặc là thân mật ôm nàng một cái, hay cổ vũ nàng nhiều một chút, các ngươi mới cưới đấy nha! Ở trên tivi đều diễn như vậy mà!’ (Cam: Chị ngây thơ thế, “tí vi đều diễn như vậy mà”=))

‘Hôm qua em nấu nấu, sao anh không ăn? Ngay cả nấu anh cũng không ăn được sao?’ nàng lấy gấu bông nữ, tới gần gấu bông nam, ngón tay chỉ lên, bức gấu bông nam cúi đầu sám hối. ‘Nấu làm rất khó đấy, nếu ngươi không muốn ăn, phải nói cho nàng trước nha!’ (Loạn hết rồi!! Không hiểu chị ấy đang nói với người hay gấu nữa!!)

Gấu bông nữ từng bước tới gần, gấu bông nam bị bắt quỵ xuống đất giải thích.

Tĩnh Vân còn nói chưa đủ nghiền.

‘Còn nữa, bánh kẹp ăn không ngon sao? Nàng phải rời giường, làm cho người nha!’ nàng lấy gấu bông nữ giẫm lên người gấu bông nam. ‘Nếu ăn ngon, thì người nói ngon! Không phải gặt đầu—’

Tiếng bước chân vững vàng bỗng dừng vang lên, nàng dừng động tác trên búp bê vải, nhanh chóng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên thấy Giang Chấn đang đi vào phòng khách.

‘Tôi quên mang vài thứ.’ hắn lẳng lặng nói, thông dong tiêu sái tiến vào thư phòng.

Tĩnh Vân đứng như trời chông ở một chỗ, tay cầm hai con búp bê vải, không hề nhúc nhích.

Trời ạ, hắn nghe thấy sao? Hắn có nghe thấy không? Hắn có nghe thấy nàng hồ ngôn loạn ngữ với búp bê vải không? (Cam *mặt buồn buồn* Chính xác là có, chị ạ J)

Cảm thấy sóng triều đáng thẹn, đột nhiên dùng dùng vọt tới, về mặt nàng đỏ bừng, nắm chặt hai con búp bê vải, tro mắt nhìn Giang Chấn đi ra khỏi thư phòng, xuyên qua phòng khách, tới trước cửa.

Lần này, hắn ở cửa nói quay trở lại, môi mỏng cong lên: ‘Bánh kẹp ăn ngon lắm.’

Rồi hắn xoay người ra khỏi cửa, không lâu sau, tiếng xe vang lên, dần dần vọng xa, cuối cùng thì nghe không thấy.

Tĩnh Vân cứng ngắc, xấu hổ, lập tức bỏ gấu bông lại, nhanh chóng chạy về phòng, chui vào trong chăn bông, hai tay nắm chặt chăn, đá chân ở trên giường thét chói tai.

Á, chán ghét chán ghét chán ghét chán ghét!

Hu hu hu, hắn nhất định là nghe thấy được! Hắn nhất định là nghe thấy được !

Mặt trời lặn, trăng lên, đã đến buổi cơm chiều, không khí khắp nơi có vẻ nhàn nhã.

Giang Chấn ngồi ở trên sofa, xem tờ văn kiện trong tay. Tĩnh Vân thì ngồi bên cạnh, vừa làm gấu bông, vừa xem TV, tám giờ ti vi chiếu phim tâm lý, nàng còn đang giải thích nội dung phim cho hắn hiểu.

Công việc này như đã thành lệ thường.

Dùng xong cơm chiều, hắn ở trong phòng khách đọc tư liệu hoặc văn kiện, nàng ghé ở một bên, báo cáo những chuyện xảy ra trong cả ngày. Lúc nàng nói chuyện, nàng thể hiện cảm xúc rất nhiều, vừa đáng yêu vừa sinh động, lại còn dùng giọng dễ nghe, ngọt ngào nói, cứ cách dăm ba câu lại gọi hắn một tiếng ‘A Chấn’.

Tuy cả ngày nàng ở nhà, nhưng lại bày ra rất nhiều thứ, tài liệu làm búp bê vải này, vải vụn này, còn có đủ các loại khay cốc to nhỏ nữa, tất cả đều rải rác nằm ở trên bàn, đầu giường, bàn điện thoại.

Hắn mua cho nàng vài hộp nhỏ, để cho nàng làm đồ trang trí. Chưa đến hai ngày, ngay cả hộp nhựa hắn đưa cũng bị nàng khoác thêm cho một lớp vải hoa bên ngoài.

Giang Chấn dần dần có thói quen, mê mẩn những đồ trang trí của nàng, thậm chí còn nghe theo yêu cầu của nàng, bỏ đi động ra, để cho nàng treo búp bê tiêu Tĩnh Vân lên.

Đôi là người khác thì hắn khẳng định là sớm phát điên rồi. Nhưng người phụ nữ nhỏ bé này lại như có loại ma lực gì đó có thể làm cho thần kinh căng thẳng của hắn dần dần bị lợi lỏng.

‘A Chấn.’ Giọng nói ngọt ngào kia lại vang lên.

‘Ừ.’

‘Chia tay ra.’

Hắn nhìn báo, không phản kháng chút nào, vươn tay trái ra.

‘Cả hai tay cơ!’

Hắn buông báo xuống, lại vươn tay phải. Có thứ gì đó làm bằng lông nhưng mềm nhét vào lòng bàn tay hắn.

‘Giúp em cầm nha!’ Tĩnh Vân nói, sản phẩm còn làm chưa xong còn để sát vào lòng bàn tay hắn.

Nhìn kỹ, thứ bị nhét vào trong tay hắn là một đôi gấu bông. Con gấu bông ở trong tay nàng đã hoàn thành được tám chín phần, chỉ cần khâu cái tay béo béo nữa, rồi sửa sang lại là xong.

Nàng lấy kim chỉ, đâm qua đám lông mềm, cẩn thận khâu tay trái cho gấu bông, rồi cắt đoạn đầu chỉ vào trong gấu bông, lấy cái kéo nhỏ cắt phần chỉ thừa đi.

Đột nhiên ở trên ti vi, nhóm diễn viên gào khóc, tiếng khóc vang to.

Tĩnh Vân khăn trương quay đầu lại, bỗng dừng mắt đỏ lên, cũng thương tâm rớt lệ. ‘A a a a, cô gái đó sao lại bị chết vậy? Cô ấy chết thì chồng cô ấy phải làm sao bây giờ? Bọn họ vừa mới kết hôn thì hôn lễ bị phá, cô ấy lao ra ngoài lại tông phải xe. Thế là cô ấy chết rồi!’ nàng liên tục kêu sợ hãi, nước mắt còn rơi không ngừng.

Nhìn thấy tiểu thê từ bên cạnh kích động, Giang Chấn ném ra cái nhìn khách quan.

‘Mấy thứ đó chỉ là giả thôi mà.’

Hắn ‘an ủi’, ngược lại chỉ làm nàng càng thêm kích động.

Tĩnh Vân vừa khóc, vừa lấy con gấu bông thiếu tay phải, không ngừng đánh hắn. ‘Anh thật quá đáng! Thật quá đáng! Sao anh lại vô tình như vậy hả? Thật quá đáng!’

Bác sĩ nói đúng, phụ nữ đang mang thai, quả nhiên rất nhạy cảm.

Giang Chấn tùy ý để nàng vừa khóc vừa đánh, đợi cho nàng bình tĩnh hơn một chút, mới vòng cánh tay ôm nàng vào lòng, lấy khăn giấy lau nước mắt cho nàng.

Nàng xì mũi, vát vát lẩm, cảm xúc mới dần dần bình tĩnh trở lại. Nhưng mà đôi mày liễu cong cong của nàng vẫn nhíu lại, hình như còn đau thương hơn.

Nhìn vẻ mặt nàng cau có, hắn nhịn không được mở miệng hỏi: ‘Em làm sao vậy?’ Tĩnh Vân thấp đầu, không nói.

Hắn lại hỏi lần nữa.

Lần này, cuối cùng nàng cũng mở miệng, nói ấp a ấp úng, giọng điệu còn mang theo tiếng nức nở. ‘Không có gì, chỉ là em.’

‘Chỉ là sao?’

‘Chỉ là — chỉ là —’ nàng nói hai từ, lại khó xử ngừng lại.

Giang Chấn chỉ có thể hỏi lại.

‘Chỉ là làm sao?’

‘Cái kia —’ cái đầu nhỏ cúi cúi, không nhìn hắn.

‘Cái gì?’ Giang Chấn nhẫn nại, trong lòng cảm thấy có khi tra hỏi một tên tội phạm cứng đầu cũng không khó bằng hỏi nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng ngẩng lên, đôi mắt ngập nước quan sát hắn, ai oán nói: ‘Em — em — thèm ăn bánh bao chiên.’ Vì thấy nữ diễn viên trong phim chết thảm, nàng đau khổ khóc. Khóc xong bỗng dừng lại thèm ăn, nhất là bánh bao chiên.

Giang Chấn ngẩng đầu, nhìn đồng hồ trên tường.

9 giờ rưỡi.

Hắn hơi nhíu mày.

Bánh bao chiên? Giờ này còn muốn hắn đi mua bánh bao chiên?

‘Ngày mai lúc về tôi mua cho em.’ hắn đáp.

Nghे thấy trượng phu trả lời, nàng cúi cúi cái đầu nhỏ, hốc mắt lại ngập lệ, ngập ngừng mở miệng.

‘Nhưng mà. người ta muốn ăn bây giờ cơ ...’ nàng vòng ôm bụng, cảm thấy đói không chịu nổi, thèm ăn không dứt được.

Ánh mắt ai oán của nàng như kim châm vào lòng hắn. Hắn chỉ có thể hít sâu một hơi, đứng dậy lấy áo khoác.

‘Được, giờ tôi đi mua.’

‘Thật vậy à?’ nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, lại sợ bị thương tổn hỏi.

‘Ừ.’

Giờ mà đi, hần chỉ có thể đi lòng vòng gần đó, cố tìm cho được người bán bánh rong hoặc cửa hàng bánh. Cho dù là mấy người đó đang chuẩn bị dọn quán hay đã đóng cửa hàng, hần đều dùng vẻ mặt hung ác, bức đối phương trong thời gian ngắn nhất, chiên bánh bao cho hần.

Vậy mà Tình Vân lại có chủ ý khác.

‘Hay — hay — là anh đi tới chợ đêm Sĩ Lâm ở phía nam ý, cách đó năm hàng có bán bánh bao chiên đấy?’

Hần đưa lưng về phía thê tử, hít sâu một hơi, chậm rãi gạt đầu, rồi mới bước ra ngoài, lái xe thẳng tới chợ đêm Sĩ Lâm.

Không đến nửa giờ, hần đã mang bánh bao chiên nóng hổi tới trước mặt Tình Vân.

Nàng cao hứng mở gói to ra, vừa thấy bánh bao chiên bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đã suy sụp tinh thần, khổ sở ngẩng đầu lên.

‘Sao anh không mua nước sốt cay?’ nàng ai oán hỏi.

Giang Chấn nhìn nàng vẻ không dám tin.

‘Em vừa mới nói muốn ăn bánh bao chiên mà.’ Giọng hần thấp trầm, cực lực đè nén hơi thở mạnh.

‘Nhưng mà — nhưng mà —’ nàng đáng thương sụt sịt xì mũi, bỗng dừng lại khóc. ‘Ăn bánh bao chiên nhất định phải có nước sốt cay mà! Em cũng rất muốn ăn nước sốt cay.....’

Nước mắt của nàng làm phai nhạt con giận của hần. Nghĩ đến nàng đang mang thai thêm ăn đồ gì đó, hần lại là ‘tác giả’, hần phải chịu trách nhiệm đi mua cho nàng thôi.

Giang Chấn lại hít sâu một hơi, cầm chìa khóa lên lần nữa đi ra cửa. Hần vừa bước tới trước cửa, Tình Vân không quên mở miệng dặn.

‘A Chấn, nước sốt cay của em không có rau thơm nha!’ nàng vang giọng nhắc nhở. ‘Còn nữa, phải chợ đêm Sĩ Lâm ở phía nam mới có —’

‘Hàng thứ năm. Tôi biết rồi.’ hần tiếp lời, hứng con gió đêm lạnh, lái xe đi mua nước sốt cay cho tiểu thê tử.

Nhưng lần này, hần chỉ tốn có hai mươi phút.

Thấy Giang Chấn mang nước sốt cay vào cửa, nàng vui mừng ra đón, nhận lấy nước sốt cay vẫn còn nóng, ngồi trước ghế sofa, vui sướng lấy đũa, mở hộp bánh bao chiên và nước sốt cay ra ăn, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

Hoàn thành ‘nhiệm vụ’, Giang Chấn cởi áo khoác, ngồi trở lại ghế sofa, cầm cái điều khiển từ xa, chuyển kênh thời sự, lặng yên xem ti vi không nói gì.

Tình Vân ngồi một bên, vài lần trộm ngắm trộm phụ, tuy rằng miệng vẫn đang ăn bánh bao chiên xốp giòn, mồm mồm, uống nước sốt cay đến tê tê lưỡi, nhưng trong lòng của nàng không hiểu sao lại dấy lên một luồng tư vị ngọt ngào.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sáu giờ tối.

Trong nồi sôi ừng ực, một làn hơi nóng hổi cùng với mùi thơm của đồ ăn nhẹ nhàng tỏa ra.

Tình Vân nhắc nồi lên, lấy thìa múc một chút canh nóng ném thử. Nàng để sát miệng vào thìa, cẩn thận thổi mới thử một ngụm.

Ngon tuyệt!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ, nàng đặt lại cái nồi, vặn nhỏ lửa để canh nóng hầm thêm một chút nữa cho ngon miệng.

Sáng nay, A Chấn nói khoảng sáu giờ là tan tầm, còn đồng ý về nhà thưởng thức món ăn nàng nấu.

Biết lúc trước hần toàn ăn cơm bụi, Tình Vân quyết định thay đổi cái thói quen vừa tiêu tiền lại vừa hại sức khỏe này của hần, chỉ cần hần về đúng giờ, nàng sẽ cố gắng hết sức chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn ngon chờ hần về thưởng thức.

Tuy hôm nay nàng đặc biệt khó chịu trong người nhưng nàng vẫn cố nén cơn nôn ọe, vào bếp làm cho hân món vịt hầm dưa chua, cá rán, chế biến thứ hân thích ăn – rau cải thìa.

Làm ‘đầu bếp’ cho hân mấy tháng, nàng phát hiện ra một điều không thể tưởng được, hân rất thích ăn thạch hoa quả, caramen hay đồ mềm mềm, trơn trơn, nhất là điểm tâm ngọt. Bởi vì ‘chồng yêu’ thích ăn nên nàng mua vài ba quyển sách dạy nấu ăn mang về nhà vụng trộm nghiên cứu.

Tạch!

Nồi cơm điện nhảy nắc.

Nàng nhấc nắp vung lên, cho gừng băm nhỏ, hành cắt khúc vào lớp dầu ăn nóng bỏng.

Tít tít!

Lớp dầu nóng tỏa ra mùi gừng, mùi hành thơm, da cá cũng đã trở nên giòn và xốp. Làn hương phút chốc đã tràn ngập lấy phòng làm cho người ta thêm ăn đến mức chảy nước miếng.

Tĩnh Vân dùng lót tay, đem cá rán đặt lên bàn, đôi mắt trong veo có chút lo lắng nhìn đồng hồ.

Bây giờ.

Giang Chấn nói, sáu giờ sẽ tan tầm về nhà, nhưng giờ đã quá một tiếng rồi mà cửa ngoài vẫn không nhúc nhích.

Nàng bắt đầu lo lắng.

Bình thường Giang Chấn chỉ cần đáp ứng nàng về nhà ăn cơm thì chỉ khoảng sáu giờ đã về tới nhà, trễ nhất cũng chưa bao giờ quá 6 giờ rưỡi. Nhưng giờ đã là bây giờ, thức ăn nàng nấu đã nguội hết rồi mà hân vẫn chưa bước vào nhà.

Tĩnh Vân ngồi ở trên sofa, tay cầm gấu bông nam, sắc mặt ngưng trọng trầm vấn.

‘Anh đi đâu thế? Đến giờ này mà còn chưa về?’ nàng tới gần gấu bông nam, về mặt gấu bông nam vô tội, một tiếng cũng không phát ra.

Từng phút từng giây trôi qua, nàng bỏ gấu bông nam xuống, cầm con gấu bông đã làm được một nửa lên, lấy kim chỉ, dùng công việc để chờ đợi qua thời gian này.

Nhưng mà lòng nàng vẫn không yên được, làm việc mà cứ chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn kim đồng hồ dịch chuyển. Không chỉ thế, nàng còn vênh tai, nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng có thể làm cho nàng nhanh chóng nhảy dựng lên.

Mỗi lần cửa có tiếng động đều làm cho nàng tràn ngập hy vọng, nhưng cũng chính nó sau đó lại làm cho nàng thất vọng.

Nửa giờ sau, nàng uể oải phát hiện, mình đã khâu cả tay lẫn chân con gấu vào cùng một chỗ. Nàng cắn môi hồng, cuối cùng đành phải buông tha cho công việc, không đề nén được lo lắng trong lòng, nàng mặc áo khoác vào, vội vàng chạy ra cửa, nhìn đường phố bên ngoài.

Vậy nhưng cho dù nàng đã ra ngoài đến vài lần, nhìn vài lần thì Giang Chấn vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.

Tĩnh Vân cắn môi: Trong lòng càng lúc càng bất an.

Rõ ràng sáng nay hân nói sẽ về nhà ăn cơm

Chắc sẽ không, sẽ không — xảy ra chuyện gì chứ?

Nếu hân gặp chuyện gì thì hân cũng không nên ở lại lâu như vậy, đến giờ còn chưa về.

Bỗng một cơn chói sáng đánh úp lại, Tĩnh Vân giữ ngực, nghĩ đến trưởng phu là phó đội trưởng đội phi ung đặc cần, suốt ngày ở cùng đám hung ác, đạo tặc nhờ may

Nàng đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sợ đến mức nước mắt gần như sắp rơi xuống.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tay chân nàng luống cuống, đứng yên một lúc lâu, trong đầu đột nhiên xuất hiện —

Đúng rồi, tivi!

Nếu có phát sinh việc gì lớn, chắc chắn tin tức sẽ cập nhật!

Nghĩ đến đây, Tĩnh Vân lập tức chạy vội về nhà, run run bật tivi. Nàng nước mắt rưng rưng, ngồi trên sofa, bàn tay nhỏ bé run run ấn mạnh cái điều

khởi từ xa.

Làm ơn, làm ơn, đừng để A Chấn gặp chuyện gì không may!

Làm ơn, làm ơn, đừng có tin nào về cảnh sát bị thương!

Nàng ngồi trên sofa, mặt trắng bệch, tay run run, một kênh rồi chuyển một kênh, hết sợ nhìn phải tin liên quan, lại sợ đến mình bỏ sót tin tức.

Nàng nhanh chóng xem qua tin tức một lần, rồi lại nhìn lại tin tức đó từ đầu thêm lần nữa, nhìn cả trên màn hình ti vi lẫn trên tờ báo, tất cả đều đọc kỹ càng, nàng sợ mình bỏ sót qua tin quan trọng.

Kim đồng hồ lại dịch một vòng nữa, một giờ trôi qua.

Tâm tình nàng bất an, nhìn tin tức suốt một giờ. Tuy trên tivi không có tin nào về cảnh sát hay thành viên đội Phi Ưng bị thương, nhưng thế lại càng làm lòng nàng thêm lo.

Nếu có việc nghiêm trọng mà cảnh sát muốn phong tỏa tin tức thì làm sao giờ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng càng lúc càng khủng hoảng, càng lúc càng lo âu, những khả năng Giang Chấn gặp điều ngoài ý muốn thay nhau hiện lên trong đầu nàng.

Nàng rất muốn gọi điện tới văn phòng đội Phi Ưng hỏi một chút nhưng lại phát hiện ra mình không biết số, thậm chí ngay số điện thoại của hắn, nàng cũng không biết tí nào.

Thay đổi phương án, Tĩnh Vân gọi điện thoại tới nhà Phụng Đình, nhưng điện thoại lại không có người nào nghe cả. Nàng lại quay số di động chị cả, nhưng đáp lại nàng vẫn thế –

Xin lỗi, thuê bao này hiện giờ không liên lạc được.

Sau khi nàng nghe câu nói máy trả lời, nước mắt nhanh chóng tràn mi.

Nàng treo điện thoại lên, vừa lấy mu bàn tay lau nước mắt vừa tự nói với mình, A Chấn chắc chắn sẽ không có việc gì.

Nhưng mà không quá hai giây, cái đầu nhỏ lại miên man suy nghĩ, nhin không được nghĩ, nếu hắn không có việc gì thì phải sớm gọi điện thoại về nói với nàng chứ?

Hay là bị tai nạn xe?

Hay là giờ hắn đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện?

Hay tệ hơn nữa, người hắn đầy máu, đang nằm ở ven đường ven đường nào đó mà không có người nào thấy?

Tiếng đồng hồ trên tường điểm mười giờ, rốt cuộc Tĩnh Vân không thể chờ được nữa. Nàng lau nước mắt trên mặt, đứng dậy mặc áo khoác, cầm ví chuẩn bị đi ra ngoài, trực tiếp tới tổng bộ Phi Ưng tìm hắn.

Nhưng nàng vừa mới mở cửa ra thì lại thấy xe Giang Chấn đang chậm rãi tiến vào.

Tĩnh Vân đứng yên tại chỗ, tay nắm chặt cửa, nhìn trừng trừng vào cái xe đang chậm dừng lại, người trên xe bước xuống. Nàng không dám nháy mắt, chỉ sợ nếu mình nháy mắt thì Giang Chấn trước mắt sẽ biến mất.

Tay hắn, chân hắn, ngay cả đầu của hắn vẫn nguyên vẹn, hoàn toàn bình yên vô sự, không một chút sứt mẻ, không một chút bị thương.

Mặt nàng trắng bệch, hai mắt trừng hắn rồi thở một hơi dài nhẹ nhõm, đột nhiên chân như mềm nhũn ra.

Cảm tạ ông trời, hắn không có việc gì, hắn vẫn nguyên vẹn, một miếng da cũng không bị mất.

Đôi mắt đen cúi xuống nhìn người ở bên cạnh như đang muốn ra ngoài.

‘Em muốn ra ngoài?’ hắn hỏi.

‘Không, không có.....’ nàng hai chân mềm nhũn, nhìn hắn lướt qua mình, vào cửa, thay giày cởi áo khoác. Nàng cố gắng không để cho hai chân bần rùn của mình làm ngã sấp xuống, đi ra phía trước giúp hắn lấy áo khoác, có chút không hiểu hỏi: ‘Anh nói về ăn cơm chiều mà, sao lại trễ thế?’ Nghĩ đến bàn cơm đầy đồ ăn ngon, nàng hồ nhơ một tiếng. ‘A, đồ ăn lạnh hết rồi, để em đi hâm nóng giúp anh.’

‘Không cần.’ Giang Chấn thần sắc mệt mỏi, đi tới phòng ngủ, không quay đầu trả lời. ‘Trong đội có một số việc, tôi ăn ở văn phòng rồi.’

Nàng đang treo cái áo khoác mà toàn thân cứng đờ, đuổi theo đi tới bên hắn.

‘A Chấn, anh ăn rồi?’

‘Ừ.’ hấn lên tiếng, tay còn đang vuốt cái gáy túi giấy để trên bàn.

Tĩnh Vân há hốc mồm kinh ngạc.

Bao nhiêu cảm xúc, lo âu, nóng ruột, bất an, sợ hãi, uể oải, bất lực, đã tích lũy cả tối nay bộc phát ra hết!

‘Anh nói anh sẽ về ăn!’ nàng tức giận. ‘Nếu có việc, sao không gọi điện thoại về nói với em một tiếng? Để cho em ở nhà chờ, chờ mãi, anh có biết không, em lo lắng gần chết –’

Giang Chấn ngừ khí lạnh đạm.

‘Có gì mà lo lắng?’ hấn đi vào phòng tắm, cởi quần áo, lơ đãng cắt ngang lời của nàng. ‘Tổ Phi Ứng thành lập để ứng phó với mọi tình huống, tôi làm việc ở đó thì không có chuyện ngày nào cũng tan tầm đứng giờ đâu. Nếu có việc thì em có thể gọi điện tới văn phòng.’

Tĩnh Vân tức giận đến mức mọi thứ trước mắt đều hóa đen, nàng mang con đại hỏa theo hấn vào phòng tắm, nắm chặt tay. ‘Em không biết điện thoại của văn phòng chỗ anh.’ nàng cắn răng, gần từng tiếng trả lời. ‘Anh suốt từ đó tới giờ không cho em số điện thoại. Em có thể gọi cho ai đây?!’

Hấn khóa cửa phòng tắm, bật vòi hoa sen, để cho nước ấm mát cơ bắp căng thẳng.

Râm râm, trong tiếng nước, vang lên giọng của hấn.

‘Em có thể gọi tới tổng đài để hỏi.’

Tĩnh Vân cứng họng, trừng hấn nói không ra lời.

Đúng là nàng không nghĩ tới có thể gọi cho tổng đài để hỏi, nhưng mà đó là do nàng đang lo lắng! Người đàn ông này chẳng những không để ý đến những lo âu của mà còn từ đầu tới cuối, còn cố tình gây sự với những lời quan tâm của nàng.

Tĩnh Vân lại phát cáu lên.

‘Anh anh.....’ nàng tức giận dậm chân. ‘Quan trọng không phải là cái đó? Mà là, nếu anh không thể trở về sớm thì anh cũng phải gọi điện nói cho em một tiếng chứ!’

Giang Chấn gò đầu, liếc nhìn khuôn mặt hồng đang tức giận, không có chút kiên nhẫn nói: ‘Em nói đủ chưa? Tôi làm việc cả ngày rồi mà không thể im lặng để cho tôi tắm rửa một chút à?’

Mấy câu ngắn ngủn mà như một cái tát, tát mạnh vào mặt nàng. Mặt nàng trắng bệch ra, thở rút một hơi, muốn nén nước mắt vào trong, nhưng từng viên từng viên đã lăn xuống.

Thế này là thế nào?

Nàng ở nhà làm việc chăm chỉ, nàng muốn lấy lòng hấn, cố làm một bữa tối thật ngon miệng cho hấn ăn. Nhưng kết quả, hấn chẳng những về trễ, mà còn không gọi điện về báo cho nàng, về đến nhà thì đối mặt với câu hỏi của nàng không xin lỗi lấy một tiếng, thậm chí làm ra vẻ không thể chịu đựng nổi!

Kết hôn đã nhiều tháng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng khóc vì tức giận.

Đứng dưới vòi hoa sen, Giang Chấn chau mày rậm, nhanh chóng xả sạch đầu, rồi tắm rửa, không thèm liếc nàng thêm cái nào nữa.

Tĩnh Vân tức giận dậm chân, khuôn mặt đầy lệ hiện ngang bước ra khỏi phòng tắm, bước tới tủ đựng đồ, lấy cái túi xách màu hồng ra, đem quần áo, đồ đạc của mình vào.

Im lặng rồi đi?!

Được, hấn muốn im lặng, nàng sẽ cho hấn im lặng!

Nàng thờ phỉ lấy tay lau nước mắt, đem quần áo, kim khâu, búp bê vải, toàn bộ toàn đặt vào hành lý.

Không đến một lúc lâu sau, Giang Chấn tắm xong, đi ra khỏi phòng tắm. Hấn dùng khăn cuộn nửa thân dưới lại, rồi dùng cái khăn tắm lau khuôn mặt ẩm ướt. Đi vào phòng, hấn cũng đã nhận ra hành động của nàng, trong mắt hấn có chút ánh sáng, nhưng khuôn mặt tuấn tú lại không hề thay đổi biểu tình. Một câu hấn cũng không nói, chỉ lạnh lùng bước qua nàng, lấy quần áo trong tủ ra thay.

Nhìn thái độ bình tĩnh của hấn, khuôn mặt Tĩnh Vân hơi đỏ lên, trong lòng lại càng căm tức.

‘Em đi đây!’ nàng ngồi trên giường, đem hành lý xếp đầy chặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ra tiếng uy hiếp.

Giang Chấn vẫn không liếc nàng cái nào, coi như không nghe thấy, lấy túi giấy trên bàn ra, ngồi ở ghế đọc.

Nàng lại nổi lửa, dùng sức tha hành lý ra ngoài, vừa đi tới cửa phòng, nhin không được quay đầu liếc hần một cái, ra tiếng lặc lại.

‘Em đi đây!’

Vậy mà hần vẫn không quay đầu, tay lại lật thêm một tờ.

‘Em thật sự đi đây!’ nàng mở cửa, khuôn mặt đỏ ửng, la lớn.

Giang Chấn trước xưa vẫn như một, ngoảnh mặt làm ngơ với lời tuyên bố của nàng, mắt chuyên tâm nhìn vào tờ văn kiện trong tay.

Thật quá đáng!

Tĩnh Vân nổi giận đùng đùng, mang hành lý từ trong ra ngoài, dùng lực mạnh nhất, đóng sập cửa lại.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Ba giây sau, hần lại lật thêm tờ nữa, cửa phòng ngủ lại bị mở ra.

‘ Thối A Chấn! Em đi thật, đi thật đây!’ (Cam: *mài dao. Mài dao* Em muốn giết chị này, hừ!!)

Hần không đôi tư thế, không quay đầu, không mở miệng, đương nhiên lại càng không đứng dậy ngăn cản nàng.

Nhìn lại bóng dáng lạnh lùng đó, nước mắt nàng lại chảy xuống.

Rầm!

Cửa phòng ngủ đóng sầm lại thật mạnh.

Nàng mang hành lý đi, lau khô nước mắt trên mặt, thở phì hiên ngang bước khỏi cửa. Nàng gọi một cái taxi, rời khỏi nhà, tìm chị mình nương tựa.

‘ Cái gì?’

Phượng Đình to giọng hét.

Tĩnh Vân ngồi ở trên sô pha, không tự giác được lùi về sau mấy tấc.

‘Trốn nhà rồi đi?’ Phượng Đình không dám tin gắng hỏi, đôi mắt to nhìn trừng trừng. ‘Chỉ vì anh ta không gọi điện về cho em mà em chạy đến chỗ chị, em có làm hay không thể? Trốn nhà rồi đi! Em giống chị sao, nếu có người đi thì phải là anh ta chứ, sao em lại phải đi –’ (Cam: Chuẩn men!., chị ý đốt mừ!)

Vừa mới bước vào cửa nhà chị cả, Tĩnh Vân còn chưa kịp giải thích rõ ràng đã bị chị cả đón đầu trước, mắng cho nàng một trận, nàng thấy ủy khuất, nước mắt không nén được, rơi xuống.

Phượng Đình nhìn nàng lắc đầu mạnh.

‘Khóc cái gì mà khóc? Sao mà tôi có thể sinh ra một đứa em ngốc như vậy hờ trời?’

‘Chị, em không phải do chị sinh’ Tĩnh Vân khóc nghẹn, thút thít nói.

‘Đến giờ này rồi mà em còn tìm lỗi trong lời của chị hả?’ Phượng Đình hai tay chống vào eo, khuôn mặt điểm lệ nhỏ hần tràn đầy tức giận. ‘Nếu không phải em ngốc ngay lúc đầu đã để cho anh ta ăn sạch sẽ như vậy, người tốt hay xấu còn chưa biết, bụng đã to ra rồi.....’ (Cam: đùa, bà chị gì mà đánh đá thế, nở lòng nói em vậy, vậy mà bảo muội muội bảo bối, giỏi thì ra mắng A Chấn kia kìa)

Mắt thấy Tĩnh Vân khóc sụt sùi, vợ mình thì càng mắng càng hăng, Lệ Đại Công vừa dập điện thoại của Giang Chấn xuống, không nhin được lên tiếng, muốn cắt ngang.

‘Phượng Đình, được rồi, được rồi, đừng mắng nữa, mọi việc đã đến nước này thì cứ để cho Tĩnh Vân nghỉ ngơi trước đi đã.’

Không mở miệng thì không sao, vừa mở miệng một cái, “bà lớn” lại bùng bùng tức giận.

‘Anh còn dám nói à, tất cả là tại anh!’ Phượng Đình còn trở nên tức giận hơn, dùng đầu ngón trỏ, chỉ vào lồng ngực hần.

‘Tại anh đi kết nghĩa anh em với anh ta, hừ bạn tốt, nếu không phải tên đó ti bỉ, vô si thừa dịp em không chú ý, ăn mất em gái em cung của em thì... Hừ, thì muốn lấy em gái em nào có đơn giản như vậy! Được lắm, giờ anh ta lấy người ta về rồi, lại không biết quý trọng, để cho nó nửa đêm chạy tới đây!’

Lệ Đại Công không dám phản kháng để ngón trỏ của nàng dí mạnh vào ngực, ngoài miệng vẫn từ từ khuyên bảo.

‘Phượng Đình, đây là do Giang Chấn còn chưa quen thôi, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa ở lâu với người nào cả, khó tránh khỏi có chút vô ý. Bọn họ mới chỉ kết hôn được bốn tháng thôi mà, hãy cho anh ta một chút thời gian để thích ứng. Hơn nữa, làm gì có đôi vợ chồng nào lại không cãi nhau đâu—’

‘Cái gì? ‘mới’ bốn tháng á, phải ‘hơn’ bốn tháng rồi! Nếu anh ta muốn thời gian để thích thì cũng phải thông cảm cho đứa nhỏ em em đang mang một chút chứ?’ Phượng Đình mắng liên thanh, giận cá chém thớt đánh cả sang ông chồng vô tội của mình. ‘Đàn ông bọn anh đúng là cùng một giuộc mà, chưa lấy được người ta thì coi người ta như bảo vật, cưới được rồi thì vợ liền biến thành rom thành rạ, chẳng qua chỉ là gọi điện một cái về nhà báo bình an mà thôi, thế thì lãng phí bao nhiêu thời gian cơ chứ? Nó nguy hiểm tới tính mạng chắc? Một lần gọi điện thì quý lắm à?’

Nhìn thân hình anh rể to lớn thế kia lại bị chị mình đàn áp, sắp bị dồn tới chân tường, Tĩnh Vân ngồi trên sô pha, cầm lại cái túi vải, tự nhiên cảm thấy áy náy với anh rể.

Nhìn chị mình bộ dạng hung hãn, lại nhìn anh rể để chị tùy ý chỉ trích, tùy ý mắng mỏ, về mặt bất đắc dĩ, Tĩnh Vân cắn cắn môi hồng.

Thật ra — thật ra — anh rể nói cũng đúng, có đôi vợ chồng nào lại không cãi nhau? Nói tới cùng thì, có lẽ A Chấn phải cần thêm một chút thời gian nữa mới có thể thích ứng được cuộc sống gia đình—

Nàng xoay túi vải, giờ mới cảm thấy, bản thân quá nhút nhát để có thể nổi giận.

Hơn thế, nàng ngồi trên tắc xi mới được một lát mà đã bắt đầu cảm thấy có chút hồi hận.

Cuối cùng, thì nàng nghĩ — nàng — vẫn nên trở về

Sau khi hạ quyết tâm, Tĩnh Vân khịt mũi, lau sạch nước mắt. Nhìn con tức của chị mình đang xả vào thủ phạm, tuy trong lòng nàng cảm thấy áy náy với anh rể nhưng nàng vẫn không có can đảm đứng lên.

Nàng chỉ dám vụng trộm rời đi để anh rể có thể bảo toàn.

Lệ Đại Công dưới cơn mưa bom đạn công kích của vợ, vầy vẩy tay với Tĩnh Vân để cho nàng an tâm rời đi.

Tĩnh Vân vội vàng xách hành lý, lén lút chuồn ra cửa. Đi đến gần cửa, nàng không quên quay đầu, cúi đầu lòng tràn đầy hối lỗi giải thích với anh rể.

Lệ Đại Công lại khoát tay áo, ý bảo nàng đi mau. Đến lúc này nàng mới đi ra cửa, gọi tắc xi, đặt hành lý lên xe, nói địa chỉ cho tài xế.

Ánh trăng ở trên cao rọi đường cho nàng về nhà.

Trước cửa hiên, ánh đèn nhân nhật lan tỏa, nàng lấy chìa khóa mở cửa ra, không khí trong phòng khách u ám, trầm lắng.

Nàng kéo hành lý vào phòng khách, rồi mới nhẹ bước vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ cũng tối om, Giang Chấn đã đi ngủ, thân hình cao lớn nằm thẳng trên giường, không nhúc nhích.

Tất nhiên là hắn đang ngủ !

Tĩnh Vân chu cái miệng nhỏ, không chút hờn giận, cũng không hiểu được tại sao mình lại cảm thấy an tâm. Có lẽ là rời nhà đi, nàng không biết giờ nên dùng cái ngữ khí gì để nói với hắn.

Nàng tỉnh tỉnh vốn rất êm dịu, lại có tấm lòng khoan dung, chẳng qua là tại hắn về trễ với thái độ ác liệt mới làm cho nàng giận dữ đến mức rời nhà bỏ đi. Nhưng khi tỉnh táo lại, ngắm thân ảnh nàng yêu kia thì, ủy khuất trong lòng nàng cũng dần dần biến mất.

Nàng thờ dãi, đi vào phòng tắm tắm rửa, thay áo ngủ, rồi trở lại phòng ngủ, nằm đưa lưng về hắn trên giường.

Nhưng nàng vừa mới nằm xuống thì bàn tay người đàn ông phía sau đã đột ngột ôm nàng vào lòng.

Hóa ra, Giang Chấn chưa ngủ.

Sức nóng trong ngực hắn, áp sát vào tấm lưng lạnh như băng của nàng, hắn dùng đôi tay ấm áp đem nàng khóa chặt vào trong lồng ngực. Một giọt nước mắt ở khóe mắt nàng tràn ra, bàn tay nhỏ bé nằm lọt trong bàn tay to của hắn, để nhiệt độ cơ thể hắn từ từ làm ấm thân thể đã băng của nàng.

Thân mình dần dần trở nên ấm áp, nàng tựa vào trong lòng hắn, an tâm nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Trước khi để mình đi vào giấc ngủ, mắt nàng chạm tới cái đồng hồ báo thức trên đầu giường.

Lần này nàng trốn nhà rời đi, chỉ mất có hai giờ hai mươi lăm phút.

Lại một ngày nữa trôi qua, bụng của nàng cũng theo ngày mà dần lớn lên.

Trong lúc đó nàng và Giang Chấn vẫn duy trì quan hệ như trước. Nhưng bất an như một hạt giống đã nảy mầm trong lòng nàng, nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng ít.

Lần đó nàng rời nhà đi, lại ngoan ngoãn tự động trở về. Ngày hôm sau Giang Chấn cũng không hề nhắc đến, chỉ đưa số điện thoại đi động của hắn cho

nàng rồi coi như không có chuyện gì xảy ra cả, hẳn không hề đề cập tới chuyện tối qua.

Tĩnh Vân lấy kim khâu, thờ dài một hơi.

Anh rề nói, Giang Chấn cần thời gian để thích ứng. Biết vậy nên, nàng càng cố gắng chờ đợi, chờ để giúp hẳn thích ứng với cuộc sống hôn nhân hai người. Nàng cố gắng như vậy là muốn làm một người vợ đảm đang, một người vợ tốt của hẳn, nhưng dù cho nàng có làm như thế nào đi chăng nữa vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.....

Chẳng lẽ, nàng làm còn chưa đủ sao?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tĩnh Vân đột nhiên hoàn hồn, đặt búp bê vải xuống, vươn tay nhắc điện thoại.

‘Alô?’

‘Giang Chấn đây.’

‘Đã đến giờ rồi sao? Em đi lấy vài đồ ngay đây.’ nàng vội vàng ngừng đầu nhìn đồng hồ, xác định thời gian. Hôm nay nàng có hẹn với bác sĩ đi khám, Giang Chấn đã đồng ý xin phép nghỉ để đưa nàng đi.

Nàng cuống quýt nhặt đồng nhặt tây, bên kia đầu điện thoại Giang Chấn lại mở miệng.

‘Ồ đợi có việc, tôi phải đi, em tự gọi xe đi.’

Bàn tay nhỏ bé đang nhặt vội, bỗng dừng cứng lại.

Tự mình đi? Hẳn muốn nàng một mình tự đi khám?

‘Nhưng’ nàng ngập ngừng. ‘Bác sĩ nói, có việc muốn nói với anh.....’

‘Bảo ông ấy gọi điện cho tôi.’

‘Nhưng —’ nàng còn đang muốn nói, Giang Chấn đã dập điện thoại, micro không hề nghe thấy giọng nói trầm thấp của hẳn, chỉ có thanh âm đơn điệu tí tít.

Tĩnh Vân nhìn điện thoại trong tay, sững sốt một hồi lâu, chỉ cảm thấy muốn khóc.

1 giờ rưỡi.

Nàng hẹn bác sĩ hai giờ khám.

Nước mắt rung rung, nàng nhìn đồng hồ. Nàng cắn môi, ngay lúc này cũng không thể nhờ người khác đưa nàng đi khám được. Mờ mịt lại uể oải, nàng ngồi ở trên sofa, vài phút mới đứng dậy được, cầm túi lên, gọi tắc xi đi tới trước phòng khám.

Vào phòng khám khoa phụ sản, ngồi trên ghế, Tĩnh Vân vươn tay, nhẹ nhàng xoa bụng, chỉ cảm thấy vô cùng cô đơn.

Bên trong phòng khám, có vài phụ nữ có thai đang chờ được khám. Mỗi người phụ nữ bên cạnh đều có chồng đi cùng làm bạn, không ngừng hỏi han ân cần, chỉ có nàng là cô linh một mình một người.

Nàng càng nhìn càng hâm mộ, càng nhìn càng thương tâm, đau đớn trong lòng nảy lên, mắt mờ lệ.

Sợ bị người phát hiện ra, nàng nhanh chóng cúi đầu, lấy khăn lau lau lệ trên khóe mắt.

Trong lòng đau, dù xua thế nào cũng không đi.....

Hẳn rõ ràng đáp ứng rồi, đáp ứng cùng nàng đến khám thai.

Tĩnh Vân cắn môi, kiềm chế bi thương trong lòng. Đợi một lúc lâu sau, hộ sĩ cuối cùng cũng gọi đến tên nàng, nàng một mình đi vào phòng khám bệnh.

Trong lúc khám bệnh, nàng cố gắng làm bộ như không có việc gì, chỉ sợ bác sĩ lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng. Giờ nàng cảm thấy mình quá yếu ớt, chỉ sợ nếu nhận được những ánh mắt như vậy, thì nàng sẽ khóc rống lên mất.

Vất vả lắm nàng mới làm xong phần kiểm tra, nàng vừa đi ra khỏi phòng khám thì phía chân trời lại bắt đầu mưa to. Nàng thử gọi tắc xi, kiên nhẫn đứng chờ nhưng đợi mãi không được cái xe nào, mỗi xe đều sớm đã có khách.

Mưa càng lúc càng lớn, nàng phải đến một cái cửa hàng gần đó mua ô, tính đi xe bus về.

Nhưng dường như ông trời lại muốn đối nghịch với nàng, nàng vừa mới mua ô xong thì trời lại bắt đầu trở gió.

Trạm xe buýt cách đó đến vài trăm mét, nàng nắm chặt ô, cố gắng đi nhưng vẫn không ngăn được gió lạnh, mưa buốt. Đi một đoạn đường, không chỉ chân nàng ẩm, váy ẩm mà còn có túi cũng ướt, đôi chân vừa đau vừa xót, khó chịu cực kỳ.

Đột nhiên, một chiếc ô tô lao nhanh qua, bùn sinh bắn tung tóe, nàng né không kịp, bị hất hết vào người. Nàng sợ tới mức lao đảo rút lui, bàn tay nhỏ bé buông lỏng, túi rớt, cái ô cũng bị gió thổi bay.

Tĩnh Vân vuốt cái trán ướt đầm nước, chưa kịp hoàn hồn thở hổn hển.

Mưa vẫn rơi, nàng mờ mịt quay người lại, trên mặt, trên đầu đầy nước bùn, trên thân cũng bị nước bắn tung tóe, từng giọt từng giọt ngụy trên mặt nàng.

Cái ô sớm đã không biết bị thổi đi nơi nào, nàng cúi đầu, tìm kiếm túi vải, lại thấy nó đã bị rơi vào cái hồ đầy bùn, dây đeo tiểu Tĩnh Vân tự nàng làm cũng cô đơn nằm trong đồng bùn sinh, nhìn trông khô sớ, bị thối, đáng thương.

Nó cũng giống nàng.

Tĩnh Vân ngồi xồm xuống, nhặt cái túi vải cùng búp bê lên, bao nhiêu công sức cuối cùng lại hồng mắt. Nàng để cái móc treo vừa ẩm ướt vừa bẩn gất gao đặt vào ngực, không khỏi khóc thất thanh.

Một cái cô gái hảo tâm, nhìn thấy không đành lòng, chủ động đem ô cho nàng mượn, còn giúp nàng gọi tắc xi, lúc này trông nàng càng thêm khổ sở.

Một người xa lạ còn có thể đối tốt với nàng như vậy, thế Giang Chấn thì sao?

Lúc nàng cần hắn thì hắn đang ở nơi nào? Ngay cả một tài xế không biết tên, còn lo lắng nàng gặp mưa sẽ bị lạnh, thận trọng giúp đỡ nàng về nhà rồi còn nhắc nàng nhớ tắm bằng nước ấm.

Thế Giang Chấn thì sao? Hắn ở nơi nào?

Anh rẻ nói, Giang Chấn cần thời gian để thích ứng, vậy còn nàng? Nàng cũng không thể chịu nổi!

Nàng cố gắng làm một người vợ tốt, nhưng cho dù nàng có cố gắng đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không được Giang Chấn đáp lại. Với hắn mà nói, hình như nàng cũng chỉ là một đám đẹp mắt, ngẫu nhiên có thể giúp hắn làm ấm giường, là một người giúp hắn nấu cơm mà thôi.

Nàng khóc rất lâu rất lâu, tưởng chừng không dứt.

Từ trước tới nay, nàng vẫn nghĩ, chỉ cần nàng thương hắn là đủ rồi. Nhưng tới giờ thì nàng mới đột nhiên nhận ra, tình yêu đơn phương thật sự không đủ để chống đỡ cho một cuộc hôn nhân.

Trước khi gả cho Giang Chấn, nàng thật sự rất cao hứng, rất vui vẻ. Nhưng cho tới hôm nay, nàng lại cảm thấy, Giang Chấn chỉ xem nàng là một cái gong, một gánh nặng mà hắn phải chịu, phải gánh vác thôi.

Với hắn mà nói, tồn tại của nàng có ý nghĩa thế nào, chỉ như thế thôi sao?

Khóc đến mức con mắt phát đau, nàng mới bình tĩnh trở lại. Nàng thu dọn hành lý, giúp hắn làm một bữa tối thật ngon rồi mới lẳng lặng ngồi trên sofa, chờ Giang Chấn trở về.

Tối rồi, nàng bật đèn, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, hình ảnh những ngày bên hắn cứ hiện lên trước mắt, nước mắt lại dâng lên, nàng lại lau sạch.

Bây giờ, ngoài cửa có động tĩnh, động cơ xe trước đã tắt.

Nàng đứng dậy mở cửa, giúp hắn lấy áo khoác, đòi giúp đi trong nhà.

Nhìn đôi mắt khóc đến hồng kia, ngực Giang Chấn như có người kéo, có chút áy náy, nhưng cũng có chút căm tức chính mình. Hắn biết, người phụ nữ nhỏ bé này chắc chắn là vì hắn thất ước mà khổ sở.

Hắn cũng không nguyện ý thất tín, nhưng thân là tiểu phó đội trưởng đội phi ứng đặc vụ, chỉ cần nhất có tình huống phát sinh, hắn phải đi ngay tức khắc để xử lý, thật sự không có khả năng mỗi lần đều dẫn nàng đi khám.

‘Anh—’

‘Em—’

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng một lúc.

Nhìn sắc mặt tái nhợt, hai mắt sưng đỏ của tiểu thê tử, Giang Chấn mở miệng nói: ‘Em nói trước đi!’

Tĩnh Vân hít một hơi thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nhìn người đàn ông trước mắt, người mà nàng yêu, người mà nàng nguyện ý gả cho, cổ lấy dũng khí, nhẹ nhàng hỏi: ‘A Chấn, nếu lúc trước em không có mang thai, anh có lấy em không?’

Đôi mắt buồn của hắn hiện lên một tia tức giận.

‘Giờ em muốn cãi nhau sao?’

‘Không phải’ nàng co rúm lại nhưng vẫn kiên định nhìn hắn. ‘Em hỏi thật.’

Hắn mím môi không đáp.

Tình Vân cô hống nghẹn lại, kiên trì muốn nghe được đáp án, miễn cưỡng hỏi thêm lần nữa. ‘Nếu lúc trước em không có mang thai, anh có lấy em không?’

‘Không.’

Giọng nói của hắn thập phần cứng rắn, lãnh đạm, nói xong cũng không quay đầu lại, mặt không chút thay đổi đi thẳng vào phòng bếp.

Tình Vân nhìn bóng dáng lạnh lùng dần dần đi xa, sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa, thân mình không khỏi hơi hơi lung lay, choáng một cái.

Câu trả lời của hắn đơn giản mà sáng tỏ, nàng nghe được rõ.

Nhưng, bất quá, một tia hy vọng cuối cùng cũng đã bị diệt.

Nàng nắm chặt áo khoác của hắn để trong lòng ngực đang đau đớn, tưởng chừng như nửa ngày không nhúc nhích, chỉ có thể đứng lại một chỗ, chờ cho đau đớn lắng dần xuống.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng nàng cũng cử động.

Tay Tình Vân run run, mặc cái áo khoác của hắn lên cây treo, đem búp bê tân nương Tình Vân trên kệ tủ đặt vào trong ba lô, nàng sửa sang lại hành lý xoay người đi ra ngoài.

‘Em đi đây.’

Giang Chấn sẽ không quan tâm, nàng biết.

Nhưng, nàng vẫn cứ đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng nói ra những lời này, như là lời từ biệt.

Rồi nàng bức chính mình bước ra ngoài cửa, đi tới cái sân nhỏ, đi qua xe hắn. Từ những bước đầu tiên bước ra khỏi cửa, nước mắt nàng đã không ngừng rơi, không ngừng theo khóe mắt chảy xuống, giống như những giọt mưa, vẫn rơi. Vẫn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Giang Chấn ngồi ở trên bàn cơm, đồ ăn đã được sắp sẵn.

Vậy mà nàng vẫn chưa vào, phòng khách im lìm không một tiếng động. Lo lắng trong lòng như một con sâu từ từ bò lên lưng của hắn.

Không ứng phó được với nước mắt của nàng, hắn buộc mình ăn một chén cơm, cố gắng không ra ngoài nhìn nàng, hắn chỉ đơn giản nghĩ nàng khóc xong rồi tự nhiên sẽ ngoan ngoãn vào nhà. Nhưng cho tận đến khi hắn nuốt hết một chén cơm, thậm chí còn uống thêm một chén canh, mà thân hình nhỏ bé đó vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Giang Chấn ném bát vào bồn nước, không hiểu sao lại cảm thấy tức giận.

Nàng muốn hỏi, hắn hiểu được, nhưng hắn tuyệt không muốn trái lại với lương tâm. Hồi đó, bất quá hắn mới chỉ gặp qua nàng có vài lần, làm sao có thể muốn lấy nàng về nhà ngay được?

Không trả lời thế thì hắn nên trả lời như thế nào? Nói dối sao?

Âm thầm lắng một tiếng, hắn xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị đối mặt với cô vợ hay khóc, hay làm nũng kia. Nhưng ai biết được trong phòng khách lại trống rỗng, không có đến nửa nhân ảnh. Hắn nhú mào, lên tầng vào phòng ngủ coi, phát hiện bên trong cũng không có nàng.

Hơn nữa, túi hành lý màu hồng lần trước nàng mang theo để trốn khỏi nhà cũng không thấy đâu nữa.

‘Shit!’

Hắn mắng ra tiếng, sắc mặt u ám cầm lấy điện thoại, gọi cho Lê Đại Công.

‘Alô?’

‘Tôi, Giang Chấn đây, Tình Vân ra ngoài, tôi nghĩ có thể là cô ấy tới chỗ anh.’

‘Tôi biết, cô ấy vừa đến.’

‘Cô ấy có khỏe không?’ Giang Chấn cứng nhắc hỏi.

‘Khỏe, Phụng Đình đang nói chuyện với cô ấy.’ Lê Đại Công có chút bất đắc dĩ trả lời.

Nghe được nàng không có việc gì, hắn thoáng thở nhẹ ra, dựa vào bên cạnh bàn, nhức đầu, nhẹ nhàng bóp thái dương, giọng có chút mệt mỏi nói: ‘Thật có lỗi.’

‘Không sao.’ Lê Đại Công nhếch miệng. ‘Thế anh không muốn tới đón cô ấy sao?’

‘Không được, hôm nay tôi không có cách nào để đi khám thai cùng cô ấy, có lẽ giờ cô ấy nhìn thấy tôi vẫn rất tức giận, thôi thì chờ cho cô ấy hết giận sẽ tự trở về.’ (Camr Vào rừng mơ bắt con tướng bỏ à anh?)

‘Cũng được.’

‘Có việc gì thì gọi điện lại cho tôi.’

‘Ok.’

Xác định được Tình Vân bình yên vô sự, Giang Chấn gác điện thoại, xoay người đi vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa rồi sớm nằm yên trên giường, trong bóng đêm yên tĩnh, đôi mắt vẫn mở to, kiên nhẫn chờ.

Nhưng lần này dù hắn đã đợi cho tới hừng đông rồi nhưng Tình Vân vẫn không trở về.

Bình minh tới, hắn trong lòng tràn đầy khó chịu xuống giường, mặc đồng phục, đang chuẩn bị đi làm thì không ngờ phát hiện ra, đôi búp bê chú rể cô dâu trên tủ giấy bị thiếu mất một con.

Là con búp bê nữ.

Con búp bê nữ trong trang phục cô dâu đã biến mất giờ chỉ còn lại con búp bê nam trong bộ quần áo chú rể.

Hắn cứng người đứng yên một chỗ, nhìn vào chỗ trống rỗng bên cạnh búp bê chú rể.

Sau khi Tình Vân làm xong hai con búp bê thì đó vẫn mãi là chỗ của nó, không chỗ nào khác, hai con chưa từng bị tách riêng khỏi nhau. Cho dù nàng có đặt nó xuống trên bàn, đầu giường, hay tủ tivi thì búp bê cô dâu chú rể vẫn mãi đi có đôi có cặp.

Hắn nhìn chằm chằm vào búp bê nam cô đơn chiếc bóng. Vài giây sau đó, hắn trở về phòng khách, phòng ngủ tìm con búp bê nữ. Nhưng kể cả phòng tắm, phòng bếp, nhà ăn hắn đều đã xem qua, thậm chí còn quỳ rạp trên mặt đất xem nó có rơi xuống gầm bàn hay gầm giường không.

Thì vẫn không thấy con búp bê nữ!

Tình Vân đã mang nó theo, con búp bê có nụ cười đến đáng yêu, đến đáng yêu.

Sao nàng có thể nhẫn tâm mang nó đi?

Đề búp bê chú rể cô đơn ngồi trên tủ giấy, vẻ mặt bi thương nhìn hắn.

Sao nàng lại để lại một mình nó!

Giang Chấn mím môi, nhìn búp bê nam cô đơn đơn độc, chỉ cảm thấy tức giận vô cùng. Hắn duỗi tay ra, cầm búp bê lên, vạn phần khó chịu mang nó theo mình lên xe lái ra ngoài.

Lê Đại Công vừa mới ngồi vào ghế làm việc, móng còn nóng đã thấy bàn tốt của mình, vẻ mặt lạnh băng tiêu sái tiến vào.

‘Cô ấy không về.’

‘Tôi biết rồi.’ Lệ Đại Công cười khỏ. Sáng nay vừa mới bước ra khỏi cửa, Phụng Đình đã nói chuyện với hắn.

Giang Chấn trừng hắn, một lúc lâu sau mới ném lại một câu.

‘Hôm nay tôi với cậu cùng về.’ Nói xong, hắn xoay người bước ra ngoài.

Lệ Đại Công âm thầm thở dài.

Cho dù Giang Chấn muốn cùng hắn về đón Tĩnh Vân thì cũng phải để Phụng Đình thả người mới đón được a!

Đêm hôm qua, chị em họ thức trắng đêm để nói chuyện, đến lúc hắn ngủ rồi mà các nàng vẫn còn tán gẫu không dứt. Hai phụ nữ nằm lẩm bẩm oán giận, tự nhiên không cần thận để hắn nghe được, nhưng phần lớn họ nói về Giang Chấn.

Sáng hôm nay ngồi nói chuyện cùng nhau, hắn để ý sắc mặt Phụng Đình, nghe ý tứ trong lời nói liền hiểu được sự tình lần này thực không đơn giản như vậy.

Lệ Đại Công âm thầm lắc đầu, đoán người anh em tốt của hắn lần này nhất định sẽ dính phải đau khổ. Hắn lại thở dài một hơi, nhìn cái điện thoại đang kêu lên trên bàn, lấy lại tinh thần nghe điện, bắt đầu làm việc.

Ngày hôm nay, thời gian đặc biệt trôi qua mau.

Cả ngày hôm nay Giang Chấn đều bày ra vẻ mặt sinh khí, cả người toát ra mùi nguy hiểm làm các anh em trong đội chạy xa khỏi hắn. Tội phạm bị hắn hỏi thì chỉ trong vòng thời gian kỉ lục đã khóc rống lên, nước mắt giàn dụa khai hết hành vi phạm tội ra. (Cam *dựng tóc gáy* =))

5 giờ rưỡi, bọn họ khó về được đúng giờ.

Hai người đều tự lên xe của mình, từng người một trở lại Lệ gia.

Quả nhiên như Lệ Đại Công dự liệu, bọn họ vừa mới ngừng xe thì Phụng Đình đã chờ ở cửa.

‘Anh ta tới làm gì?’ nàng chớp mắt, chất vấn chồng.

‘Tôi tới đón Tĩnh Vân.’ Giang Chấn nghiêm túc nói.

‘Tĩnh Vân không có ở đây.’ nàng khoanh hai tay trước ngực, héch cái mũi, liếc mắt với chồng một cái, nhìn xem hắn có dám vạch trần nàng hay không.

Biết tính tình vợ, cũng hiểu được lần này là Giang Chấn làm sai, Lệ Đại Công đành phải hy sinh người anh em, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thối lui sang một bên.

‘Cô ấy là vợ tôi.’ Giang Chấn kiểm chế mình, nói ra một câu lạnh lẽo, sắc nhọn như dao. ‘Cô ấy không thể mỗi lần tức giận lại trốn sang nhà người khác được —’

‘Tôi là chị của cô ấy, không phải người khác! Anh tức cái gì mà tức? Dù sao, anh cũng chỉ xem nó như món đồ trang bị đa năng thôi mà —’

‘Cho dù là trang bị đa năng thì đây cũng là trang bị đa năng của nhà tôi!’ Giang Chấn nổi trận lôi đình cắt ngang lời nàng.

‘Đấy nhá đấy nhá, chỉ là đồ đa năng thôi, làm mất cũng chả sao, đúng không? Vậy anh đi mua một cái khác đi, hay theo như anh nói ý, nha, đúng rồi, đi xin một cái khác là được, đúng chứ? Hừ!’

‘Tránh ra!’

Con tức dâng lên, hắn không muốn lại cùng nàng tranh cãi. Hắn bước lên phía trước như muốn bức người đàn bà chanh chua này tránh ra, trực tiếp đi vào tìm Tĩnh Vân.

‘A a, giờ thì sao?’ Phụng Đình thấy thế, cũng không lui, chỉ chớp mắt, chu cái mỏ nhọn lợi hại ra nói. ‘Thế nào, chẳng lẽ đường đường là đội phó đội Phi ưng đặc vụ mà muốn trái pháp luật xông vào nhà dân sao?’

Giang Chấn tức giận đến mức gân xanh trên trán nổi lên.

Hắn nắm chặt quyền, thấp giọng nói.

‘Tránh ra!’

‘Còn lâu tôi mới tránh!’ Phụng Đình cứng rắn ôm lấy cánh tay chồng, tiếp tục lớn tiếng ồn ào. ‘Anh có giỏi thì đẩy tôi ra ngay trước mặt đội trưởng của anh đi!’

Biết rõ Giang Chấn sẽ không đánh phụ nữ, nhưng là nhìn thấy tình hình căng go, Lệ Đại Công khó xử, chỉ có thể một bên bảo vệ vợ, một bên mở miệng khuyên can người anh em thân thiết.

‘Giang Chấn, tôi xem hôm nay cho dù—’

‘Cái gì mà hôm nay cho dù?’ Phương Đình càng thêm to giọng. ‘Tôi nói cho anh biết, em gái tôi không muốn gặp anh, hôm nay anh đừng nghĩ sẽ được gặp, ngày mai cũng không, sau này lại càng không! Đừng nói tôi chưa cho anh cơ hội, mấy tháng qua, chính là anh không biết đường mà giữ lấy cơ hội, không biết đường mà quý trọng thôi, tôi khổ khổ sở sở mới nuôi lớn được em gái, nó được như vậy không phải để đến nhà người ta làm đồ trang bị đa năng!’

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Giang Chấn tức giận đến mức muốn động thủ bóp chết một người đàn bà.

‘Cô—’

‘Thế nào? Tôi có nói sai sao?’

Mắt thấy sắc mặt bạn tốt xấu đi, Lê Đại Công vội vàng đem vợ kéo ra sau, còn dùng thân thủ ép bạn tốt ở trong ngực.

‘A Chấn, cậu bình tĩnh một chút; Phương Đình, em đừng nói nữa.’

‘Em cứ muốn nói đấy, anh mà muốn giúp anh ta thì—’

Nàng nói còn chưa nói xong, đã chợt nghe thấy điện thoại di động để trên hông của hai người đàn ông cùng vang lên. Cùng một lúc, theo phản xạ bọn họ nghe điện thoại, nàng lập tức ngậm miệng.

Quả nhiên, cuộc gọi đó là do tổng bộ của tổ phi ứng gọi tới.

Hai nam nhân liếc nhau một cái, Giang Chấn cắn răng, biết nhiệm vụ lần này không thể bỏ, đành phải trừng Phương Đình, cắn răng làm theo mệnh lệnh: ‘Tôi đi một lúc rồi sẽ về gặp cô ấy!’

Nói xong, hắn quay đầu bước đi.

Lê Đại Công bóp cái miệng nhỏ nhắn của vợ, không cho nàng lại nói nữa, rồi trấn an nàng, ‘Tốt lắm, đừng tức giận, có việc gấp, một tên tội phạm nguy hiểm vượt ngục, có khi bọn anh phải làm việc đến vài ngày, em biết cách liên lạc với anh rồi chứ, hử?’

Nàng bắt mồm nhịu mảy, rồi mới lại thả lỏng ra, gật gật đầu.

Lê Đại Công thấy thế, mới nói lỏng tay.

Phương Đình kéo cổ hắn xuống, theo lệ thường, ấn môi hôn hắn, ôn nhu nhẹ nhàng. ‘Cẩn thận một chút, đừng để bị thương.’

‘Ừ.’ hắn lên tiếng, lại hôn nàng một cái rồi mới xoay người lên xe.

Phương Đình vẫy vẫy tay với chồng, sắp chia tay lại thấy bóng dáng cái xe của Giang Chấn ở xa. Nhớ đến câu mệnh lệnh của hắn, nàng bỗng cảm thấy một trận hòa đại.

‘Muốn gặp em gái tôi sao? Hừ, đừng mơ tưởng!’

Nàng xoay gót chân, bước vào cửa, lên tầng mở cửa phòng cho khách ra, quả nhiên thấy cô em gái của mình đang ngồi trước cửa sổ, si ngốc nhìn xe Giang Chấn đã đi xa.

‘Đừng nhìn nữa, sớm đi xa rồi.’ Nàng cầm cái túi hành lý màu hồng lên, nhét búp bê vải, kim khâu, quần áo vào. ‘Mau, cầm bàn chải đánh răng, khăn mặt của em trong phòng tắm lại đây.’

Tĩnh Vân ngoan ngoãn đi lấy bàn chải đánh răng, khăn mặt, trở về phòng cho khách thì phát hiện ra chị mình đã sắp xếp xong hành lý cho nàng.

‘Chị cả, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? Chúng ta phải về nhà à?’

‘Không, chỉ là chuyện công việc của bọn họ thôi, chúng ta cũng không phải về nhà.’

‘Thế, thế—thế giờ……’

‘Em ở lại đây, hắn mà rảnh, nhất định sẽ đến làm loạn. Cái gì mà kêu ‘Tôi đi một lúc sẽ về gặp cô ấy’ chứ? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy đã được gặp em, hừ hừ, hắn nghĩ đến là đẹp a!’

Phương Đình mười phần khí thế mắng, một tay cầm hành lý, một tay kéo em gái đi ra ngoài.

Tĩnh Vân không dám phản kháng, chỉ có thể tùy ý để chị cả cứng rắn kéo nàng đi. Trong lòng nàng hoảng loạn, đi được một đoạn đường, mới dám mở miệng, giọng nhỏ nhỏ hỏi: ‘Chị, chị cả, chị—chị muốn dẫn em đi đâu vậy?’

Hai tuần sau, án kiện trong tay Giang Chấn, tạm thời ngưng lại.

Nàng vẫn không trở về, không liên lạc với hắn, dù là cuộc nói chuyện điện thoại hay một cái tin nhắn ngắn ngủi cũng không hề có, hoàn toàn bất vô âm tín.

Hắn từng thử hỏi qua Lê Đại Công.

‘ Cô ấy ở đâu vậy?’

‘ Không biết. ’ Sắc mặt Lê Đại Công không thay đổi trả lời.

‘ Không biết hay là không thể nói?’ hắn chớp mắt, nén giận hỏi lại.

Lê Đại Công ngừng ba giây, mới cười khổ mở miệng: ‘ Không thể nói. ’

Từ đây trở đi, Giang Chấn không hỏi lại người bạn tốt thêm nữa.

Sau hai tuần làm việc, hắn chỉ cảm thấy người vô cùng mệt mỏi lại cộng thêm cả phần nộ nữa nên cảm xúc sớm tích lũy đến mức sắp bùng nổ cả sang người bên cạnh.

Hắn không thể ở trong nhà, không thể nghỉ trong gian phòng đó. Từ trong ra ngoài, tất cả bài trí nơi nơi đều lưu lại dấu vết của Tĩnh Vân, nàng làm vài trùm cho sofa, làm gối ôm, làm rế lót chén bằng đấng ten, còn có vô số búp bê vải nữa, nhưng trong đó lại thiếu duy nhất búp bê tiểu Tĩnh Vân trong trang phục cô dâu, trên tủ tivi chỉ tro lại có tiểu Giang Chấn, cô đơn ngồi một chỗ.

Ngay cả ở trên bàn ăn, bình hoa vẫn còn lưu lại hoa nàng cắm.

Giờ thì hoa đã héo rũ mà vẫn không thấy bóng dáng Tĩnh Vân đâu.

Hắn không tới Lê gia nữa vì hắn biết Phụng Đình chắc chắn sẽ không hé nửa miệng còn Lê Đại Công thì lo với vợ nên cũng sẽ giữ bí mật với hắn.

Không có lựa chọn nào khác, hắn sử dụng mạng lưới của tổ tình báo đặc vụ trong thời gian ngắn nhất đã tra ra nơi ở của Tĩnh Vân –

Nàng dưới sự an bài của Phụng Đình, hai tuần đó đã rời tới Đài Bắc, tạm thời tránh trung tâm thành phố ra, đến một thị trấn nhỏ trồng hoa để ở.

Giang Chấn kiệt lực kiểm chế muốn vọt tới Lê gia, bóp chết Phụng Đình vì xúc động. Nhưng hắn không làm thế, hắn khởi động xe, lái xe trong đêm rời khỏi nhà đi lòng vòng, vẫn đang nóng lòng vì đến giờ mà vẫn chưa tìm được cô vợ nhỏ.

Lái xe tới thị trấn nhỏ thì sắc trời đã sáng.

Đây một trấn nhỏ bình thường, nắng đẹp, là nơi trồng hoa cỏ, kinh doanh hoa là chính. Từ ngoài nhìn vào có thấy được một mảng lớn toàn hoa cúc, ngọn đèn trong đêm mãi không tắt, mọi người vận chuyển hoa cỏ, xe tải ngừng lại cho máy bơm tưới nước, không khí bên trong thoang thoảng hương hoa tự nhiên, làm cho người ta cảm thấy tươi tỉnh, dễ chịu.

Đối với cảnh đẹp như vậy mà Giang Chấn lại coi không thấy.

Hắn lái xe thẳng tới cảnh cục phía trước, nhanh chóng xuống xe, bước vào cảnh cục.

Thị trấn nhỏ nên cửa của cảnh cục cũng không lớn, qua cửa đã nhìn thấy rõ nhân viên cảnh sát, vừa thấy đến hắn có huy hiệu cảnh sát, biết được đó là người có cấp cao, hắn lập tức đứng lên nhắc tay chào theo nghi lễ.

‘ Cục trưởng của các anh ở đâu vậy?’

‘ Trên tầng. ’ Cảnh sát viên ngoan ngoãn trả lời, nhìn theo Giang Chấn đi lên tầng hai.

Kiến trúc ở tầng hai được làm để có thể hứng nắng, độ ẩm bên trong cũng dần dần tăng lên. Nhưng nhiệt độ có cao thì không khí vẫn rất thoải mái, hai người đàn ông cao lớn dựa vào cái ghế cạnh bàn, một người uống trà, một người ăn hạt dưa nói chuyện phiếm.

‘ Ai là phân cục trưởng?’ Giang Chấn hỏi.

Một người đàn ông gò má cao, da sạm, chậm rãi nhấc tay, nhưng không quay đầu, miệng vẫn cắn hạt dưa.

‘ Tôi muốn tìm người. ’ Giang Chấn lãnh lũng mở miệng, ánh mắt lạnh như băng trừng đối phương.

Người đàn ông kia chậm rãi xoay người, vừa nhìn thấy hắn thì khuôn mặt ngăm đen chậm rãi nổi lên một nụ cười kì quái.

‘ A, là Giang Chấn nha, hoan nghênh hoan nghênh a!’ miệng hắn nhếch lên cười. ‘ Anh còn nhớ rõ tôi chứ? Tôi là Trần Chí Minh nè, cùng học với anh ở trường cảnh sát. ’

Một người đàn ông khác, mặc đồng phục phòng chữa cháy, uống voi chén trà trong tay xong mới xoay người theo, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười không

có chút ý tốt nào, như là đã sớm dự đoán được Giang Chấn sẽ tìm tới cửa.

‘Ờ, đây không phải là tiểu phó đội trưởng đội Phi Ưng đặc vụ lưng lầy nổi danh đó sao?’ Thành Đại Nghiệp dựa lưng vào chiếc ghế, cắn hạt dưa cho vào miệng, xấu xa cười. ‘Xin hỏi, đội phó Giang đại giá quang lâm tới thị trấn nhỏ này của chúng tôi, muốn tìm người nào thế?’ (Có một truyện kể về mấy anh này nha, Phản Nghịch thì phải, ai edit gọi Cam hóng nhé)

Nhận ra hai người đàn ông trước mắt này là ‘lão bằng hữu’, sắc mặt Giang Chấn trầm xuống, càng lúc càng xanh mét.

Hai người đàn ông này xác thực là bạn học trường cảnh sát của hắn. Trần Chí Minh cùng khóa, hắn cũng quen biết sơ sơ, chắc chắn sẽ giúp hắn tìm người.

Nhưng kém hắn mấy khóa là Thành Đại Nghiệp thì chưa chắc. Ở trường cảnh sát, ai cũng có tâm huyết, chí hướng, giờ hắn đã quên mất nguyên nhân động thủ với mấy học đệ này rồi, chỉ nhớ rõ lúc đó hai người từng có xung đột vài thứ.

Vì Tình Vân, Giang Chấn đè nén cơn tức, trầm giọng mở miệng.

‘Lâm Tình Vân.’

‘Lâm Tình Vân? Ai a? Là thế nào với anh thế?’

‘Vợ của tôi.’ Hắn sắc mặt khó coi trả lời.

Trần Chí Minh gật gật đầu, thông minh không tiếp tục truy vấn. Nhưng Thành Đại Nghiệp bên cạnh lại lập tức nắm chắc cơ hội, cố ý giả bộ kinh ngạc.

‘Là anh nói, anh không biết vợ mình ở đâu sao?’ Hắn xướng cao giọng lên, muốn lời nói của hắn có thể truyền khắp các phòng. ‘Ý là vợ anh bỏ anh à?’ Hắn nói xong lập tức cười ha ha.

Giang Chấn lạnh lùng nhìn hắn, nếu không phải vì nóng lòng tìm Tình Vân thì khẳng định hắn sẽ giải quyết tên dê con này rồi. Hắn quay đầu, nhìn Trần Chí Minh.

‘Trần Chí Minh, anh có biết cô ấy đang ở đâu không?’ Hắn xác định trăm phần trăm là Tình Vân trọ ở thị trấn nhỏ này.

Trần Chí Minh đang định mở miệng thì Thành Đại Nghiệp đã tiến sát lại, cánh tay vung lên, dúi đầu Trần Chí Minh xuống, kiên trì giữ lực mạnh, lên giọng nói.

‘Đợi chút, đợi chút, tôi chờ hôm nay đã lâu lắm rồi.’ Về mặt hắn đều giả, nhú mày cười. ‘Giang học trưởng, Giang phó đội trưởng, đến đây, anh mở miệng cầu tôi đi! Tôi là đội trưởng ở cái phòng chữa cháy này, đây coi như là địa bàn của tôi, chỉ cần anh cầu xin tôi, tôi sẽ nói cho anh biết vợ anh đang ở nơi nào.’

Giang Chấn xiết chặt nắm tay, lạnh lùng trừng Thành Đại Nghiệp, nhìn ra người này muốn quấy rối hắn, ngăn cản hắn đi tìm người.

Muốn hắn cầu người sao?!

Đừng có mơ!

Nháy mắt hắn đã quay đầu bước đi, một mình ra khỏi cánh cụt, quyết định sẽ từ từ hỏi, sớm hay muộn cũng có thể biết được nơi ở của Tình Vân.

Trong cái trấn nhỏ yên bình này nơi nơi đều lưu lại “dấu vết” của nàng!

Một số học sinh tiểu học đội cái mũ nôi màu vệt quất, lưng đeo túi sách, vui vẻ tới trường. Trên mỗi cái túi sách đều đeo một chú gấu bông tinh xảo. Những con gấu bông đó đều rất xinh đẹp, và giống chủ nó y như đúc.

Trên bàn của cửa hàng tạp hoá còn bày ra nhiều mảnh vải in hoa, bên cạnh đó còn trang trí bằng đăng ten.

Bên dưới tán cây đa, đám người già tụ tập lại nói chuyện phiếm, mỗi người một ly trà và trước mặt mỗi người đều là cái lót chén làm bằng vải lam.

Một thiếu phụ trẻ đẩy xe trẻ con đi qua. Trong lòng đứa trẻ cũng ôm một con gấu bông đáng yêu.

Giang Chấn lần theo “manh mối” đó tìm đường đi. Đúng lúc hắn chuẩn bị đi lại gần một cô gái ngồi trên xe máy, mở miệng định hỏi bà lão ngồi sau sắp xuống xe thì phía sau bỗng dung truyền đến một tiếng loa lớn.

Một chiếc xe cứu hỏa sắc hồng, không biết từ khi nào, đã đi tới phía sau hắn. Nhìn xuyên qua cửa kính có thể thấy được môi Thành Đại Nghiệp đang nhếch lên với nụ cười xấu xa.

‘Tiểu Uyển, người đàn ông này tới tìm Tình Vân đấy!’ Tiếng nói từ cái loa khuếch đại truyền ra, vang chói tai, làm cho tất cả mọi người trên phố, đều quay đầu ra, vênh tai lên nghe.

Nghe thấy người Giang Chấn muốn tìm là Tình Vân, cô gái đột nhiên mặt biến sắc, hoả tốc leo lên xe máy, bỏ chạy cứ như người đàn ông trước mắt

đang mang một căn bệnh đáng sợ vậy.

Không chỉ cô gái trẻ tuổi đó có thái độ khác thường mà cả người trên đường nghiêm túc hay vui vẻ đều bắt đầu quay ra nói chuyện, thì thầm to nhỏ với nhau.

Giang Chấn cắn chặt răng, nắm chặt tay lại cũng không quay đầu, đi thẳng về phía trước.

Xe cứu hỏa đi với tốc độ chậm nhất, theo sát hấn, giọng của Thành Đại Nghiệp liên tục khuếch đại lên truyền qua loa.

‘Cảnh cáo trốn thuế, cảnh cáo trốn thuế. Lâm Tĩnh Vân, chồng của cô tới tìm cô đây! Cảnh cáo trốn thuế, cảnh cáo trốn thuế. Nếu cô muốn cùng hấn trở về, thì đi ra; nếu không muốn cùng hấn trở về thì nhanh chóng trốn đi a!’ Thành Đại Nghiệp miễn cưỡng ngồi ở trên xe, lấy Microphone lớn tiếng kêu gọi.

Giang Chấn âm thầm mắng vài câu.

Đáng chết, người này căn bản không phải phải giúp hấn, mà là cản trở hấn! Tĩnh Vân nếu bằng lòng gặp hấn thì đã sớm tự động về Đài Bắc. Nàng ở nơi này hai tuần đã có nghĩa là nàng không muốn trở về, nếu nàng mà nghe được nội dung câu nói qua cái loa kia, biết được hấn đến đây thì khẳng định nàng sẽ chạy thoát xa.

Thành Đại Nghiệp tặc hạo không ngừng làm điều xấu, hấn đòi khẩu khí ‘lấy nhu chế cương’, dùng những ngôn từ thâm tình chân thành làm cho người nghe muốn nổi cả da gà mà nói.

‘Tĩnh Vân, cô mau ra đây đi, chồng cô rất nhớ cô nha, nhớ đến mức không thể ăn, không thể ngủ, vừa rồi còn khóc trong cánh cúc đây!’ hấn càng nói càng vui vẻ, sung sướng cực kì. ‘Cô biết không? Hấn khóc y như một đứa trẻ con vậy, miệng còn không ngừng kêu tên cô, nói không thể mất cô, không thể không có cô nha!’

Người qua đường đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được, tầm mắt hướng thẳng sang người đàn ông to cao vẻ mặt nghiêm nghị kia, khó có thể tưởng được hấn vì nhớ vợ, nghĩ đến vợ mà khóc ra nước mắt.

Âm thanh khuếch đại qua loa lại lần nữa truyền đến giọng nói thân thiết của Thành Đại Nghiệp.

‘Giang học trưởng, anh có cần khăn giấy không? Mau lấy mà lau hết lệ trên khóe mắt đi!’

Trong lòng Giang Chấn, lửa giận bốc hơi ngàn ngạt như thể hấn muốn dùng răng nanh cắn xé cái gì đó vậy. Hấn siết chặt nắm tay, nhẫn nại với sự trêu chọc của Thành Đại Nghiệp, từng bước từng bước đi về phía trước, cố gắng tìm Tĩnh Vân, trong lòng âm thầm mắng, nếu giờ phút này trên tay có thương, hấn chắc chắn sẽ xoay người, một thương cắt lìa đầu tên kia!

Tiếng loa lớn lại truyền ra tiếng hát khó nghe tới cực điểm

‘Đài Loan hòn đảo quý, là nơi vạn vật phong phú chấn hưng, xã hội phát triển.’ Thành Đại Nghiệp bắt đầu xướng lên cảnh giáo ca (Bài hát dùng trong trường cảnh sát), hấn dùng tiếng nói khó nghe nhất, xướng mấy bài hát liền, cho học trưởng thưởng thức.

Tiếng hát đáng sợ, cuối cùng cũng làm cho sự phẫn nộ của Giang Chấn bùng nổ!

Hấn đứng yên một chỗ, xoay người lại nhìn cái xe cứu hỏa rít gào ra tiếng.

‘Con mẹ nó, cậu còn ẻo là tới mức giữ khư khư cái khăn tay của đàn bà cơ mà!’ (Anh Đại Nghiệp si tình lắm, cầm khăn tay của chị Hường Nhu bao năm a! Đọc phản nghị để biết thêm chi tiết)

Lời vừa nói ra, Thành Đại Nghiệp mặt tươi cười liền cứng ngắc ba giây. Rồi, da mặt như dầy ra, mình đồng da sắt hấn hít sâu một hơi, tựa đầu vào cửa kính, dùng âm lượng lớn nhất rống to qua Microphone.

‘Thế thì làm sao? Đó chính là vì tôi yêu vợ tôi a!’

Hai bên đường quanh ngã tư, trận võ mồm này đúng là trò hay cho hàng xóm láng giềng xem, họ nghe thấy thông báo lớn mật của Thành Đại Nghiệp người thì cười to, người thì huýt sáo, còn có người vỗ tay đôm đốp.

‘Đúng, nói đúng a!’

‘Không hổ là tiểu đội trưởng phòng cháy của trấn chúng ta.’

‘Hường Nhu không gả làm người a!’

Nhìn mọi người cổ động như vậy, Thành Đại Nghiệp lại mừng rỡ hướng mọi người vẫy tay, không ngừng hô: ‘Tiểu Nhu, anh yêu em! Anh tuyệt đối sẽ không để em mang bầu mà rồi nhà trốn đi đâu!’ (Anh sút thẳng vào mặt anh GC rồi đấy, em khâm phục khâm phục!)

Mọi người nghe vậy thì đều bật cười, duy chỉ có Giang Chấn đứng trước xe cứu hỏa, sắc mặt xanh mét khó coi.

Hấn siết chặt nắm tay, đang tính hủy cái cửa xe cứu hỏa kia rồi lôi tên Thành Đại Nghiệp chết tiệt kia ra, dần cho một trận thì nhìn thấy phía trước cách

đó không xa có căn nhà nhỏ, bên cạnh cửa còn hé ra một cái đầu, đôi mắt to, đen láy chớp chớp, cẩn thận nghe ngóng bên ngoài, đúng lúc lại bắt gặp ánh mắt của hắn.

Là Tình Vân!

Nháy mắt, Giang Chấn đã quên luôn Thành Đại Nghiệp.

Hắn không ngừng chạy như điên, dùng hết tốc độ chạy về phía nhà cao tầng.

Tình Vân thấy Giang Chấn, sợ tới mức lùi về trong phòng. Nàng nhìn chung quanh, bởi vì khẩn trương quá độ nên nhất thời không tìm được nơi có thể trốn. Huống chi, hắn am hiểu nhất, chính là rượt bắt, nếu ở lại trong phòng, thì chẳng cần phí bao nhiêu sức hắn đã có thể tóm được nàng.

Dưới tình thế cấp bách, nàng đành phải xuyên qua phòng, chạy ra cửa sau.

Hướng đằng sau nhà dẫn thẳng tới ruộng hoa rộng mênh mông, Tình Vân theo con đường nhỏ, liều mình chạy về phía trước. Nàng không dám quay đầu, chỉ có thể dùng hết khí lực chạy đi như thể phía sau có quỷ đuổi vậy.

Tiếng bước chân càng lúc lại càng gần.

Giang Chấn sắp đuổi kịp tới đây! Hắn muốn bắt được nàng ! Hắn hắn hắn hắn hắn hắn.

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, sợ tới mức cước bộ như điên, thiếu chút nữa là ngã xuống ruộng hoa rồi.

Đằng sau truyền tới tiếng rống giận.

‘Em đang mang thai còn chạy cái gì mà chạy?!’ Giang Chấn trắng mặt quát to, thấy nàng suýt ngã vào ruộng hoa mà tim hắn như ngừng đập. ‘Không được chạy! Đứng lại cho tôi!’ hắn lớn tiếng hạ lệnh.

Tình Vân chần chờ ba giây, nghĩ tới an toàn của sinh mệnh nhỏ bé trong bụng, lại không muốn đứng yên một chỗ ngoan ngoãn giờ tay chịu trời, để cho Giang Chấn mang trở về –

Nên nàng bắt đầu bước nhanh.

Nhưng thể chất Giang Chấn vốn đã tốt kinh người, cho dù nàng có kiệt lực chạy đi chẳng nữa thì cũng vẫn không thể bằng hắn. Lúc này, nàng chỉ có thể bước nhanh nên đương nhiên chỉ trong chốc lát, đã bị hắn dễ dàng đuổi kịp.

Cánh tay khỏe mạnh, vô thanh vô tức từ phía sau vươn ra đem nàng ôm vào lòng. Hơi thở nam tính quen thuộc, ấm nóng bao vây lấy nàng.

Giang Chấn cúi đầu xuống, ghé vào bên tai nàng, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng mà nguy hiểm mở miệng nói: ‘Em còn dám vừa mang thai vừa chạy cho tôi xem’

Nàng cố gắng dựa kháng nghị nhưng Giang Chấn đã ôm lấy cô vợ, xoay người trở về căn nhà kia. Mở cửa sau ra, hắn ôm nàng vào nhà, xuyên qua phòng bếp, tới phòng khách rộng rãi.

Bãi trí trong phòng lấy gỗ làm chủ đạo, đơn giản mà cũng mát đi khí phái. Mặt khác, những đồ dùng ở đây đều được bao phủ bởi lớp đăng ten chập lại thành mảnh vải hoa lớn, tivi được đặt ở ngăn tủ cao nhất, phía dưới đó thì còn bày những chú gấu bông xinh xẻo, nghiêm nhiên là giống khung cảnh một gia đình cảnh rồi.

Hắn đã đoán đúng, trong khoảng thời gian đó, Tình Vân hắn là sống trong gian trong phòng này.

Đi thẳng tới cạnh bên bàn gỗ, Giang Chấn mới buông nàng ra, để cho nàng ngồi ở trên mặt bàn. Nhưng mông nàng vừa mới chạm vào bàn thì thân hình nhỏ bé đã liều lĩnh chạy ra bên ngoài, vọng tưởng thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Bàn tay to, rộng dễ dàng kéo nàng trở về.

‘Buông, buông!’ Tình Vân gầy dựa kêu to, giống như một con mèo nhỏ bị chọc giận, đôi tay cứ vung loạn lên, liều mình đánh hắn.

‘Đừng có mơ!’ hắn lạnh lùng trả lời.

Mặc cho tay nàng dùng lung tung trên vai, ngực, Giang Chấn không nhúc nhích, chỉ cúi thân hình to lớn xuống, hai tay giữ chặt bên sườn của nàng, không chế nàng hành động, làm cho nàng rơi vào tầm mắt của hắn.

Ánh mắt u ám của hắn làm cho Tình Vân không thể nhìn thẳng vào. Nàng di chuyển tầm mắt, cố ý không nhìn hắn.

‘Sao không về nhà?’ Giang Chấn hỏi, một tay giữ cái cằm xinh xắn của nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại nhìn hắn.

Nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngẩng đầu.

Tuy nàng sớm đã đề ý lo liệu, biết Giang Chấn nhất định sẽ tìm tới cửa. Nhưng, ngay khi hắn xuất hiện thì nàng vẫn sợ tới mức tay chân hoảng loạn, đầu óc chưa gì đã nghĩ tới đào tẩu.

Đáng tiếc, nàng chạy trốn không đủ nhanh, hai ba tuần đã bị hắn đem trở về –

Đôi môi hồng hắt ra một tiếng thở dài.

Ai, quên đi, bị mang trở về cũng tốt. Sớm hay muộn, nàng cũng muốn đối mặt với hắn, nói cho hắn hiểu, tất cả mọi thứ trong lúc đó của bọn họ đã kết thúc.

‘Tôi không muốn về.’ nàng nhẹ giọng mở miệng, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn đã nhìn qua vẻ mặt này rồi.

Ngày đó, hắn thất tín không dẫn nàng đi khám thai, khi về nhà, nàng cố chấp bức hắn trả lời câu hỏi. Sau khi biết được đáp án thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ như vậy.

Một vẻ như bị mất hết can đảm vậy.

Không hiểu làm sao mà ngực Giang Chấn ngực đột nhiên đập nhanh. Trực giác nói cho hắn biết, mình dường như sắp mất đi một điều gì đó rất quan trọng.....

Hắn ương ngạnh tự dè nén bối rối trong lòng. Hắn lại mở miệng hỏi, thần sắc không thay đổi.

‘Vì sao?’

Tĩnh Vân trả lời rất đơn giản. ‘Tôi không muốn gặp lại anh.’ nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, gần từng tiếng nói: ‘Tôi muốn ly hôn.’

Tự chủ mất, Giang Chấn hít sâu một hơi, tức giận rống to: ‘Ly hôn?! Chỉ bởi vì tôi không cùng em đi khám thai mà em ly hôn với tôi?’

‘Không chỉ vì việc khám thai.’

‘Thế thì vì cái gì?’

Nàng cúi cái đầu nhỏ, hai tay xoa nhẹ qua lớp vải hoa tới cái bụng đã lớn. ‘Đây không phải là hôn nhân mà tôi mong muốn.’ nàng nhẹ giọng nói. ‘Tôi nguyện ý kết hôn, là vì tôi yêu anh. Nhưng, anh nguyện ý kết hôn, chỉ bởi vì đứa nhỏ, vì trách nhiệm, tồn tại của tôi đối với anh mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hôn nhân như vậy, tôi không cần.’

Hắn thầm rửa một tiếng, một tay vò mái tóc đen, phẫn nộ nheo mắt lại.

‘Ai nói xằng nói bậy như vậy?’

‘Anh.’

‘Tôi chưa từng nói em đối với tôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao!’

‘Nhưng anh đồng ý lấy tôi, là bởi vì tôi mang thai, không phải sao?’

Hắn không thể phản bác.

Tĩnh Vân rũ mắt xuống, cố kiềm chế không cho nước mắt trào ra, hai tuần này, nàng đã vì hắn mà khóc quá nhiều.

Trong phòng tĩnh lặng, bầu không khí ngưng trọng bao phủ hai người, làm cho người ta thấy cũng không thở nổi.

Cuối cùng, nàng hít sâu một hơi, nhẹ giọng đánh tan sự yên lặng.

‘Tôi muốn ly hôn.’

‘Tôi không đáp ứng.’

Trên khuôn mặt ngăm đen, tràn đầy biểu tình nghiêm trọng, đôi mày rậm không ngừng nhăn lại.

Nhìn vẻ mặt của hắn, từng hình ảnh hai người ở chung lại xuất hiện trong đầu nàng. Lòng nàng căng thẳng, như muốn vươn tay ra xoa nhẹ chỗ nhăn giữa đôi lông mày của hắn.....

Đôi tay nhỏ bé trắng nõn vừa mới có động tác, đã bị bản thân nàng áp chế ngay.

Không nên không nên, nàng không thể mềm lòng! Cuộc hôn nhân trói buộc này phải mau chóng chấm dứt, nếu để nó tiếp tục kéo dài thì đối hai người

bọn họ mà nói, đều là một việc tra tấn.

Nàng yêu hắn như thế nhưng hắn không thể đáp lại tình yêu của nàng. Nếu không bởi vì nàng mang thai ngoài ý muốn thì căn bản sẽ không có cuộc hôn nhân đau lòng này. Hắn cũng không giống nàng, không bị đêm đó lay động một chút nào.

Các loại suy nghĩ đột nhiên quay cuồng trong đầu nàng. Cục cưng trong bụng, đột nhiên đòi mình, nàng lấy hai tay đặt lên bụng, cảm thụ sự chuyển động thần kỳ đó.

Bỗng dưng, Giang Chấn đột nhiên mở miệng.

‘Được, tôi ở lại.’

Nàng hoang mang trừng mắt nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn như vậy không ngờ hắn lại nói thế.

‘Cái gì?’

Hắn chăm chú nhìn nàng, đôi mắt đen bùng sáng, nhẹ giọng nói: ‘Tôi cũng muốn trọ lại ở đây.’

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Người đàn ông này nói được làm được, hắn bảo sẽ ở lại quả thật đã ở lại!

Nơi Tĩnh Vân đang trọ là do chị cả thu xếp.

Chị cả có một bạn cùng thời đại học, tên là Âu Dương Hân Hân, gả cho con trưởng của Hường gia ở trấn này nên chị cả dẫn nàng, suốt đêm không ngừng tới cửa xin nhờ giúp đỡ của Hân Hân, cho Tĩnh Vân lưu lại một thời gian.

Hân Hân cùng chồng là Hường Vinh, không nói hai lời đồng ý ngay. Ông bà Hường cũng rất nhiệt tình, thấy Tĩnh Vân thanh thuần như vậy mà bị người khác đùa giỡn, lại còn đang mang thai nên lập tức dẫn nàng vào nhà, an bài cho nàng ở căn phòng con gái mình trước đây ở.

Thị trấn nhỏ này rất chất phác và đáng yêu, mọi người biết nàng đang có bầu, trốn khỏi nhà nên tất cả đều đau lòng cực kỳ, ai cũng muốn quan tâm nàng, săn sóc nàng từng tí một.

Trong khoảng thời gian này ở đây, tâm tình của nàng tốt lên khá chút, nhưng vẫn mặt co mày cau.

Nàng đoán được, Giang Chấn nhất định sẽ tìm tới cửa.

Và nàng cũng đoán được, trong lúc đó bọn họ nhất định cũng sẽ tranh luận.

Nhưng, nàng lại không đoán được, Giang Chấn lại có thể một mạch xin phép những tám ngày để ở lại trấn này với nàng.

Ông bà Hường nhìn thấy Giang Chấn xuất hiện, lúc đầu còn ngạc nhiên nhưng sau khi nói chuyện với hắn thì sửa lại chủ ý, quyết định khuyên hợp không khuyên tách, tiếp nhận hắn vô điều kiện, để cho hắn vào nhà.

Tĩnh Vân đêm đó liền quyết bỏ trốn khỏi nơi đó.

Ai biết được, nàng vừa mới nhấc cái túi hành lý màu hồng lên, chậm rãi ra khỏi cửa phòng đã lao ngay phải một bức tường lớn.

Đau!

Cái mũi nàng bị va phải, lao đảo lui lại mấy bước, đau đến mức phát khóc.

Một đôi tay vững chãi đỡ lấy nàng, dẫn nàng về bên giường ngồi.

Cho tận đến khi cơn đau dần đi qua, Tĩnh Vân mới ngẩng đầu lên, cắn môi môi hồng, trừng người đàn ông trước mắt.

“Vì sao anh lại đứng trước phòng tôi?”

“Bởi vì, đúng lúc anh cũng muốn vào phòng.” hấn buông hành lý, dùng miệng nói những câu bình thường nhất, trong khi đó tay thì mở hành lý, bắt đầu bỏ đồ dùng hằng ngày ra.

Nếu không vì bụng quá nặng thì chắc chắn Tình Vân đã nhảy dựng lên tại chỗ rồi. (Bùn cười)

“Cái gì? Không nên không nên, anh không thể ở trong căn phòng này được.” nàng khua loạn hai tay cự tuyệt.

“Vì sao không thể?” hấn hỏi.

“Bởi vì — bởi vì — bởi vì tôi ở đây —”

“Thì cũng bởi vì em ở đây nên anh mới muốn vào mà.” hấn bỏ quần áo ra xong, mạnh mẽ xoay người, đi tới gần túi hành lý màu hồng của nàng. “Chúng ta là vợ chồng, đương nhiên là phải ở cùng một chỗ.”

“Tôi muốn ly hôn với anh!” nàng xiết chặt nắm tay, kỳ thật rất muốn vung ra nắm đấm, đánh cho hấn đi thật xa, không bao giờ có thể chạm vào hành lý của nàng nữa.

“Anh không đồng ý.” hấn lặp lại, rồi sau đó cường điệu. “Vĩnh viễn không bao giờ đồng ý.”

Giang Chấn tự tìm kiếm trong túi hành lý màu hồng của nàng ra con búp bê cô dâu, đặt nó lên bàn học. Hấn nhìn nó, đôi mắt đen nheo lại, trong ánh mắt không thể nói rõ được, giống như đã mất cái gì đó mà đã lấy lại được, tâm tình khẩn trương trong phút chốc đã lại buông lỏng.

Rồi hấn lại lấy con búp bê chú rể trong túi hành lý của mình ra, đặt bọn chúng ở cùng nơi, một lần nữa chúng lại có đôi có cặp.

Nhìn thấy Giang Chấn bỏ con búp bê chú rể ra, trong lòng Tình Vân căng thẳng, ngực ngập trong rung động. Nhưng nhìn hấn cứ tùy ý đùa nghịch con búp bê nàng làm, nàng lại cảm thấy chẳng liên quan.

Nàng giận dữ xông lên phía trước, cầm con búp bê cô dâu đặt nó cách xa con búp bê chú rể nhất, để lên trên tủ đầu giường.

Giang Chấn vẫn nhìn nàng như cũ, một lúc sau, hấn cầm lấy búp bê chú rể cũng đặt nó lên tủ đầu giường, còn cố ý cho chúng thân mật dựa vào nhau, vẻ chia lìa khó khăn.

Hừ, hấn muốn đối nghịch với nàng sao?

Nàng cầm lấy búp bê cô dâu, để ngược lại trên giá sách.

Giang Chấn nghe theo y như thế, để con búp bê chú rể lên trên giá sách.

Tất cả đều tiến hành trong im lặng, hai người đều không nói chuyện, chỉ liên tục cầm búp bê không ngừng di chuyển “mặt trận” ở trong phòng.

Cứ như vậy, bất kể nàng đem búp bê cô dâu ở đâu, hấn đều để búp bê chú rể ở lại đó. Cuối cùng, Tình Vân cũng tức giận đặt búp bê ở trên giường, tức giận mở miệng.

“Chúng ta đừng cho chúng ở cùng nhau!” Đôi búp bê đó là đại diện cho hấn và nàng, khi nàng lấy con búp bê cô dâu đi, cũng quyết tâm ly khai khỏi hấn.

Giang Chấn cầm lấy búp bê cô dâu trên giường, bàn tay to vỗ nhẹ, phui bụi đi, sửa sang lại cái mũ cưới trên đầu nó cho thật đẹp.

“Chúng phải ở cùng nhau.” hấn nhìn nàng, để cô dâu cùng chú rể đặt lại lên bàn học.

Đôi búp bê ở dưới ánh đèn nhạt có vẻ như rất hạnh phúc, rất vui vẻ

Tình Vân cắn răng một cái, vẫn quyết tâm, quay đầu đi, không chịu nhìn nữa. “Trước kia là thế, nhưng giờ thì không !”

“Chúng trước kia ở cùng một chỗ, giờ ở cùng một chỗ, sau này cũng sẽ cùng ở một chỗ.”

“Không có sau này !” nàng nói trăm nghìn tiếc thiết.

Giang Chấn trả lời, tuy rằng nhẹ nhàng, nhưng cũng vô cùng kiên định.

“Chắc chắn.” hấn nhìn nàng, lặp lại.” sẽ thế.”

Từ đó về sau, Giang Chấn giống như một khối đá lèo đèo theo sau, cho dù nàng đi đâu chẳng nữa, hấn vẫn nhắm mắt theo đuôi.

Cách hấn nói không khác gì lúc trước, nhưng thái độ đối với nàng so với ngày xưa nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thấy nàng xách đồ, hấn lập tức giúp nàng xách; thấy nàng đổ mồ hôi, hấn bỏ khăn tay ra, thấm với nước lạnh rồi mới xoa lên trán nàng. (Camr Anh cũng giỏi nịnh bợ góm!)

Những cử chỉ thân mật này liệt kê mãi cũng không hết, thái độ của hấn giống như là che chở bảo vệ trân quý nhất của hấn.

Đến gần giữa trưa, cửa của Hương gia vang lên tiếng đập cửa.

“Tình Vân Tình Vân, cô mở cửa đi! Chúng tôi giúp cô mang đồ tới.”

Tình Vân ngồi ở phòng khách, kinh ngạc đứng dậy, vừa mở cửa ra đã thấy bốn, năm người đàn ông trẻ măng, trên vai khiêng chiếc giường, quần áo, xe con của cửa trẻ con, còn có vài hòm quần áo, người có thân hình cường tráng, mồ hôi nhễ nhại, khuôn mặt r ám nắng, nhìn nàng cười không ngừng.

“Em Tình Vân à, đây là do chị của em ký thác. Cô ấy viết sai địa chỉ, đâm ra chúng tôi mang hàng tới tận nhà mẹ đẻ của cô ấy.” Người đàn ông đi đầu, mặt tươi cười nói. “Chúng tôi sợ em cần dùng gấp nên đã xung phong nhận việc, giúp em chuyển tới đây.”

Tình Vân vừa nghe, vội vàng mở cửa, để cho bọn họ tiến vào.

“Thật có lỗi, để cho các anh đi dưới trời nắng lâu như vậy.” Bên ngoài trời nắng to, đổi lại nàng, chắc chỉ đi ít phút thôi đã bị cảm nắng tới té xỉu rồi. “Các anh ngồi đi, tôi đi lấy một ít đồ uống lạnh mời các anh uống.” Nói xong, nàng nhắc dép lê, đi về phía phòng bếp.

“Ôi, có con đường ngắn ấy mà, không cần khách khí đâu!” một người trẻ tuổi khác cất giọng nói lên, hy vọng Tình Vân ở phòng bếp có thể nghe thấy.

Một người khác lại nói to hơn.

“Em Tình Vân à, em đừng nghe anh ta khoác lác, vừa rồi ở trên đường, tên này kêu mệt suốt!”

“Ê này, anh dám phá tôi hả?”

“Ai bảo anh muốn phạm quy trước, dám giành hạo cảm của Tình Vân! Người trẻ người lớn đều có ở đây, quan trọng là phải cạnh tranh công bằng.”

Từ khi Tình Vân trụ tới cái trấn nhỏ này, rất nhiều đàn ông trẻ tuổi đã bị dáng vẻ thanh thuần, mỏng manh của nàng hấp dẫn. Tuy là nàng còn đang mang thai, nhưng con trai trấn trên chưa kết hôn nghe được tin nàng chuẩn bị ly hôn thì ai nấy đều rục rịch, tranh giành làm người chăm sóc cho nàng nửa đời sau.

Đám đàn ông ở trong phòng khách, thay nhau tranh chấp, ngày hôm nay giúp việc, công đầu nên thuộc về ai. Nhưng, không khí tranh giành từ từ chuyển sôi nổi sang im lặng. Cuối cùng, không ai dám mở miệng nữa.

Bọn họ đều đồng thời cảm giác được, ở phía sau cách đó không xa, có một người đang trừng trừng nhìn bọn họ. Cũng vì bởi bị người đó nhìn mà bọn họ cảm thấy sống lưng lạnh toát, như thể có một cái dao, chậm rãi, chậm rãi xẹt qua xương sống.

Phòng khách trở nên im lặng không tiếng động, Tình Vân ở phía sau, bắt đầu mang thạch mát lạnh từ phòng bếp đi ra.

“Cám ơn các anh đã giúp đỡ.” Nàng lần lượt đưa thạch ra cho bọn họ, lại còn tặng kèm một nụ cười nhẹ nhàng. “Vắt vả cho các anh rồi, các anh ăn thạch rồi nghỉ ngơi một chút hẵng đi. Tôi làm rất nhiều, các anh đừng khách khí, ăn hết mình nha!”

Đám đàn ông nhìn qua cái bát mát lạnh, ai nấy đều cười đến mức toe tóe, lập tức đưa bát đến bên miệng, há miệng ăn, còn tranh nhau ca ngợi, nói nàng tay nghề thật khéo.

Thạch à?

Giang Chấn đứng ở góc tường, nhíu mày.

Đó là món điểm tâm ngọt hần thích ăn nhất, vậy mà nàng dám làm cho người đàn ông khác ăn?

Đôi mắt đen u ám loé ra tức giận, ghen tị còn nhiều hơn. Hần trừng đám đàn ông, nhìn bọn họ cứ một chén lại một chén, ăn thạch mát lạnh ngon lành, sắc mặt hần xanh mét, mày nhíu càng chặt.

Rõ ràng là trời nóng to mà đám đàn ông ăn thạch lại có cảm giác phía sau đầy hàn ý, càng lúc càng mãnh liệt.

“Ê ê.....” Trong đó, một người quần áo bảnh bao, tiến đến bên tai bạn mình, nhỏ giọng nói thầm. “Sao lại thế? Phía sau cảm giác như có sát khí ấy!”

Một người khác cẩn thận quay đầu, vội vàng nhìn qua, nhưng cũng nhanh chóng quay đầu. “A, không xong!” hần chắc chắn, cái đầu lắc lắc không ngừng.

“Làm sao vậy? Người kia là ai?”

“Chồng của Tình Vân đấy.”

“A? Không phải cô ấy đã ly hôn rồi à?”

“Nói là muốn chia tay, nhưng mà còn chưa chia tay!” người nọ cúi đầu thật cẩn thận nói, giọng nói bị nén xuống.

Mọi người ăn thạch, không quên thừa dịp trộm ngắm phía sau. Nhìn lên bắt gặp sắc mặt Giang Chấn, lòng bọn họ lập tức rơi xuống vực.

Xem ra, Tình Vân đến giờ vẫn là hoa đã có chủ. Mà cái tên ‘ chủ’ kia hình như cũng không nguyên ý để thoát hoá ‘hoa’ này. Thực tế thì nhìn ánh mắt Giang Chấn giống ý như muốn lột da của bọn họ vậy!

Trải qua một lúc lâu suy nghĩ thận trọng, đám đàn ông trẻ tuổi quyết định, rằng cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.

“À này, Tình Vân, chúng tôi còn có việc –”

“Đúng vậy đúng vậy, em Tình Vân à, chúng tôi còn có việc.” người nọ hạ giọng nói, hỏi người bạn bên cạnh. ‘Còn có chuyện gì à?’

Ông bạn thoi cho hắn một cước, mặt vẫn duy trì nụ cười. ‘Cám ơn thạch của em, nhưng mà thật sự là bọn anh ăn không vô.’

Tình Vân chớp mắt, nhìn đám người đang nóng lòng rời khỏi. “Thế, bao giờ mới trở về ăn được?”

‘Không cần, không cần!’ đám đàn ông trẻ măng hai tay khuỵu loạn, không dám vọng tưởng đến việc tiếp cận Tình Vân, cũng không dám lại ‘nhúng chàm’ món thạch kia, người nào người nấy chân bước không ngừng, chạy nhanh như chớp.

Nàng nhủ mảy, nhìn bóng dáng mọi người đi xa, lại cúi đầu nhìn thạch còn thừa hơn một nửa. Rồi nàng quay đầu, nhìn thấy Giang Chấn vẫn đang đứng ở góc tường, không nói một lời nào.

Nháy mắt, nàng hiểu được !

‘Sao lại dọa khách của tôi?!’ nàng phẫn nộ chất vấn.

Hắn nhún vai làm ra vẻ như không có chuyện gì.

‘Do bọn họ có việc phải đi mà.’ Hay cho cái đám hiểu biết thức thời, bằng không hắn lại phải đi ra, từng bước từng bước ném bọn họ ra ngoài cửa.

‘Nếu không phải anh dọa bọn họ, sao bọn họ có thể đi gấp thế được?’ Tình Vân dậm chân, thờ phỉ phỉ trừng hắn. ‘Mỗi lần bọn họ đến, đều ngồi rất lâu cơ!’

Mỗi lần? Ngồi lại rất lâu?!

Đôi mắt đen nheo lại.

Xem ra, hắn lại phải mạnh tay mới được, không thể để cho đám tiểu tử này còn chú ý với Tình Vân.

Nhìn hắn dáng vẻ có chút đăm chiêu, căn bản không tính đến việc giải thích. Tình Vân trong lòng tức giận, nhặt cái túi trên sofa, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng đi chưa được hai bước, Giang Chấn đã lập tức đi theo.

‘Em muốn đi đâu thế?’

‘Ra ngoài tản bộ.’ Hai má nàng hơi phồng lên, không chịu nhìn hắn.

‘Anh đi với em.’

‘Không cần!’

Giang Chấn nhún vai.

Nàng đi giày vào, ánh mắt vẫn trừng hắn. ‘Không được đi theo nhà! Trăm ngàn lần không được đi theo đâu đấy!’

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, theo ra tới cửa.

‘Tôi không phải đã bảo anh đừng đi theo sao?’ nàng thối lui ra ngoài cửa. ‘Đừng luôn theo tôi vậy!’

Giang Chấn vẫn nhắm mắt theo đuôi, phối hợp với tốc độ của nàng, kiên quyết biểu đạt ý không chịu để nàng một mình ra ngoài.

‘Làm ơn đi, đừng theo tôi.’ Tình Vân ngậm ra tiếng, lại phát hiện hắn vươn tay, nắm lấy khuỷu tay nàng, thoải mái dẫn nàng đi tới phía trước.

Nàng thở dài một hơi, cuối cùng đành buông tha.

Tình Vân phải cam chịu số phận.

Đã sắp tới hoàng hôn, ánh chiều tà tản ra xung quanh làm những đám mây như có viền vàng, nhìn đẹp không sao tả xiết.

Tĩnh Vân cùng đi bộ với Giang Chấn, tới tận chỗ ồn ào náo nhiệt nhất của cái trấn nhỏ, còn cố ý vòng vo, đi quá đầu phố.

Hắn chưa từng dẫn nàng đi dạo phố mua sắm.

Nghe nói, đến tám phần đàn ông đối với việc đi dạo phố mua sắm, bị phải ôm nhiều đồ nên đều có thái độ e sợ tránh né. Nàng cố ý đi vào siêu thị, còn chậm rãi dùng dằng, vô ý cầm quả ớt ngọt để nhìn, hoặc là lấy, nghiền cứu hạn sử dụng trên đó, cố ý kéo dài thời gian, nghĩ chỉ một lát thôi, Giang Chấn sẽ cảm thấy không kiên nhẫn được nữa mà dẹp đường hồi phủ.

Nàng bước chậm đi, đi vào mở cái tủ lạnh phía trước, cầm hộp sữa, đang chuẩn bị nhìn ngày sản xuất thì một cô gái đứng bên người nàng, lại hé miệng, hai mắt đăm đăm, đầu hơi ngả ra sau, rồi mới –

Hắt xì!

Âm thanh của tiếng hắt xì kinh thiên động địa vừa mới vang lên, Tĩnh Vân đã cảm thấy, bên hông có một bàn tay. Giang Chấn trong thời gian ngắn đã nhanh chóng vưng vằng “đem” nàng lùi ra.

“Sao lại kéo tôi?” nàng nhẹ nhàng giầy dụa.

“Em có thể bị cảm đấy.” hắn cúi mắt xuống, nhìn vào người phụ nữ nhỏ bé trong lòng, nhìn thẳng hai mắt của nàng. “Anh không muốn em bị cảm mạo đâu.”

Lời nói của Giang Chấn, cùng với biểu hiện trên mặt hắn, làm cho Tĩnh Vân căng thẳng.

Nàng cố ý quay đầu đi, rời khỏi vòng ôm của hắn, còn không ngừng nhắc nhở với mình, hắn chỉ quan tâm nàng, chỉ bởi vì trách nhiệm thôi. Cái nàng muốn, không chỉ có trách nhiệm của hắn, mà thật lòng nàng còn muốn chính là hắn

Tiếng thở dài nhẹ nhàng bật ra khỏi đôi môi hồng.

Nàng đi đến khu đồ ăn vặt, chọn đông chọn tây đợi cho tâm tình lặng một chút, mới dám quay đầu, nhìn hành tung của Giang Chấn.

Đôi mắt trong veo vì cảnh trước mắt mà kinh ngạc đến tròn xoe.

Giang Chấn có thể lại cầm giỏ đồ ăn, đi chọn cái củ trắng sao!

Chỉ thấy vẻ nghiêm túc của hắn, từ từ cầm từng cái một, cẩn thận coi, kiểm tra xem củ nào cũ củ nào tươi. Mất một thời gian lâu, với tài cán của hắn, hắn chọn ra trong hàng vạn ra được hai củ vừa trắng vừa mập, cho vào bên trong cái giỏ đồ ăn.

Tiếp đó, hắn lại đi đến quầy ướp lạnh phía trước, cũng cái vẻ nghiêm túc như vậy, tiêu chuẩn khác nghiệt như vậy, thẩm tra cái tủ đầy ắp trước mắt, rồi mới chọn trong đồng cá bọc kín đó một con cá.

Hắn chọn một con cá Lur, đánh giá cẩn thận, mới giao cho nhân viên siêu thị xử lý, rồi đi theo lại chọn thêm một cân sườn sản phẩm nông sản không độc hại.

Nếu nàng có mang kính mắt chắc giờ phút này kính mắt đã tan nát ra rồi.

‘Anh mua cái này làm gì?’ nàng tò mò hỏi.

‘Nấu cho em ăn.’

Ánh mắt nàng tròn lớn hơn nữa.

‘Anh sẽ nấu á?’

‘Anh có mua sách dạy nấu ăn mà.’ hắn thông dong trả lời.

Ngực Tĩnh Vân co rút.

Một người đàn ông lãnh cảm cao ngạo như hắn, mà lại nguyện ý vì nàng xuống bếp.....

Một hình ảnh hiện lên trong óc. Nàng đột nhiên nhớ tới, lần đầu tiên nàng tới nhà hắn, trong tủ lạnh có hai quả trứng gà ‘yên nghỉ’ đã lâu.

Nàng chưa được hưởng qua tay nghề của hắn, nhưng sau khi hai quả trứng gà làm nàng kinh hách, đến nay nỗi khiếp sợ vẫn còn tồn tại, nàng bắt đầu phiền não, nếu hắn thật sự nấu đồ ăn ngon, mang tới trước mặt thì nàng không biết có dám cho đồng đồ ăn đó vào bụng hay không.

A, thực không xong, nàng thật sự không muốn lấy cái mạng của bản thân ra cược a!

Trong lúc nàng phiền não thì Giang Chấn đã lấy lại đồng cá sạch sẽ, mang cái giỏ đi tới. Thân hình cao lớn đi lại trong siêu thị, trên tay còn mang theo cái

cái giò đồ ăn, thoạt nhìn chẳng phù hợp tí nào.

‘Em còn muốn mua gì nữa à?’ hấn hỏi.

Tĩnh Vân lắc đầu, đã cảm thấy chân đau nhức, muốn về nhà nghỉ ngơi.

Đúng lúc quầy thanh toán không có khách, hai người đi đến tính tiền, người tính tiền lại vừa vặn là ông chủ siêu thị.

‘Tĩnh Vân, đây là chồng cháu à?’ ông ta cười hì hì, rất vui khi được nhìn thấy đôi nam nữ nhân vật chính trong những tin đồn gần đây của trấn.

Nàng cứng ngắc gật gật đầu.

Ông ta vẫn không ngừng tươi cười, còn nhiệt tâm mời điều thuốc đưa cho Giang Chấn. ‘Này này này, đừng khách khí, hút một điều đi!’

Giang Chấn không tiếp nhận.

‘Cám ơn.’ hấn thân nhiên nói. ‘Tôi cai thuốc.’

Đơn giản một câu mà lại như là một tiếng sấm rền nổ trong đầu nàng.

Hấn cai thuốc ?! Giang Chấn cai thuốc ?!

Trước khi kết hôn, ấn tượng của nàng đối với hấn là thuốc không rời tay, một điều lại một điều, một bao lại một bao. Ngay cả lần đó gặp nàng, phát hiện nàng mang thai, trên đường hấn đưa nàng tới phòng khám khoa sản cũng vẫn hút thuốc. Rồi — rồi —

Rồi sau đó, nàng chưa từng thấy qua hấn hút thuốc nữa.

Sau khi chẩn đoán, bác sĩ bảo hấn, hút thuốc lá rất có hại đối với thai nhi và phụ nữ có thai, yêu cầu hấn cai thuốc. Mà hấn một câu cũng chưa nói, đã cai cái thứ mình nghiện nhiều năm, từ đó về sau không hề hút thuốc.

Tĩnh Vân cắn môi, trong lòng loạn không thôi, hai tay cũng xoay ba lô, nỗi lòng hỗn loạn khó có thể bình tĩnh lại được.

Rốt cuộc, Giang Chấn chịu làm tất cả, là vì trách nhiệm, hay là, hay là — hay là vì khác?

Nàng không dám ôm ấp hy vọng, chỉ sợ sẽ lại càng thất vọng hơn. Nhưng không biết tại sao, nước mắt lại trào ra khỏi hốc mắt, vừa mới bước ra siêu thị, nàng liền khóc sụt sùi.

‘Vì sao anh lại đối với tôi tốt như vậy?’ nàng hai mắt đầm lệ, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn lại không thương nàng, cần gì đối tốt với nàng như vậy? Chẳng những theo tới trung bộ, còn như hình với bóng theo nàng, bá đạo nắm giữ hành tung của nàng, mà hơn nữa lúc nào cũng bảo đảm an toàn cho nàng, không để nàng ngã, hay bị thương.

Nhưng hấn đối nàng càng tốt đến đâu, nàng càng thấy lo lắng đến đó vì tất cả những thứ đó đều chỉ vì trách nhiệm.

Giang Chấn làm thinh, cúi đầu nhìn nàng, không hiểu tại sao nàng nói khóc liền khóc.

‘Đừng khóc, như vậy không tốt cho đứa nhỏ đâu.’ hấn thủ trấn an nàng.

Nàng lại tức giận!

‘Đứa nhỏ đứa nhỏ! Trong lòng anh lúc nào cũng chỉ có đứa nhỏ!’ Vì lời nói của hấn trong lòng nàng không hỗn loạn nữa mà ngược lại là phẫn nộ.

Người đi bên đường lập tức chú ý tới hai người.

Có một phu nhân trông phúc hậu nhìn thấy nàng khóc thương tâm như vậy thì lập tức chạy lại, mở một vòng tay ôm nàng vào ngực.

‘Tĩnh Vân, làm sao vậy? Ngoan nha, đừng khóc đừng khóc, nói cho má Thẩm biết, có phải anh ta bắt nạt con không?’ nói xong, bà còn hung hăng trừng mắt với Giang Chấn, vẻ mặt hung dữ, như có ý nghĩ hấn là kẻ thù của phụ nữ.

‘Không phải.’ nàng khóc sụt sùi, đầu tiên là lắc đầu, nhưng một lát sau lại bắt đầu gật gật đầu. ‘Phải!’

Càng nhiều phụ nữ chạy lại đây.

‘Tĩnh Vân, cháu cứ nói đi, đừng sợ, nói cho chúng ta biết, anh ta bắt nạt cháu thế nào!’ Vương phu nhân lớn tiếng nói, làm chỗ dựa cho cô bé yếu đuối.

Tĩnh Vân khóc thút thít mở miệng.

‘Anh ấy cai thuốc!’

Đám phụ nữ quay mặt nhìn nhau, lặng thinh.

‘Hả, thế không phải tốt lắm sao?’

‘Đúng vậy, cái ông chồng quỷ nhà ta, ta bắt ông cai thuốc, bắt những ba mươi mấy năm, mà đến giờ, ông vẫn một ngày hai bao Trường Thọ!’

Tĩnh Vân khuyu chân, nước mắt rơi càng nhiều.

‘Cháu không chỉ muốn anh ấy cai thuốc không thôi!’ nàng không cần hấn nhẹ nhàng, không cần được hấn để ý, vì nếu không, nó sẽ chỉ làm nàng không thể hạ quyết tâm. ‘Còn nữa, anh ấy không chịu ly hôn với cháu!’

Âu Dương phu nhân vừa vặn cũng trên đường, nên chạy lại, mở miệng khuyên nhủ: ‘Ôi, ta nói này Tĩnh Vân, là vợ chồng, việc cãi nhau cũng khó tránh khỏi, cháu đừng xúc động quá, hãy bình tĩnh ngẫm lại trước, đừng có mà ly hôn!’

‘Nhưng mà cháu hỏi anh ấy, nếu cháu không mang thai, anh ấy có lấy cháu không.’ Tĩnh Vân khóc rất đau lòng. ‘mà anh ấy nói không!’

Đám phụ nữ xôn xao lên, mỗi người đều có vẻ mặt ngưng trọng, có người thì trừng Giang Chấn, có người thì lắc đầu quầy quậy.

‘Thật là nhìn không ra đấy nha!’

‘Đúng vậy, lấy Tĩnh Vân chỉ là vì đứa nhỏ trong bụng cô ấy.’

Mọi người trái một câu, phải một câu, thay nhau quở trách Giang Chấn không được. Tĩnh Vân lau nước mắt, tiếp tục khóc kể.

‘Anh ấy còn nói, cháu chỉ là đồ đa năng trong nhà anh ấy thôi.’

Giang Chấn bảo trì im lặng mà cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa rít gào ra tiếng.

‘Anh không có!’ hấn xiết chặt nắm tay, muốn tiếp cận Tĩnh Vân, lại bị đám phụ nữ che chắn. ‘Đó là do chị của em nói trước, anh chỉ là tức quá, mới thuận theo lời của cô ấy thôi.’

‘Nếu anh không nghĩ như vậy, thì sao có thể thuận theo lời chị ý được chứ?’ Bị đám người vây quanh như bức tường, Tĩnh Vân vừa khóc vừa kêu. ‘Chính vì anh nghĩ như vậy, mới có thể nghe theo!’

‘Em—’ Giang Chấn tức giận đến nổi cả gân xanh, mà không dám làm gì nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng oan giận khóc than với đám phụ nữ kia.

‘Còn nữa còn nữa, khi cháu xem tivi, nhìn đến nữ nhân vật chính sắp chết, cảm thấy rất đau khổ mà khóc!’ nàng khóc nức nở. ‘Các bác biết anh ấy nói gì không?’

Đám phụ nữ dựa vào, vẻ mặt nghiêm túc nghe.

‘Anh ấy nói, đó là giả ! Đó là giả — !’

Đám phụ nữ phát ra tiếng kinh hô, như thể Giang Chấn đã phạm phải cái tội tày trời vậy.

‘Chết, sao có thể thế được?’

‘Thật đáng sợ, tên này máu lạnh quá, không có lệ sao?’

‘Đúng vậy, đáng sợ!’

‘Mau đưa Tĩnh Vân đi đi, đừng để ở cùng với người đàn ông này.’

‘Đúng vậy đúng vậy!’ Bà Âu Dương gạt mạnh đầu, mang Tĩnh Vân hướng đi. ‘Ngoan, Tĩnh Vân đừng khóc, đi tới nhà ta ăn một bữa cơm, rồi nhiều người ở lại với cháu cùng xem phim, yên tâm, nhà chúng ta không ai dám nói đó là giả đâu.’ (Camr Đùa, đến chết với cái trần này!)

Mười mấy người phụ nữ, cứ như vậy trước trước sau sau vây quanh Tĩnh Vân nhỏ bé, bỏ lại Giang Chấn sắc mặt xanh mét đằng xa.

‘Đến tôi ở cái trần này cũng phải nói cái tập đoàn phụ nữ ở đây, thực đáng sợ mà!’ Giọng nói to bỗng dưng vang lên. ‘Trăm ngàn đừng đắc tội các bác ấy, nếu không sẽ phải tự chịu đấy.’

Giang Chấn quay đầu, lửa giận nhuộm cả đôi mắt đen, quét về phía Thành Đại Nghiệp.

‘Nếu cậu muốn tôi để ăn đánh, tôi sẽ rất vui khi được hỗ trợ.’ hấn lạnh lùng nói, xiết chặt nắm tay, đang tức giận mà không có chỗ phát tiết.

‘Ê, đừng giận cá chém thớt lên người tôi nha, tôi chỉ vừa mới đi ngang qua, vừa vặn đứng ở một bên, rồi lại vừa vặn xem hết và nghe hết trò hay vừa rồi thôi.’ Thành Đại Nghiệp cười to, một tay dứt ở trong cái túi quần.

Giang Chấn xoay thân, đi về phía Hường gia, Thành Đại Nghiệp phía sau lại mở miệng.

‘Giang học trưởng, Giang phó đội trưởng, anh còn giả vờ lãnh đạm làm gì? Đối với con gái, giả vờ lạnh là vô dụng.’ hấn ân cần chân thành khuyên răn, nhin tò mò không được lại hỏi một câu. ‘Đúng rồi, vừa nãy tại sao anh không nói câu đó?’

‘Nói cái gì?’ hấn thô lỗ hỏi.

‘Thì kim bài miễn tử ý!’

‘Cái gì?’

‘Thì là ‘anh yêu em’ ấy!’

Thân hình cao lớn đột nhiên cứng đờ, Giang Chấn vừa mua đồ ăn, đứng dưới ánh chiều tà, hai mắt đăm đăm, mà như là bị sét đánh vậy, khiếp sợ động cũng không dám động.

Thành Đại Nghiệp thấy hấn bất động, thì lại chạy tới quấy nhiễu.

Nhìn thấy vẻ mặt Giang Chấn, hấn nheo mắt, quan sát trong chớp lát, rồi đột nhiên điên cuồng cười tiêng.

‘Không thể thế được? Chắc anh hay nói giỡn ấy chứ? Anh chưa bao giờ nói với cô ấy những lời này à? Ha ha ha ha ha, khó trách cô ấy trách móc, nói muốn ly hôn với anh!’ hấn ôm bụng, cười đến ngã nghiêng.

Hấn yêu nàng?

Hấn yêu nàng?

Hấn yêu nàng?

Ba chữ này, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu Giang Chấn, sắc mặt hấn trắng bệch, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hấn cảm thấy mình không biết bị làm sao.

Thành Đại Nghiệp nhìn hấn, tiếng cười hơi nhỏ lại. ‘Ê, Giang Chấn!’

Hấn quay đầu, ánh mắt không phải lạnh lẽo mà tay chân loạn lên, là bối rối.

‘Không thể nào!’ Thành Đại Nghiệp kêu to ra tiếng. ‘Chẳng lẽ anh chưa phát hiện ra chuyện này à?’ Về mặt hấn hiện lên chữ không thể tin, lập tức lại bắt đầu cười như điên. ‘Ha ha ha ha ha, anh vì cô ấy cai thuốc, hơn thế, lại từ Đài Bắc đuổi theo vợ tới tận đây, thế mà lại không biết mình yêu cô ấy?’

Bốp!

Giang Chấn phục hồi tinh thần lại, hung hăng tổng cho Thành Đại Nghiệp một quyền.

Cái đấm đó rất mạnh, làm cho Thành Đại Nghiệp ngã xuống đất, lại còn đánh cho hấn hết cười mới thôi.

‘Ha ha ha ha ha, chê cười kiểu này rất phản kích, không hổ danh bạn học ta nói hai ta khác hẳn nhau.’ hấn miễn cưỡng đứng dậy, cười không ngừng, thậm chí còn chủ động tiến lên gần. ‘Vì cảm tạ anh đã chê cười tôi, tôi nguyện ý để anh đánh thêm một quyền nữa. Đến đi đến đi, đánh tôi đi!’

Giang Chấn mặt lạnh, không chút do dự động thủ.

Quyền này mạnh, đánh cho Thành Đại Nghiệp bay xa mấy mét, đập mạnh vào tường, rồi chậm rãi trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Anh yêu em

Canh nóng sôi ùng ục ở trong nồi.

Chỉ cần nói ba chữ này là có thể thu phục nàng sao?

Mấy ngày nay, hần thủy chung vẫn tự hỏi về vấn đề này.

Canh củ cải nấu với sườn.

Ngoài cửa sổ ở ruộng hoa, dưới ánh mặt trời những bông hoa đón gió lay động.

Giang Chấn nhú mày, làm như không thấy cảnh đẹp ngoài phòng, chỉ chú ý xem rồi lấy cái thìa múc canh củ cải sườn trong nồi ra.

Thế này có như quả không?

Hắn múc lên một thìa, cho vào trong miệng, rồi chưa đầy hai giây đã ném củ cải nóng ra ngoài.

‘Shit!’

Hắn mắng một tiếng, vung ngón tay, nhìn nhìn đồng củ cải cứng ngắc đi tìm nơi nương tựa.

Hắn đảo cái thìa, đang muốn xoay người đi trở lại, làm mất ngón tay bị nóng, thì di động để bên hông lại vang lên.

‘Alo, Giang Chấn đây.’

‘A Chấn—’

Giọng Tinh Vân kinh hoàng từ di động phát ra, rồi bỗng dừng cắt đứt.

Toàn thân hắn căng cứng khi nghe thấy một giọng nam trầm thấp lãnh khốc nói.

‘Đội phó Giang, cho mày hai mươi phút để tự mình đến đồng phế liệu bên cạnh nhà kính trồng hoa, không được mang dao, không được báo cảnh sát, không lái xe, tao mà nhìn thấy có những người khác thì mày hãy chờ mà đi nhặt xác vợ mày cùng đứa nhỏ đi.’

Đối phương vừa nói xong, lập tức dập máy.

Mẹ kiếp!

Hắn nhận ra giọng nói này.

Giọng nói này thuộc về một tên tội phạm nghiêm trọng tên Hắc Hồ. Hắn ta là một kẻ giết người không chớp mắt, khi lần đầu tiên hắn ta bị sa lưới cũng là do Giang Chấn bắt. Lần đó, hắn làm mù một con mắt của Hắc Hồ nên hắn ta vẫn ghi hận trong lòng.

Hai tuần trước, Hắc Hồ cùng đám tội phạm khác vượt ngục đào tẩu, trong lúc cảnh sát truy kích, thì bị trúng một viên đạn rơi xuống biển, cảnh sát tản ra tìm kiếm cứ nghĩ hắn không được chữa trị sẽ chết, không thì rớt xuống biển chết đuối rồi.

Xem ra, cảnh sát đã lầm. Hắc Hồ còn sống, chẳng những sống, mà hắn còn bắt Tinh Vân rồi!

Tuy rằng biết, mình không thể nghe lầm được giọng Tinh Vân nhưng hắn vẫn gọi điện thoại cho Hướng Vinh ngay.

‘Hướng vinh, Tinh Vân có ở đó không?’ điện thoại vừa nhắc, hắn hỏi luôn. Bình thường, Tinh Vân hay đến cửa hàng họ Hướng để giúp, thuận tiện đi bộ vận động ở ruộng hoa.

‘Một giờ trước cô ấy đi về, anh không thấy cô ấy à?’

‘Không.’ Yết hầu hắn co rút nhanh. ‘Cô ấy đi một mình sao?’

‘Ừm.’ Hướng Vinh bắt đầu phát hiện sự tình có chút không thích hợp. ‘Có cần tôi bảo người đi tìm cô ấy không?’

‘Không cần, có thể cô ấy đi mua cái gì đó thôi.’ Giang Chấn bình tĩnh trả lời. ‘Tôi đi đón cô ấy là được, cảm ơn.’

Đáng chết, hắn đã xem nhẹ rồi!

Hắn cứ nghĩ đến cái trấn này, nàng sẽ an toàn vô lo, nhưng không dự đoán được vẫn có chuyện xảy ra.

Giang Chấn tắt bếp ga, bỏ điện thoại di động vào bên hông. Tuy trên người đã giấu một thanh chủy thủ, nhưng hắn vẫn bước nhanh về phòng, rút một thanh chủy thủ nữa trong hành lý ra, giấu vào trong túi.

Nhà kính trồng hoa ở trên sườn núi, cho dù lái xe cũng đã mất hơn mười phút.

Thời gian không đủ, hấn không rảnh để kiểm tra, cũng không dám mạo hiểm báo cho những người khác. Hắc Hồ nếu có thể bắt cóc Tĩnh Vân, thì không thể loại bỏ khả năng hấn đã cài hệ thống nghe trộm trong nhà họ Hương.

Giang Chấn chỉ có thể mau chóng vượt qua ngọn núi này.

Trời không nắng, nhưng người lại toả ra một sức nóng mãnh liệt.

3 km.

Hấn đã chạy được 3 km, còn có 1 km nữa.

Hắc Hồ không cho phép hấn lái xe lên núi, vì muốn tiêu hao thể lực của hấn. Bởi vậy, tuy nóng vội, tuy mồ hôi đã ướt đầm, Giang Chấn vẫn chỉ duy trì bước đi không nhanh cũng không chậm, chạy trên con đường núi.

Hấn không dám nghĩ nhiều đến tình cảnh của Tĩnh Vân, chỉ hết sức bảo trì bình tĩnh, một lần nữa trong đầu nhớ lại tư liệu về Hắc Hồ.

Hắc Hồ họ Vương, xuất thân là lính đánh thuê, sở trường là đánh du kích, có tài bắn súng siêu chuẩn.

Tên đó trên người nhất định có dao, hấn phải giải quyết khẩu súng trước mới được. Giờ hấn chỉ hy vọng, trên tay Hắc Hồ không vũ khí mạnh, cũng không gọi đám phiên toái đến hỗ trợ trước.

Cuối con đường núi, xuất hiện một đồng phế liệu bên cạnh nhà kính trồng hoa.

Giang Chấn đi chậm lại, tới trước nhà kính thì ngừng.

Hắc Hồ chờ lâu ngày, nhìn lên thấy hấn xuất hiện, lập tức bỏ tay đang bịt miệng Tĩnh Vân, chậm rãi đi ra.

‘Phó đội trưởng, phiền toái cho anh rồi, đầu tiên hãy bỏ con dao nhỏ ra, chậm rãi xuống đi.’ Hắc Hồ chĩa súng vào Tĩnh Vân, để nàng che ở trước người. ‘Mày đừng có mà giờ trò quý, tao đây lá gan nhỏ lắm, nếu mà bị cái gì làm cho giật mình, thì chỉ sợ sẽ lỡ tay cướp cò bắn vào cái đầu nhỏ bé xinh đẹp của vợ mày đây.’

Tĩnh Vân giãy dụa, cực lực muốn ngả đầu qua một bên. Nhưng, cái tay bại hoại đó lại lấy bốp cổ của nàng, làm nàng không thể hô hấp.

Thấy vẻ mặt nàng thống khổ, Giang Chấn hai mắt nhú lại, rút con dao nhỏ bên hông ra, ngoan ngoãn xuống đi.

‘Đã xa ra một chút.’ Hắc Hồ ghim chặt cánh tay, lạnh giọng ra lệnh.

Giang Chấn theo lời, dùng chân đá dao nhỏ vào bụi cỏ.

‘Tốt lắm, tốt lắm.’ Hắc Hồ vừa lòng nở nụ cười.

‘Mày muốn thế nào?’

‘Muốn thế nào á?’ Hắc Hồ hướng nòng súng về phía Giang Chấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Mày phế một con mắt của tao, nên phải trả mạng—’

Mắt thấy Giang Chấn tay không tác sát, mà tên bại hoại lại sắp nổ súng. Tĩnh Vân trong lòng lo lắng, không chút nghĩ ngợi, lại gần sát dùng lực từ sau đánh tới.

Hắc Hồ vụn vụn lần không nghĩ tới, cô gái nhỏ bé này lại dám phản kháng hấn. Từ lúc bắt cóc nàng đến bây giờ, hấn thủy chung khinh thường nàng quá mức, nhưng lần va chạm này đau đến mức không muốn sống, thật đúng là hấn bị đâm đến mức mất cân bằng.

Cái va chạm đều làm cho cả hai người đồng thời ngã xuống đất.

Bùm!

Tiếng súng bên tai nàng nổ bật ra, tiếng vang lớn làm nàng choáng váng. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không nghe thấy gì, chỉ cảm thấy dưới thân có một con co rút đau đớn.

Tĩnh Vân rên rỉ, hai tay ôm bụng, lão đảo muốn chạy, may mắn thế nào, đá trúng khẩu súng rơi trên mặt đất. Khẩu súng bị nàng đá, bay ra ngoài, rơi xuống một bên vách núi.

‘Con mẹ nó!’

Tiếng chửi bậy phần nộ làm nàng sợ tới mức vội vàng trở lại. Chỉ thấy Hắc Hồ tay nắm dao nhỏ, giờ đã thành cây đao, trên chuôi đao còn khắc một nụ hoa nhỏ.

Hắc Hồ đau và giận dữ, gầm rú rút dao ra, máu tươi không ngừng trào ra từ lòng bàn tay. Về mặt hấn hung ác, ánh mắt thì điên cuồng, bước tới lại gần nàng.

Trước có ác nhân, sau có vách núi, nàng chỉ có thể chạy về phía nhà kính.

Hắc hồ đang muốn đuổi theo, lại nghe thấy tiếng lãnh khốc của Giang Chấn.

‘ Hắc Hồ, mày chỉ có thể đối phó với đàn bà thôi sao?’

Giọng nói kia ở rất gần, ngay phía sau hần!

Hắc Hồ lỏng tư dụng thẳng đứng, nắm chặt dao trên tay, lập tức xoay người lại, đối mặt Giang Chấn, hung hăng mắng: ‘Mẹ kiếp, muốn tìm cái chết, ÔNG ĐÂY sẽ thành toàn cho!’

Một dao loé sáng hướng vào Giang Chấn.

Hần mạnh mẽ cúi người, xiết chặt nắm tay thụi một đấm vào bụng Hắc Hồ.

Hắc hồ kêu đau một tiếng, không cam lòng yếu thế phản thủ một dao, ngay trên lưng Giang Chấn, từ miệng vết thương máu chảy ra, máu đỏ tươi, nháy mắt đã nhuộm đỏ áo Giang Chấn.

Bên ngoài nhà kính trồng hoa không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau, hơn nữa bụng từng đợt co rút đau đớn, Tinh Vân không dám chạy, chỉ có thể đứng bước, bỏ mảnh vải nhét ở miệng ra.

Nàng lau mồ hôi, chịu đau đớn, trốn bên đồng phế liệu trong nhà kính trồng hoa, về mặt lo lắng thò ra ngoài xem xét.

A chấn tay không tắc sắt, còn người đàn ông kia đã có được cái dao của A Chấn, đã vài lần ra tay, tuy hần ta bị đánh rất thê thảm nhưng trên người A Chấn cũng đã nhuộm màu vì vài phát chém.

Mỗi lần hần bị xoẹt một dao là lòng nàng lại một lần co rút, nhưng cũng không dám hô to, vì sợ giọng của nàng sẽ làm hần phân tâm.

Từ đầu tới cuối, nàng chỉ có thể một tay bịt chặt miệng, một tay phủ lên bụng, rung rung cố cầu nguyện.

Làm ơn, làm ơn, đừng cho A Chấn gặp chuyện không may.....

Làm ơn, làm ơn, đừng cho cục cưng gặp chuyện không may.....

Ngay sau đó, trán đầu của hai người cũng đã tạm ngưng. Hai người thở dốc vài giây, rồi Hắc Hồ tấn công trước, chuẩn bị chém một dao nhưng Giang Chấn lại dễ dàng thoát được.

Giang Chấn đá một cước chính giữa ngực Hắc Hồ.

Trong không khí phát ra tiếng của xương cốt gãy vụn, Hắc Hồ bị ngã, lại đâm phải một cái cuốc đã han gỉ để một ven đường. Sắt đâm thủng qua ngực hần, hần không kịp hự một tiếng đã tắt thở.

Giang Chấn đi qua, một cước đạp lên cánh tay phải của Hắc Hồ.

‘Đây là đồ của tao.’ hần khom người lấy thanh chủy thủ về, cắm vào trong vỏ, xong mới chạy vào trong nhà kính. ‘Tinh Vân? Em ở đâu thế?’

‘Ồ..... Ở trong này.....’

Nàng vươn tay, cổ sức hô lên, nhưng giọng nói vẫn nhỏ tí.

Giang Chấn trong lòng giật mình, vội vàng tiến vào căn nhà kính đã bị huỷ, nhìn thấy mặt nàng trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh tay ôm bụng, ngồi sát ở góc tường.

‘Sao lại thế này?’ hần ngồi xuống, bàn tay to có chút khê run, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, lau khô mồ hôi.

‘Em..... em..... Bụng..... Đau quá.....’ nàng ngẩng đầu, rung rung nhìn hần, run run khó thở. ‘Đau quá..... vừa té đứa nhỏ..... Đau quá.....’ Bụng đau, nàng nói năng lộn xộn.

‘Yên tâm, không có việc gì đâu.’ Hần muốn bảo trì bình tĩnh, giọng nói đã có chút run run. Hần lấy di động bên hông ra, lại phát hiện sau trận đánh vừa rồi, di động đã không thể sử dụng.

‘A Chấn.....’ Tinh Vân đau đến mức rớt lệ.

‘Không sao mà, đừng lo lắng.’ Hần ném di động xuống, ôm ngang lấy nàng, kiên định nói nhỏ. ‘Anh sẽ mang em tới bệnh viện ngay, anh sẽ không để cho em có chuyện đâu.’

Nói còn chưa xong, hần đã ôm nàng xuống núi.

‘Đừng A Chấn..... Anh bị thương. Đề đề em xuống.....’

‘Chỉ có trầy da thôi, không có gì, ngoan, em đừng nói cũng đừng lo lắng, sẽ tới bệnh viện nhanh thôi.’

‘Nhưng mà..... A!’ một con đau khác lại tới, Tình Vân lui vào trong lòng hấn, ôm bụng nhăn nheo, chờ con đau đi qua.

Đáng chết, quá sớm, nàng sinh non!

Sắc mặt Giang Chấn trắng bệch, cước bộ nhanh hơn, ôm nàng xuống núi. Hấn không dám chạy, sợ sẽ làm tình huống càng tệ hơn.

Tình Vân vì đau đớn, không thể kháng nghị, chỉ có thể lau mồ hôi lạnh, ôm bụng, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trên đầu vai đầy máu của hấn.

Trưa.

Trời xanh mây trắng, hấn rõ ràng có thể thấy, cái trần dưới chân núi yên bình, nhưng con đường thường chỉ mười phút ngắn ngủn, giờ lại dài đằng đẵng.

Lòng Giang Chấn nóng như lửa đốt, ôm chặt Tình Vân trong lòng. Tay hấn co rút, chân đau đớn, toàn thân mình đều là máu.

Nàng kỳ thật không nặng, cho dù đã có thai, cũng bất quá chỉ năm mười mấy kg. Hấn từng mang sức nặng như vậy đi đến mấy km, nhưng đó là vác trên lưng, không phải nựng trong ngực.

Hấn giờ vừa chạy hết một đường núi, trải qua một hồi sinh tử đánh đấu, hơn nữa lại bị thương, cơ thể mệt mỏi vô hạn lại cộng thêm thống khổ đều đồng thời tra tấn hấn. Nhưng hấn không dám mạo hiểm lưu nàng lại một mình đi cầu viện, lại càng không dám lúc này buông nàng ra.

Chất lỏng ẩm ướt xuyên qua quần áo của nàng, ẩm ướt dính vào cánh tay của hấn.

Nàng bắt đầu chảy máu!

Tình Vân run run ngẩng đầu lên, mặt trắng như tờ giấy, lệ như chảy ra, suy yếu mở miệng. ‘A Chấn, anh dừng lại đi..... Buông em xuống..... Chớ đi nữa.....’

Hấn mím môi không nói, chẳng những không dừng lại, mà còn bắt đầu đi nhanh hơn, chạy trên đường núi.

‘A Chấn.....’ nàng khóc nức nở, nắm áo hấn. Máu hấn đỏ nhuộm cả tay nàng, quần áo nàng, miệng vết chém máu chảy ra không ngừng. Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú giờ đã nhợt nhạt, biết hai tay của hấn nhất định rất rất đau.

‘Không cần chạy..... A Chấn..... Đừng chạy..... Anh sẽ chết mất..... A Chấn!’ nàng khóc cầu hấn.

Giữa hai chân chất lỏng ẩm ướt dần dần chảy ra, máu nhàn nhạt nhuộm ẩm váy, cộng thêm cả máu của hấn từ cánh tay bị thương. Hấn không để ý tới nàng, chỉ cước bộ nhanh hơn, một đường tới bệnh viện.

Cho dù không giữ được đứa nhỏ, hấn cũng muốn bảo vệ nàng, hấn không muốn mất nàng, hấn không thể mất nàng.....

Từ lâu nay, hấn vẫn chỉ một người, nhưng ngoài ý muốn, nàng đã xông vào bức tường phòng thủ vững chãi của hấn, nơi chỉ có màu đen và trắng vậy mà nàng đã dùng nụ cười tươi tắn ngọt ngào biến nó hoang vu thành sống động.

Hấn không muốn lại phải đối mặt với căn phòng trống vắng, cho dù hai tay của hấn sẽ tàn phế thì hấn cũng không nguyện ý buông nàng ra!

Mặt trời đã nhô lên cao, nắng chiếu xuống mặt đường nhựa, làm nó nóng rát đến mức bốc hơi.

Mồ hôi hấn đổ như mưa, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, chỉ may nhờ có ý chí chống đỡ, hấn mới có thể tiếp tục chạy xuống.

Tình Vân khóc cả mặt đều là lệ, rất sợ A Chấn sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết ở trên đường núi. Ngay phía sau đó, một chiếc xe cứu hỏa xuất hiện, không đợi hai người vậy, người lái đã dừng lại.

‘Giang Chấn, sao lại thế này?’ Thành Đại Nghiệp từ trên xe nhảy xuống. ‘Hương Vinh nói, Tình Vân không về nhà, anh cũng theo không thấy đâu, người trên trấn tất cả đều đang tìm hai người đấy.’

‘Nàng đau bụng.’ Giang Chấn thở dốc, ôm Tình Vân lên xe. ‘Cho chúng tôi tới bệnh viện, mau!’

Nhìn Tình Vân khóc sướt mướt, cả người Giang Chấn lại đầy máu, Thành Đại Nghiệp không nói hai lời, lập tức mở xe cứu hỏa, bật đèn báo hiệu cứu hỏa (Cam với cái đèn này, anh có thể chạy tới tốc độ bất mạng), dùng tốc độ nhanh nhất chạy trên đường núi, rồi thả ga cho xe lao xuống.

Dọc theo đường đi, tay Giang Chấn từng trận co rút đau đớn nhưng vẫn cũng không buông thả từ ở trong lòng ra.

‘Yên tâm, không có việc gì, sẽ tới bệnh viện ngay đây, em đừng sợ, ngoan, sẽ không sao, anh sẽ không để cho em có chuyện đâu, em còn phải giúp anh thật lâu thật lâu, em tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.’ hấn không để ý chính mình đang dùng cánh tay đau đớn, giọng nói mềm nhẹ lặp đi lặp lại một lời

nói.

Thành Đại Nghiệp ở bên nghe được kinh hãi giật mình, thật không biết những lời của Giang Chấn này là nói cho Tình Vân nghe, hay là nói cho chính Giang Chấn nghe nữa.

Giang học trường giỏi giang, trong trường cảnh sát nổi tiếng lãnh khốc vô tình. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Giang Chấn không thể kiềm chế, xem ra Tình Vân nếu thực sự có chuyện gì không hay xảy ra, Giang Chấn khẳng định cũng sẽ chết mất.

Thành Đại Nghiệp một bên lái xe, một bên dùng vô tuyến thông báo tới bệnh viện. Vừa rời núi, hắn lập tức tăng hết ga, xe cứu hỏa gào thét chạy như bay qua trấn, mọi người tự động mở đường cho xe đi.

Vài phút sau, xe cứu hỏa đã tới bệnh viện.

Phòng cấp cứu bác sĩ, y tá đã chuẩn bị tốt chờ ở ngoài cửa. Vừa thấy xe cứu hỏa đến, bọn họ lập tức kéo giường bệnh, nhanh chóng tới.

Giang Chấn cũng không để cho bất kì ai giúp đỡ, chính mình ôm Tình Vân xuống xe, đem nàng phóng tới giường bệnh. Sắc mặt hắn, còn tái hơn cả thê tử, quần áo toàn thân nhòem đầy máu tươi.

‘Các người còn làm gì nữa, mau nhìn cô ấy đi!’ hắn hét to, trong mắt đầy lo lắng.

Vài bác sĩ, y tá, vội vàng đẩy giường bệnh vào phòng cấp cứu. Giang Chấn đi theo bên cạnh, xoay người lau lệ trên mặt nàng.

‘Xuyt, đừng khóc, anh đi cùng em, đừng sợ.’

‘Không cần, anh đừng theo em, mau để bác sĩ xem vết thương cho anh’ nàng khóc, bụng đau, tâm còn đau hơn.

‘Anh không sao.’ hắn nắm chặt tay nàng, kiên trì không đi.

Trong phòng cấp cứu, y tá truyền nước, lau sạch máu, khử trùng, trong hỗn loạn, bác sĩ muốn Giang Chấn rời khỏi cô vợ mang thai đi cầm máu, nhưng hắn lại kiên trì không rời đi, cứ chờ một bên nắm tay nàng.

Thật vất vả, cho đến khi bác sĩ phải cam đoan với hắn, đứa nhỏ được an toàn, tình huống của nàng đã ổn định, Giang Chấn mới thở dài nhẹ nhõm, cả người trầm tĩnh lại.

Vài giây sau, trước mắt hắn đột nhiên tối sầm, thân hình cao lớn suy sụp rồi ngã xuống.

May mà bác sĩ bên cạnh đúng lúc đỡ được hắn, không để cho hắn bị ngã.

‘A Chấn? A Chấn!’ Tình Vân gấp đến độ phát khóc, gọi to tên hắn.

‘Anh không sao.....’ hắn mở mắt ra, lắc lắc đầu, vì mất một lượng máu lớn nên toàn thân vô lực.

Nhìn nàng mặt đầy nước, hắn muốn nâng tay lên, lau lệ đi, nhưng hai tay đã quá mệt mỏi không có sức để nâng lên.

Hắn chỉ có thể mở miệng, dùng giọng suy yếu nói.

‘Anh yêu em’

‘Em cũng..... Em cũng yêu anh.....’ nàng khóc nói.

Đợi lại chờ, phán lại phán, cuối cùng nàng cũng chờ được nghe từ miệng hắn, nghe được ước mơ tha thiết của nàng, nhưng lại vụn vụn lần không nghĩ tới, nó lại xảy ra trong tình huống này, chính miệng hắn nói yêu nàng.

‘Đừng ly hôn với anh.....’ hắn dùng chút ít sức lực cuối cùng, nói ra câu này.

‘Vâng! Em không ly hôn..... A Chấn..... A Chấn!’

Hắn hôn mê.

‘Anh ta bị mất máu quá nhiều rồi, đẩy anh ta vào phòng phẫu thuật, truyền máu ngay.’

Bác sĩ hạ lệnh, phải dùng sức thật mạnh mới gỡ của tay hắn ra khỏi nàng, để hắn nằm lên một cái giường khác.

Không mất đến một lúc, Giang Chấn đang hôn mê bất tỉnh đã được đẩy vào phòng. Còn Tình Vân vào phòng bệnh khác.

Nàng lo lắng tới mức không thể hô hấp, nằm ở trên giường đợi rất lâu rất lâu, không ngừng khấn cầu trời xanh, phù hộ cho Giang Chấn có thể bình an vô sự.

Nàng không hề hoài nghi, không hề tự huyễn hoặc. Hẳn ngay cả mệnh cũng có thể không cần, cho dù người đầy máu vẫn ôm nàng xuống núi, nàng đã tự cảm giác được tâm ý của hắn.

Giang Chấn yêu nàng.

Cho dù trước khi hôn mê, hắn không nói ra những lời này, nhưng nàng vẫn có thể hiểu được tình ý của hắn.

Người của Hương gia lục tục tới, Thành Đại Nghiệp và Trần Chí Minh cũng vào phòng bệnh, hỏi thăm việc đã trải qua. Nàng kể hết lại, rồi tiếp tục cầu nguyện, tiếp tục chờ đợi.

Hai tiếng sau, bác sĩ mới quay lại, báo cho nàng tình trạng của Giang Chấn.

‘Thất lung Giang tiên sinh có một vết thương bị rách, trên người cũng có nhiều vết thương, nên bị mất máu quá nhiều. Nhưng mà ca phẫu thuật rất tốt, cô có thể yên tâm.’ Bác sĩ nói thật cẩn thận. ‘Còn nữa, hai tay của anh ta ôm cô lâu quá nên cơ bắp co rút căng cứng, tôi đã thả lỏng cơ cho anh ta và tiêm thuốc giảm đau rồi.’

Hòn đá lớn nặng trĩu trong lòng giờ mới được gỡ bỏ. Tĩnh Vân nhẹ nhàng thở ra, lại nhin không được hỏi: ‘Tôi có thể gặp anh ấy không?’

‘Đừng lo lắng, Đại Nghiệp sợ anh ta tỉnh lại nhìn không thấy cô sẽ làm loạn trong bệnh viện, nên đề nghị chúng tôi an bài cô trong phòng bệnh. Một lát nữa, sẽ có người đẩy anh ta vào.’

‘Vâng, cảm ơn.’ Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Vân hơi hơi đỏ, e lệ mở miệng nói lời cảm tạ.

‘Đừng khách khí.’ Bác sĩ cười cười. ‘Cô hãy nghỉ ngơi tốt đi, có việc gì thì gọi cho y tá.’

‘Vâng.’ nàng gật gật đầu.

Bác sĩ nói rồi đi ra ngoài, không lâu sau, y tá đẩy Giang Chấn vào phòng bệnh.

Hắn nằm ở trên giường bệnh, vẫn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. Nàng không thể ngồi dậy, rất muốn sờ thử hắn, xem hắn có bình yên vô sự không, có bỏ nàng mà đi không.....

‘Cô y tá ơi!’ nàng cố lấy dũng khí, nhỏ giọng mở miệng. ‘Nếu cô không phiền, có thể giúp giường tôi dịch sang đó một chút không?’

‘Tất nhiên là được rồi.’

Nhìn thấy trường hợp kinh tâm động phách bên trong phòng cấp cứu, tất cả mọi người ai cũng biết, cảm tình của đôi vợ chồng này sâu nặng biết bao nhiêu.

Y tá đặc biệt dàn xếp, chẳng những đem giường bệnh của nàng lại gần, thậm chí còn để hai người trên cùng một giường bệnh.

‘Cám ơn cô.’ nàng đỏ bừng mặt, liên tục nói lời cảm tạ.

‘Không cần khách khí, hai người nghỉ ngơi đi!’ y tá cười nói, chốc lát đã ra ngoài.

Phòng bệnh lại trở về yên tĩnh, ánh chiều tà buông xuống, xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng bệnh. Nàng tựa vào bên người hắn nín thở, mới nghe thấy hơi thở của hắn.

Nước mắt lại tràn lên hốc mắt, nàng sụt sịt, vươn bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay to của hắn rồi tựa vào bên tai hắn nhẹ giọng nói nhỏ.

‘A Chấn, anh mau tỉnh lại đi.’ nàng dùng giọng nói mềm mại nhất. ‘Chờ anh tỉnh lại, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.’

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hai năm sau.

Bên trong phòng chụp ảnh, trần ngập không khí khẩn trương.

Người chụp ảnh lại một lần ấn máy rồi lại một lần nhú mày.

Đứng trước màn ảnh Tĩnh Vân, đã cười đến mức cứng cả mặt, vô luận nhân viên làm thế nào, giúp nàng thế nào, khuyên nàng thả lỏng ra, mà đầu ngón tay nàng vẫn lạnh lẽo, không thể đạt được yêu cầu của đạo diễn.

Cuối cùng, nàng chẳng những cười không nổi, mà còn nhanh chóng phát khóc.

Cô bé ngồi trên đùi nàng, nhìn thấy mẹ khóc, cái miệng hồng mềm mại nhỏ nhắn cũng mở to, phối hợp ăn ý bắt đầu oa oa khóc lớn. Mẹ con hai người, ở trước màn ảnh ôm nhau khóc, khóc thật lớn.

Đạo diễn mất thấy trường quay bị biến thành một đoàn loạn xì ngầu thì chỉ có thể thân ngâm một tiếng, hai thái dương đau nhức.

‘Giang phu nhân, cô làm ơn bình tĩnh lại.’

Tĩnh Vân ôm con gái gật đầu, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Quảng cáo lần này, nguyên là do ông chủ kế hoạch quen biết nàng, nhìn thấy con gái nàng có đôi mắt thật to, cái miệng nhỏ hồng hồng, làn da mềm trắng như bánh bao, đáng yêu đến mức làm người ta rất muốn cắn một ngụm, nên mời nàng tham gia chụp ảnh quảng cáo cho công ty bách hoá.

Thân là một người mẹ kiêu ngạo, Tĩnh Vân lập tức đồng ý. Lòng tràn đầy ý nghĩ, có thể qua quảng cáo, cho mọi người biết được con người ta đáng yêu cỡ nào, đáng mến cỡ nào.

Nhưng mà vạn vạn không nghĩ tới, khi bắt đầu quay chụp, nàng là mẹ nó mà lại khẩn trương đến mức không thể động đậy.

Đúng lúc mọi người hết đường xoay xở thì thân ảnh cao lớn từ ngoài cửa đi vào, không coi ai ra gì ung dung tới thẳng màn ảnh.

Nhìn thấy Giang Chấn xuất hiện, một lớn một nhỏ nước mắt giàn dụa nhanh chóng tiếp tục. Tĩnh Vân ở trong lòng hấn, con gái thì ôm đùi, phân đủ chỗ cho cả hai người, rồi khóc tới ảm cả áo hấn.

‘Hu hu hu, A Chấn, người ta rất lo! Người ta cười không nổi!’ nàng cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, nước mắt vẫn rơi không ngừng, vừa khóc vừa than.

Chuyện tới nước này, nàng mới biết được, chụp ảnh quảng cáo hoá ra lại khó khăn đến vậy.

‘Vây đừng cô, chúng ta về nhà.’ Giang Chấn ôm lấy con gái, nắm tay Tĩnh Vân, đảo mắt qua mọi người, đi ra ngoài, không thèm để người khác vào mắt.

Ngại con mất sắc bén của hấn, mọi người động cũng không dám động, chỉ có thể ở trong lòng kêu khổ.

Nếu thật sự đi như vậy, thì quảng cáo mẹ con lần này, khẳng định họ sẽ bệnh, sẽ bị lột da mất!

Cũng may, Tĩnh Vân tâm địa tốt, chưa chạy đi cùng chồng, nước mắt giàn giụa lã lã đầu.

‘Không thể đi, em đã đồng ý với người ta rồi. Nếu giờ mà đi thì bọn họ sẽ bị phiền toái.’ Nàng tựa vào lòng hấn, nghe tiếng tim đập trong vòm ngực rộng lớn, cảm xúc đã dần dần bình phục. ‘A Chấn, anh ở lại giúp chúng em được không?’ nàng kéo áo sơ mi của hấn nhỏ giọng hỏi.

‘Hảo.’

Giang Chấn ngồi trong phòng đạo cụ, vợ và con đều ngồi trên đùi.

Hấn vươn ngón tay, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mắt con gái. Cô bé giờ cũng không khóc nữa, hi hi cười né tránh, lại tiến vào lòng hấn, thoải mái cọ cọ.

‘Papa ở gần đây, con sẽ không khóc phải không?’ Tĩnh Vân chu miệng, hai tay vòng ôm gáy chồng, nhìn con gái đang cười hi hi.

‘Thế không giống em à?’ hấn nhú mày, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười.

‘A Chấn!’ nàng quần đánh hấn, xấu hổ đến mức mặt hồng cả lên.

Trên đôi môi mòng hiện một nụ cười thật đẹp. Giang Chấn vươn tay, ôm chặt lấy vợ và con, dùng ngữ điệu trầm nhẹ nhất nói cười với hai người.

Sau một lúc lâu, khi đạo diễn đến hỏi, Tĩnh Vân cuối cùng cũng gật đầu, đã sẵn sàng ngồi trước ống kính. Giang Chấn đứng ra khỏi màn ảnh, nhưng không cách quá xa, hấn đứng ở nơi đó, nơi mà hai người vẫn có thể thấy hấn.

Chỉ cần nhìn thấy hấn, trong lòng Tĩnh Vân như có một con bướm bay. Nàng càng ngày càng thương hấn, cũng càng ngày càng thấy khóe miệng hấn mang ý cười.

Nhất là sau khi sinh con gái, tính tình khó hiểu của Giang Chấn dường như đã thay đổi. Đối với người ngoài, tuy rằng hấn vẫn lạnh như băng, nghiêm khắc như xưa, nhưng khi về đến nhà, về nguy trang lạnh lùng hoàn toàn biến mất, hấn yêu thương nàng, cũng yêu thương con gái của bọn họ.

Ánh flash loé lên không ngừng, Tình Vân đã không lo nữa, ôm con gái tươi cười trước màn ảnh.

Qua một lúc, công việc chụp ảnh cũng đã hoàn thành. Tình Vân sau khi nói chuyện với mọi người, liền cùng chồng, ôm con gái, ngọt ngào mật mật về nhà.

Bản vẽ mẫu thiết kế, vài tuần sau được đưa đến.

Vừa thấy ảnh chụp, Tình Vân há hốc miệng vì kinh ngạc, rồi không ngừng lắc đầu. ‘Không được không được, không thể thế này!’

Ông chủ phòng kế hoạch vẽ mặt ủy khuất. ‘Nhưng mà mọi người nhất đã nhất trí với nhau cái ảnh này sẽ cho hiệu quả tốt nhất, cho nên –’

‘Không được! Cho dù hiệu quả tốt nhất, cũng không cho đăng cái ảnh này.’ Tình Vân kiên trì hết mức, đầu óc không ngừng nghĩ, đến biện pháp phản đối. ‘Lúc trước ký hợp đồng, đâu có cái này, chỉ ghi là có tôi cùng con gái, các người không thể trái với hợp đồng được.’

‘Nhưng mà –’

‘Các người cả phim cũng phải trả lại cho ta!’ nàng nũng nịu nói, tuy rằng giọng nói ngọt mà mềm, nhưng biểu tình lại khác hẳn.

Ông chủ phòng kế hoạch ù rũ, thu hồi bản vẽ, đồng ý ngày mai đem phim tới, rồi bước từng bước một, thở dài một hơi, chậm rãi bỏ đi.

Tình Vân ngồi ở trên sofa, tuy rằng cảm thấy có chút có lỗi với bằng hữu, nhưng vẫn không thể không giữ mình được bình thường.

Bọn họ không nói sai, cái ảnh đó chụp rất khá.

Trên thực tế, là chụp quá tốt!

Người chụp ảnh đã trộm được cảnh Giang Chấn an ủi các nàng. Trong bức ảnh, vẻ mặt của Giang Chấn rất nhẹ nhàng, tình cảm, phụ nữ nhìn thấy, chỉ sợ cảm động đến mức hòa tan.

Một khi bức ảnh này được đăng quảng cáo, khẳng định sẽ có một đồng phụ nữ, chạy theo đuổi chồng của nàng! Để tránh đêm dài lắm mộng, nàng quyết định giấu bức ảnh này, không công khai cho người khác.

Qua vài ngày, Giang Chấn vừa bước vào cửa, một lớn một nhỏ theo lệ thường dùng tốc độ nhanh nhất ôm sầm tới.

‘A Chấn!’ Giọng nói ngọt ngào vang lên.

‘Pa!’ Giọng nói non nớt cũng đồng thời kêu lên.

Hắn ôm các nàng vào cửa, vừa nhấc đầu, không ngờ phát hiện, trên tường phòng khách treo một khung ảnh lại.

Trong ảnh chụp, hắn đang ôm các nàng. Hắn kiếp này kiếp sau, hai người con gái quan trọng nhất đời hắn đang an vị trong lòng hắn, y ôi trong ngực hắn.

‘Có thích không?’ Tình Vân hỏi.

‘Thích.’

‘Em biết anh sẽ thích mà.’ nàng cười vui vẻ, lay tay hắn, đi về hướng phòng bếp. ‘Đi, ăn cơm.’

Mùi thức ăn, dưới ánh đèn nhẹ nhàng, tiếng cười của vợ, bầu không khí gia đình vây quanh hắn.

Cái gia đình này, có tình yêu của hắn, có tình yêu của nàng, hơn nữa còn có cô con gái đáng yêu của bọn họ, khiến cho bọn họ không còn mong gì hơn.

Giang Chấn chăm chú nhìn thê tử, ánh mắt có chút lo lắng, khóe miệng mang ý cười.

Rất nhiều người vừa kết hôn, cũng không quen thuộc lẫn nhau. Là nàng dạy hắn, tình yêu và sự hạnh phúc, hai thứ đó đều cần học. Nếu không có nàng, mệnh hắn vẫn chỉ cô đơn một mình một người, trong lòng hắn vẫn chỉ như bằng, tự mình vượt qua con đường đời dài đằng đẵng.

Thật là may mắn biết bao, hắn được gặp nàng; may mắn biết bao, hắn không bị mất nàng. Nàng là thiên sứ của hắn, là người mà hắn yêu nhất.

Kiều thê của hắn.

KẾT THÚC

Bạn đang đọc truyện *Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

